

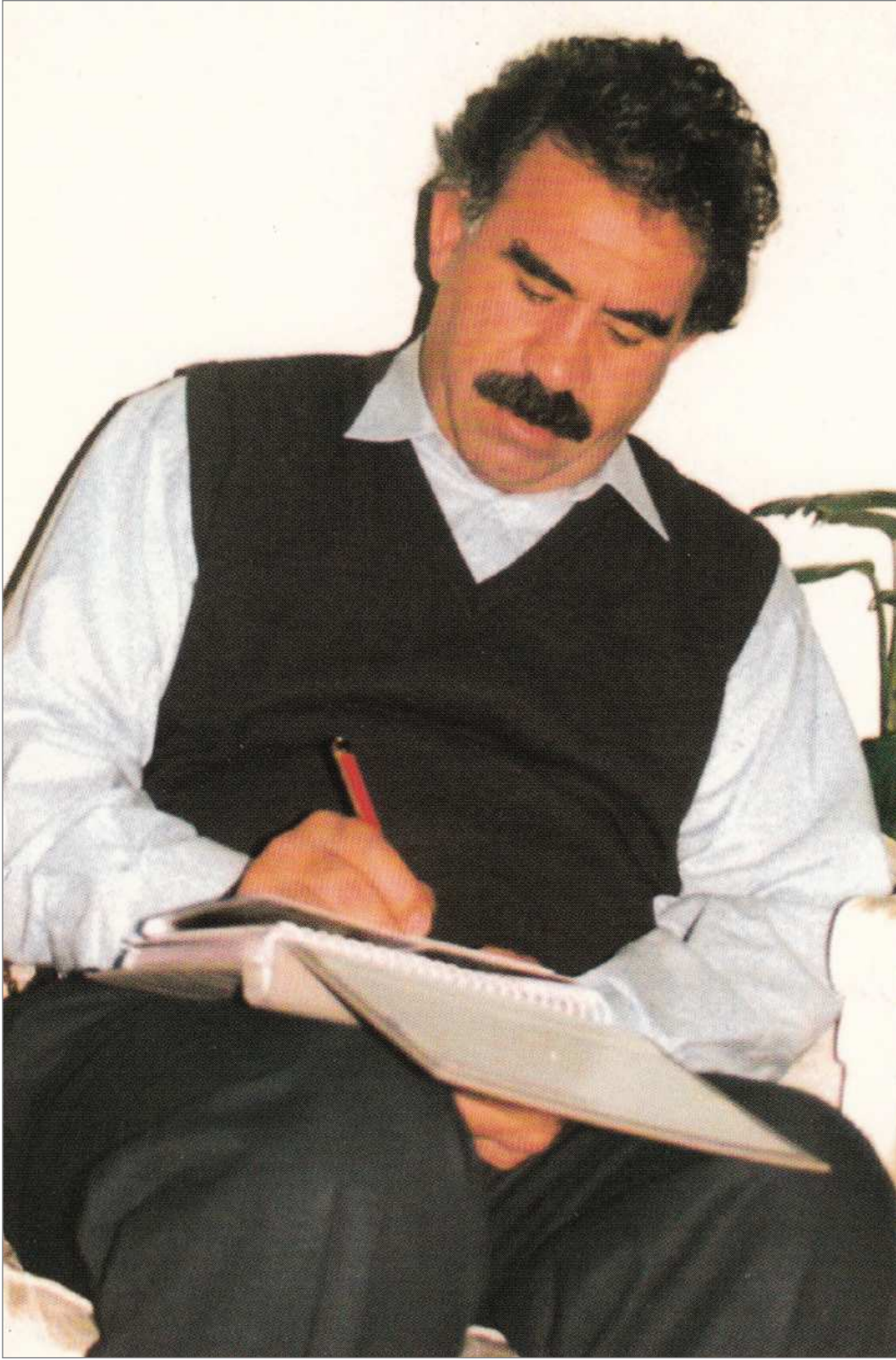

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 41 / Hejmar 491 / Mijdar 2022

PKK TARİHİN AKIŞINI DEĞİŞTİRDİ

Kürt Toplumu Önderliksel Doğuşla Yeniden Canlandı

Duran Kalkan

✓ Hareket ve halk olarak 50'nci Önderlik yılını yaşıyoruz. 27 Kasım 1978 tarihinde kurulan PKK'nin 45. resmi kuruluş yılına giriyoruz. Öncelikle Partimiz'in kuruluş gününün, Parti Bayramı'mızın, başta Önder Apo olmak üzere, tüm yoldaşlara, yurtsever halkımıza ve devrimci demokratik dostlarımıza kutlu olmasını diliyoruz. Yaratılan gelişmeleri doğru anlayabilmek için PKK'nin önderliksel doğuş, ideolojik grup ve partileşme sürecinin, doğru anlaşılması gerekiyor. Sayfa: 10

Türkiye'de Kürt Sorunu Sadece ve Sadece Demokratikleşmeyle Çözülür

Mustafa Karasu

Türkiye Kürtler için soykırımcı güç olurken, tüm bölge ülkelerini de tehdit etmektedir. Irak'taki siyasi krizin en temel sorumlularından biri de Türk devletidir. KDP ile birlikte Irak'ı süreklileşen bir siyasi kriz içinde tutmaktadır. Suriye'de kirli planlar yapmaktadır. Afrin'in ÖSO elinden alınıp El Nusra'ya teslim edilmesi bu kirli planlarını ne düzeye çıkaracağını göstermiştir. Bu planda en temel amaç ise Rojava Devrimi'ni tasfiye etmektir. Sayfa: 2

Devrimci Halk Savaşı Gerçeğine Yaklaşım Sorunu / Murat Karayılan

✓ Yeni paradigma çerçevesinde özellikle silahlı mücadele ve zor olayına yaklaşım yeniden gözden geçirildi. Yeni-demokratik anlayışa uygun bir çerçeveye ulaşıldı. Şiddetin daha çok meşru savunma çerçevesinde kullanılması, bunun dışındaki kullanım biçimlerinin şiddet eksenli devletçi anlayışlara has bir tutum olduğundan hareketle, devrimci yaklaşımın şiddeti sadece meşru savunmada kullanmayı öngören bir yaklaşımı ilkesel olarak belirlendi. Sayfa: 24

Rêber Apo

✓ Bir kez daha partileşelim diyoruz. Partileşme nedir? Üzerinde önemle durduğumuz bir husus da partileşmedir. Bu konuda Önderlik gerçeğini inceleyin ve sonuç çıkarın. Benden daha zayıf, daha çaresiz kimse yoktu. Ben kendimi nasıl güç sahibi yaptım, nasıl çare oldum? Önderlik gerçeği tüm öğrenmek istediklerinize cevap verir. Önderlik gerçeğini ne kadar iyi öğrenirseniz, sorunlarınız o kadar çözülür. Önderlik gerçeğini nasıl öğreneceksiniz? Önderlik neydi, kimdi, işleri nasıl yapıyordu? Hareketi, ruhu, maddiyatı ve maneviyatıyla her sorunu nasıl ele alıyordu? Korkusu, cesareti, fedakarlığı ve her yönüyle yaşamı nasıldı? Siyasi ve askeri sorunlar üzerinde nasıl duruyordu? Önderliğin örgütlenmeye ve ideolojiye bakışı nedir? Önderlik ne kadar bilinçtir, ne kadar umuttur? Önderlik gerçeğini doğru kavramazsanız, bazıları nasıl eski Kürt ise, siz de o kadar eski Kürt olursunuz. Sayfa: 18

Erkek Devlet Şiddetine Karşı JIN JIYAN AZADÎ

Piroz Nûda

✓ 25 Kasım Kadına Karşı Şiddetle Mücadele Günü, geçmişte salt kadının mağduriyeti ve haklarının sağlanması üzerinden gelişmekteydi. Aslında salt 25 Kasım değil, kadın mücadelesi, feminist mücadelenin durduğu nokta ağırlıklı olarak hak-hukuk arama düzeyinde dar kalabilmekteydi. Bu yaklaşım kuşkusuz, salt kadınlardan kaynaklanan bir durum değildi. Toplumsal mücadele iddiasında olan devrimci demokratik güçler bile; kadın sorununu tali gören, önemsemeyen, hatta kadınların bu yönde gelişen taleplerini, bölücülükle itham eden bir anlayışla bu alanda dahi erkek egemen zihniyet hakimdi. Bu da kadını dar, tepkisel, marjinal bir sınırdan mücadeleye yöneltmekteydi. Sayfa: 29

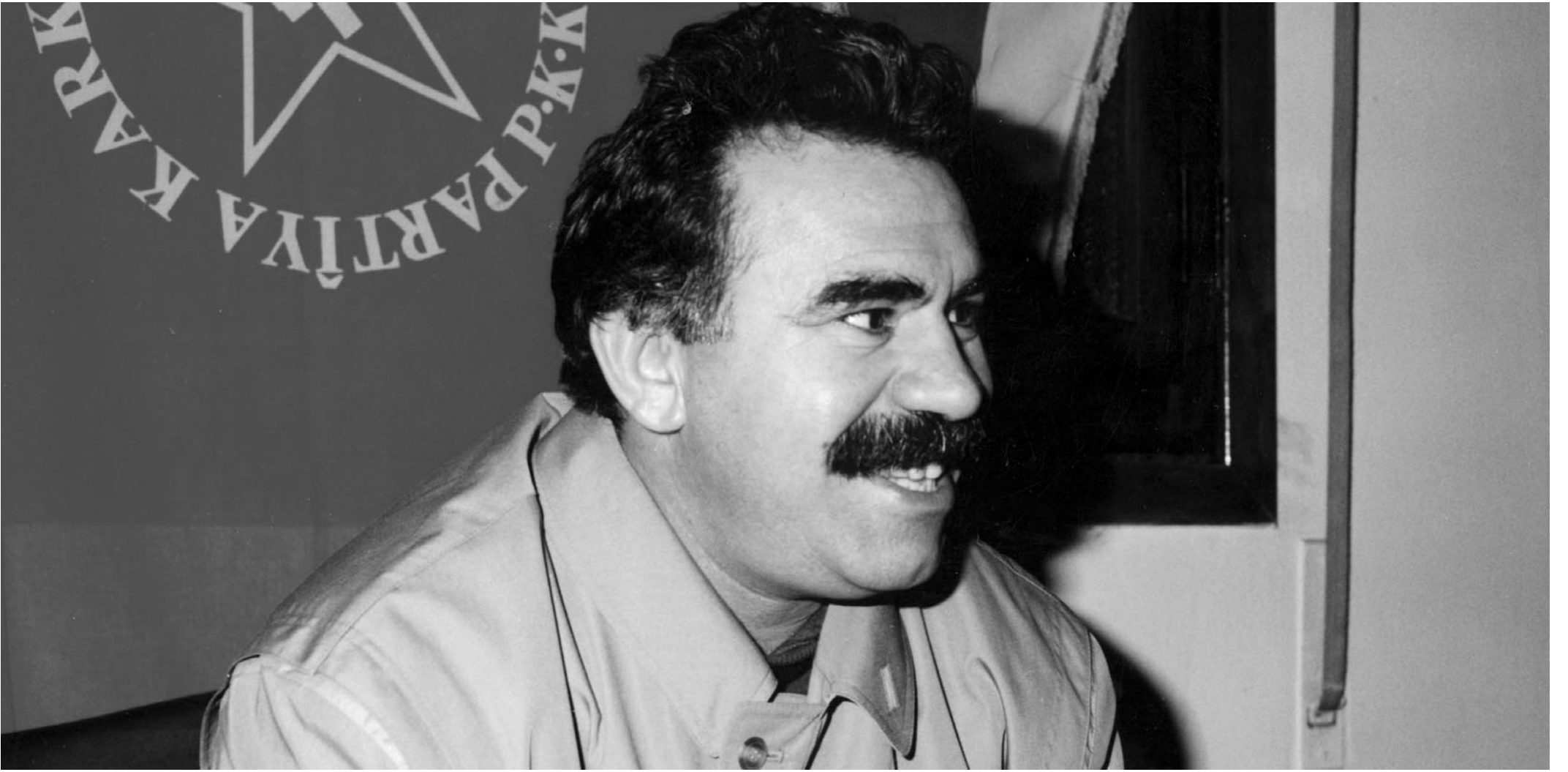
İÇİNDEKİLER

Özgür Kadın Çizgisinin Gelişimi
Şimal Ülkem Güneş
Sayfa: 6'da

45. Yılında Parti Görevlerimizi
Başarıyla Yerine Getirelim
PKK Yürütme Komitesi
Sayfa: 20'de

Türk Devletinin Alevi İnkarı
Cihan Eren
Sayfa: 31'de

Apocu Hareketi Var eden
Gençlik Ruhudur
Komalên Ciwan Koordinasyonu
Sayfa: 17'de

TÜRKİYE'DE KÜRT SORUNU SADECE VE SADECE DEMOKRATİKLEŞMEYLE ÇÖZÜLÜR

Mustafa Karasu

Rêber Apo üzerinde iki yıla yakındır ağır bir tecrit uygulanmakta. Tecridin bu düzeyde ağırlaşması, İmralı'ya giden CPT'nin hiçbir açıklama yapmaması İmralı odaklı mücadelenin ne kadar yoğun ve keskin geçtiğini göstermektedir. Rêber Apo özgür Kürdü yaratan ve mücadele eder hale getiren bir Önderliktir. Bu açıdan Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etmek isteyen, Kürt halkına en ağır baskıları yapan AKP-MHP faşizminin Önderliğe yaklaşımının ne olacağı bellidir. Rêber Apo üzerinde yoğun bir psikolojik baskı yürütülmektedir. Rêber Apo ile zaman zaman görüşerek Özgürlük Hareketi'ni zayıflatıklarını, artık direnmemesi gerektiği mesajını vererek Rêber Apo'ya dayatmalarda bulunmaktadırlar. Rêber Apo da Kürt halkının varlığı, özgür ve demokratik yaşamı için olumlu yaklaşım içermeyen bu dayatmaları reddetmektedir. Özgür Kürdü yaratan bir Önderlik duruşu gösterdiğinden Rêber Apo üzerindeki ağır tecridi sürdürmektedirler.

Rêber Apo'nun duruşu direnişin kazandıracağı anlamına geliyor

Rêber Apo Türk devletinin yaklaşımından zayıfladıklarını, saldırılarının sonuç vermediğini görmekte, duruşuyla onlara Kürt sorununu çözmek için adım atmaktan başka bir çıkışınız yok mesajı vermektedir. Rêber Apo mücadelenin keskin bir çizgide yürüdüğünü ve mücadele edildiğinde büyük kazanılacağını görmektedir. Bu nedenle bu mücadeleyi gevşetecek bir tutum içine girmemektedir. Rêber Apo'nun du-

ruşu ve sürdürülen ağır tecrit eğer direnirseniz büyük kazanırsınız anlamına gelmektedir.

Rêber Apo Türk devletinin tüm şifrelerini çözmüştür. Bu açıdan AKP-MHP iktidarının Kürt soykırımına kilitlendiğini; her konuşması ve adımının Kürt halkının özgürlük mücadelesini tasfiye etmeye yönelik özel savaş niteliğinde olduğunu çok iyi bilmektedir. Bu açıdan hiçbir hilelerini Rêber Apo'nun gözünden kaçırılmazlar. Rêber Apo'nun eğittiği bu Hareket de Türk devlet gerçeğini çok iyi bilmektedir. Bu devletin ruhunu okuyan bir Özgürlük Hareketi gerçeği vardır. Zaten bu nedenle Özgürlük Hareketi 50 yıldır ayakta kalarak güçlenmesini sürdürmektedir.

Ağır tecritle hem Rêber Apo'dan intikam alınmakta hem de Rêber Apo'nun düşüncelerinin Harekete, halka ve tüm insanlığa yansımaları engellemeye çalışmaktadırlar. Rêber Apo'nun düşüncelerinin, kendilerinin her türlü silahlarından daha etkili ve sonuç alıcı olduğunu görmüşlerdir. Ancak tecrit uygulasalar da Rêber Apo'nun düşünceleri duvarları aşmış, tüm dünyaya yayılmıştır. Rêber Apo paradigmasını öyle net ve sade olarak sistematik biçimde ortaya koymuştur ki, artık bu düşüncelerin engellenmesi düşünülemez. Rêber Apo'nun savunmaları ve çözümlemeleri üzerinde yoğunlaşan herkes hangi durumda nasıl davranılacağını öğrenir. Nitekim Rêber Apo paradigmasını süzülmuş bal kıvamında sunduğunu, söyleyerek bu gerçeği ifade etmiştir.

Yakın zamanda Rêber Apo üzerindeki tecride karşı mücadele eden ve özgürlüğü için çalışan heyet Türkiye'de yaptıkları toplantılarda İmralı'da tecrit uygulanırsa da Rêber

Apo'nun düşüncelerinin tüm dünyaya yayıldığını söylemiştir. Bu nedenle tarihin en büyük özgürlük ve demokrasi önderi ile soykırımcı sömürgeci faşist Türk devleti arasında büyük bir mücadele sürmektedir. 24 yıl, bu mücadelenin çarpıcı tarihi olmaktadır. Faşist Türk devletinin, başta kadınlar olmak üzere tüm insanlığın toplumsal özgürlük ve demokrasi önderi olan Rêber Apo karşısında yenilgisi kaçınılmazdır. Şu anda Türk devleti tüm kadınlara ve insanlığa karşı bir savaş yürütmektedir. Rêber Apo üzerindeki tecrit bu anlama gelmektedir.

Tecride doğru anlam yükleyenler mücadelede yanlış yapmaz

En somut olarak da Kürt halkının varlığına ve özgürlüğüne savaş açmış bulunmaktadır. Rêber Apo'ya yönelik tecrit ve psikolojik baskı bu gerçekliği tüm çıplaklığı ile ortaya koymaktadır. Bu denklemi anlamayanlar Kürt sorununu doğru anlayarak doğru mücadele veremezler. Bu denklemi doğru anlamak da Önderlik gerçeğini derinliğine bilince çıkarmakla olur. Rêber Apo'ya yüzeysel yaklaşım Kürt sorununu doğru anlamamak olduğu kadar, düşmanı da anlamamaktır. Tecridin derin, ideolojik, siyasal, toplumsal ve ulusal anlamı bulunmaktadır. Tecridi anlayanlar mücadelede yanlışlık yapmaz ve güçlü mücadele verirler. Bu açıdan tecride karşı kararlı mücadele verenler, bu mücadeleyi somut olarak Rêber Apo'nun özgürlük mücadelesi haline getirenler, bunun Kürt halkının özgürlüğü, kadınların özgürlüğü ve insanlığın özgürlüğü ile bağını kurarlar doğru mücadele yürütenler-

dir. Ne zaman tecride karşı duyarsızlık varsa, Rêber Apo'nun özgürlüğü için mücadelede yetersizlik varsa bu genel mücadelenin de yetersiz verildiği ve verileceği anlamına gelmektedir. Dolayısıyla tecridi ve tecride karşı mücadeleyi gündemde tutmak, Rêber Apo'nun özgürlük mücadelesini yükseltmek çok önemli olmaktadır.

Şu anda Özgürlük Hareketimiz ve dostları açısından tecride karşı mücadele ve Rêber Apo'nun özgürleştirilmesi önemli gündemdir. Tabi ki bu mücadele genel mücadeleden ayrı düşünülemez. Zaten genel mücadele yürütülmeden tecride karşı verilen mücadele de etkili kılınmaz. Bu iki mücadele birbirini güçlendirmekte ve etkili kılmaktadır. Tecride karşı mücadele sadece Kürt halkının ve Özgürlük Hareketimizin yürüttüğü mücadele değildir. Tüm dünyadaki demokratik güçlerin de önemli bir mücadele gündemi haline gelmiştir. Kapsamı, zenginliği ve derinliği Mandela'nın özgürleştirilmesi mücadelesini aşmıştır. Rêber Apo'nun özgürlüğü için mücadele edenlerin yelpazesi çok genişlemiştir. Özellikle kadınların, emekçilerin, ekolojistlerin, sosyalistlerin, radikal demokrasi verenlerin bu mücadele içinde yer almaları Rêber Apo'nun özgürleştirilmesi mücadelesini daha anlamlı hale getirmiştir. Sadece bir kişinin özgürlüğü olmaktan çıkmış, insanlığın genel özgürlük ve demokrasi mücadelesinin en temel boyutlarından biri haline gelmiştir.

Şunu belirtmeliyiz ki, bugün Türk devletinin uluslararası alanda çok boyutlu teşhir olmasında tecride karşı mücadele ve Rêber Apo'nun özgürlüğünün bu mücadelenin merkezine konulmasının çok önemli

rolü olmaktadır. Türk devletinin demokrasi ve özgürlük düşmanlığı bu Önderliğe yönelik yaklaşımda en somut biçimde görülmektedir. Demokrasi güçleri bu düşmanlığın Kürt halkına düşmanlık olduğunu görmekte, bu çerçevede Türk devletinin Kürtler üzerinde soykırım politikası uyguladığını çok iyi anlamaktadırlar.

Öte yandan Rêber Apo'nun düşüncelerinin yaygınlaşması da tecride karşı mücadeleyi ve Rêber Apo'ya özgürlük kampanyasını daha güçlü hale getirmektedir. Berlin'de yapılan kadın konferansı bu gerçeği çok çarpıcı biçimde ortaya koymuştur. Bu açıdan Rêber Apo'ya özgürlük mücadelesini bir de Rêber Apo'nun paradigmasının tüm dünyada tanınmasını sağlamakla yükseltmek gerekmektedir.

Tecridin neden uygulandığını anlamak, bu çerçevede Rêber Apo'ya özgürlük mücadelesini yürütmek ve bunu genel mücadelenin odağına koymak sadece Özgürlük Hareketimiz açısından değil, halkımız açısından da güçlü bir bilinç sıçramasını beraberinde getirir. Kuşkusuz Özgürlük Hareketi militanlarının bilinç düzeyinin yükselmesinde tecride karşı mücadeleyi Rêber Apo'nun özgürlüğü biçiminde yürütmesi ve bunu genel mücadelenin odağına koymasının belirleyici rolü vardır. Bu açıdan bu gerçekliği halkımızın ve tüm dostların da derinliğine anlamaları Mücadelemizin büyük sıçramalar yapmasını sağlamaktadır. Nitekim her türlü saldırıya karşı mücadelemizin gelişmesinde bu bilincin yükselmesinin büyük payı vardır. Bu bilincin yükselmesi Rêber Apo'nun özgürlüğü için mücadeleye yeni boyutlar kazandıracaktır.

Mücadelemiz sonucu, AKP-MHP iktidarı kendini dünyadaki çatışan güçlerin arasına koyup, bunların çatışmalarından yararlanarak varlığını sürdürmeye, ayakta kalmaya çalışmaktadır. AKP-MHP iktidarını çılginlaştıran, ne yapacağını bilemez hale getiren de budur. Rusya-Ukrayna savaşını böyle ele alıyor. NATO ve Rusya da Türkiye'yi bu savaş ortamında diğerinin yanına itmemek için Türkiye'ye taviz vermektedirler. Saldırılarına, her türlü hukuk ve ahlak dışı uygulamalarına göz yummaktadır.

AKP-MHP faşist iktidarı Medya Savunma Alanları'nda bataklığa saplanmıştır

AKP-MHP faşist iktidarı 2021'de Garê, Metîna ve Avaşîn saldırılarından sonuç alıp erken seçime gitmeyi hedefliyordu. 14 Nisan 2022'de başlattığı işgal saldırılarını da bu amaçla yaptı. Ancak 7 aydır her saniyesi savaş olan bu girişiminden de sonuç alamadı. Şu anda Medya Savunma Alanları'nda bir bataklığa saplanmış durumdadır. Bu durum AKP-MHP ittifakını dış güçlerin politikalarının uzantısı haline getirdiği gibi; içeride de siyasi iç savaş denilebilecek derin bir kriz içine girmiştir. Türkiye'nin ekonomik imkanları bu kirli savaşa harcanınca ekonomik alanda da ciddi bir kriz yaşamaktadır. Bunlar ahlaki, vicdani, kültürel ve toplumsal bir çürüme ortaya çıkarmıştır. Türkiye, 1990'lı yılların sonuna doğru yaşadığı derin kirlilik ve çürümeyi bugün çok daha boyutlu yaşamaktadır.

7 aydan fazladır gerillanın gösterdiği direniş fedaice gerçekleşmiştir. Daha şimdiden tarihe fedai savaşın en çarpıcı örneği olarak geçmiştir. Direnen fedailerin duyguları insanlığın tarih içinde ortaya koyduğu güzel duyguların en rafine ve en güzel halini ifade etmektedir. En güçlü edebiyatçı ve sanatçıların bile ifade edemeyeceği derin ve kapsamlı güzel değerleri bu fedai direnişte bulmak mümkündür. Rêber Apo, ortaya koyduğu paradigmayı süzölmüş bal kıvamında sunduğunu vurgulamıştır. Direnişçilerin fedai duyguları da süzölmüş bal kıvamındadır! İnsanlığın hak, vicdan, adalet, ahlak, özgürlük ve demokrasi duygularını en güzel haliyle temsil etmektedirler. Bu halleriyle kutsallığın ta kendileridirler. Bundan daha iyi ve değerli kutsallık bulunamaz. Bir zamanlar Che Guevara'nın 'ölüm nereden gelirse gelsin hoş geldi sefa geldi...' sözleri devrimcilerin en fazla kullandığı bir sözdü. Gerillalar şimdi bu duyguları sadece söz olarak söylemiyorlar; şehadet öncesi düşmana meydan okuyan gülüşleriyle **fedailiğin resmini çiziyorlar**. Bu duruşlarıyla tüm insanlığı kışkırtıyorlar. Onlardan daha büyük yaşamı anlamlandıranlar olabilir mi? 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu direnişçilerinin de şehadete yaklaştıkları anları en moralli anlarıydı. Şimdi de kadın-erkek gerillalarımız 14 Temmuz Direnişçileri'nin mü-

Türk devleti Suriye rejim güçlerini de hedeflemiştir. Bunu da Suriye'yi Rojava Devrimi'ne yöneltmek için yapmaktadır. Suriye'yi kendi istekleri doğrultusunda bir uzlaşmaya çekme politikası yürütmektedir. Taksim saldırısını gerekçe yaparak Rojava'ya saldırması AKP-MHP faşist iktidarının Rojava'ya yönelik hava saldırılarını daha sık ve kapsamlı yapacağını göstermektedir.

kemmel temsilcileri, takipçileri olduklarını ortaya koymuşlardır.

Bu direniş işgal saldırısını başarısız kılmış; Türk ordusuna tarihi bir ders vermiştir. Faşist Türk devleti yenilgiye yüz yüze kalınca bu durumdan çıkmak için kimyasal silahın her türlü-sünü kullanmıştır. Böylelikle direniş kıracağını sanmıştır. Ancak iradesi kırılan işgalciler olmuştur. Bugün Türkiye'de yaşanan krizi yaratan da bu tarihi direniştir. Bu direniş Kürt halkının var olma, özgür ve demokratik yaşam direnişi olduğu gibi Ortadoğu halklarının da özgürlük ve demokrasi direnişidir. Özgürlük ve demokrasi düşmanlarının burunun sürülmesi Ortadoğu'nun tüm özgürlük ve demokrasi güçlerine güç vermektedir. Ortadoğu'da özgürlük ve demokrasi güçlerini bu direniş ayakta tutmaktadır. Bu açıdan gerillalarımızın direnişi tüm Ortadoğu halklarının direnişi haline gelmiştir.

TC'nin kimyasal silah kullanması da yenilgisini ifade etmektedir. Savaş tünelleri ile hareketli timlere dayalı savaş tarzı işgalcilere kabuslar yaşatmaktadır. Demokrasi ve özgürlük düşmanlığı ile teşhir olan TC bir de kimyasal silah kullanımıyla teşhir olmuştur. Uluslararası kuruluşlar ve ilgili kurumlar ne kadar duyarsız olsalar da halkımızın ve dostların kimyasal silahları gündemden düşürmemesi ve kimyasalla şehit düşen yoldaşlarımızın görüntülerinin kamuoyuyla paylaşılması Türk devletinin kimyasal silah kullanımını açık hale getirmiştir. Türkiye'de Şebnem Korur Fincancı'nın belirtilerin kimyasal silah olduğunu söylemesi üzerine tutuklanması Türk devletini daha fazla teşhir etmiş; dünyada Türk devletinin kimyasal silah kullanan bir devlet olduğunun görülmesini beraberinde getirmiştir. İşgal güçlerinin kullandığı kimyasal silahlar kendisini vurur hale gelmiştir. Bu kadar teşhir olmuş saldırgan bir gücün kaybetmesi kaçınılmazdır. Özgürlük mücadelemiz 2022 yılını hem gerilla direnişi, hem halkımızın direniş ve demokratik güçlerin dayanışmasıyla başarılı bir mücadele yılı haline getirmiştir. Özgürlük mücadelemiz çok boyutlu yeni kaza-

nımlar elde ederken AKP-MHP faşist iktidarı şahsında soykırımcı sömürgeci güçler kaybetmiştir.

Kadınlar özgürlük mücadelesinin en fedai gücü haline geldi

Kürt özgürlük mücadelesinin nasıl bir irade ve büyük bedeller verilerek yürütüldüğünün en somut kanıtı da Mersin Mezitli'de polis evine yapılan eylemde Sara ve Rûken yoldaşların ortaya koyduğu duruş olmuştur. Rûken ve Sara yoldaşlar şahsında Kürt halkının özgür ve demokratik yaşama aşık bir halk haline geldiği bir daha görülmüştür. Böyle fedaileri olan bir halkın özgürlük mücadelesi yenilgiye uğratılamaz. Rûken ve Sara yoldaşların eylemi Kürt toplumunda anlamlı yaşam ölçülerinin yükseldiğinin de kanıtı olmaktadır. Kürdistan'da 1990'lı yıllarda gerçekleşen serhildanlar tüm toplumu özgürlük mücadelesi içine çekti. Kadınlar geleneksel ataerkil kalıpları kırınca özgürlük mücadelesinin en fedai gücü haline geldiler. 1990'lı yıllardan sonra fedai eylemlerin çoğunluğunun kadınlar tarafından gerçekleşmesi tarih içinde kadınların özgürlüğe susamış olmalarını ifade etmektedir. Zekiye Alkan, Rahşan Demirel, Ronahî ve Bêrivan, Zilan, uluslararası komplodan sonra kendisini feda eden kadın yoldaşlar, Arîn Mîrkan, Doğa, Eylem, Sema Koçer ve en son halka olarak Sara ve Rûken yoldaşlar Kürt toplumsal gerçeğinde kadının hem toplumuna, ülkesine sahiplenmesinin, hem de özgür yaşam tutkusunun yüksekliğinin ifadesidir. Kadın köleliğinin derinliği özgürlük tutkusunun da sınırsız olmasını koşullamıştır. Rêber Apo, toplum ve kadın çözümlemeleriyle kadındaki yurtseverlik, özgürlük ve demokrasi enerjisini en yüksek düzeyde ortaya çıkarmıştır. Bu çözümlemeler sadece Kürdistan'da değil, tüm dünyada kadınların toplumsal özgürlük, toplumsal demokrasi enerjisini ortaya çıkarmıştır. Önderliğin kadın ve toplum çözümlemeleri en fazla da kadının toplumuna bağlanmasını sağ-

maddiyatçılık ve bireycilik de kadının özünün reddettiği olgulardır.

Kadın özgür ve demokratik yaşamı, toplumu en fazla sahiplenen olduğu gibi, bunlar tehlikeye girdiğinde bunlar için de en büyük fedakarlığı yapandır. Sara ve Rûken yoldaşların eylemine bir de bu çerçeveden bakmak lazım. Özgürlük mücadelemizin kritik bir aşamaya geldiği, büyük kazanma imkanlarının arttığı; bunun yanında tehlikenin de bir o kadar büyük olduğunun görülmesi, kadın yoldaşlarımızı eylem anındaki görüntülerde kendini dışa vuran büyük fedai eyleme yöneltmiştir. Bu eylem doğru anlaşılırsa o zaman mücadeleye daha doğru ve sorumlu yaklaşılr. Rêber Apo özgürlük kolay kazanılabileseydi Ronahî, ve Bêrivan arkadaşlar kendilerini ateş topu yapmazlardı, değerlendirmesinde bulunmuştur. Bu eylem şahsında her kadro, her yurtsever mücadelemizin nasıl kritik bir aşamada olduğunu anlamalıdır. Bu eylemden sonra yapılan sorumsuz açıklamalar bu gerçeğin görülmemesini ifade etmektedir. Ancak bu eylemin tüm Kürt toplumunu sarstığı açıktır. Herkese yurtseverlik görevlerini en fazla da bu zamanda yapma çağrısı olmuştur. Sara ve Rûken yoldaşların çağrısı kadrolarımızda da halkımızda da yankısını bulmuştur. Nitekim her yerde halkımız daha yoğun ve cesaretilice mücadeleye yönelmiştir.

Halkımızın varlığına ve Özgürlük Hareketimize yönelik nasıl bir saldırı olduğunu en somut olarak AKP-MHP politikalarında görebiliriz. Özgür Kürde ait ne varsa tümüne saldırmaktadır. Terör neredeyse orada yok edeceğiz, denilmesi ve bunun bir politika haline getirilmesi söz konusudur. Bakur'da ve Türkiye'de halkımıza, demokratik siyasal alan ve demokratik kurumlara ve tüm demokrasi güçlerine yönelik saldırı bu yok etme politikasının sonucudur. Medya Savunma Alanları, Şengal, Mexmûr ve Rojava'ya sürekli saldırmaktadır. Rojhilat güçlerine karşı İran devletinden daha fazla bir saldırganlık içindedir. Zaten Türk devleti İran'a, sizin düşman-

larınıza da saldırıyorum, diyerek İran'ı da kendi politikalarının parçası yapmak istemektedir. Asos ve Pencevin'e yönelik saldırılar bunu amaçlamaktadır. AKP-MHP iktidarı soykırımcı amaçla iktidarda kalma amacını birleştirdiğinden kirli savaşı dizginsiz hale getirmiştir. Pervasızca kimyasal silah kullanması da bu nedenledir. Kendi askerini yakması da Taksim'de bomba patlatması da bu nedenledir. Özellikle siyasi meşruiyet tazelemek için seçim kazanmaya ihtiyaç duyduğundan seçime kadar her türlü kirli oyunlar içine girecek ve saldırılarını artıracaktır. Zaten seçim kazanmak için Türkiye'nin tüm imkanlarını kumar masasına sürer gibi kullanmakta ve harcamaktadır. Bugün Türkiye'de halkın ekonomik sıkıntısından söz edilmektedir. Seçim kazanmak için mevcut ekonomiyi, imkanları sonuna kadar kullandığından seçim sonrası halkı daha büyük sıkıntılar beklemektedir.

Rojava Devrimi tasfiye edilmek isteniyor

Türkiye Kürtler için soykırımcı güç olurken, tüm bölge ülkelerini de tehdit etmektedir. Irak'taki siyasi krizin en temel sorumlularından biri de Türk devletidir. KDP ile birlikte Irak'ı süreklileşen bir siyasi kriz içinde tutmaktadır. Suriye'de kirli planlar yapmaktadır. Afrin'in ÖSO elinden alınıp El Nusra'ya teslim edilmesi bu kirli planlarını ne düzeye çıkaracağını göstermiştir. Yıllardır kullandığı, savuşturduğu, binlercesini ölüme sürüklediği ÖSO'yu şimdi pazarlamakta ve satmaktadır. El Nusra'yı da şimdi yanına alıp hem Rojava Devrimi'ne karşı saldırmaya hem de palazlandırıp büyüterek daha sonra kirli pazarlıklar temelinde satmayı hesaplamaktadır. Bu planda en temel amaç ise Rojava Devrimi'ni tasfiye etmektir. Her gücün bu tasfiyeye destek vermesini sağlamaktır. Özellikle Suriye devletini Rojava Devrimine saldırtmak istemesi önemli bir hedefidir.

20 Kasım'da Rojava'da yaptığı saldırılarda Suriye rejim güçlerini de hedeflemiştir. Bunu da Suriye'yi Rojava Devrimine yöneltmek için yapmaktadır. Suriye'yi kendi istekleri doğrultusunda bir uzlaşmaya çekme politikası yürütmektedir. Taksim saldırısını gerekçe yaparak Rojava'ya saldırması AKP-MHP faşist iktidarının Rojava'ya yönelik hava saldırılarını daha sık ve kapsamlı yapacağını göstermektedir. Ukrayna-Rusya savaşı nedeniyle ABD ve Rusya'nın da kendisine bu konuda onay vereceğini ya da sessiz kalacağını hesaplayarak bu saldırıları bundan sonra da gerçekleştirecektir. Bu saldırılarında Rojava Devrimi'ni tasfiye etme yanında şovenizmi kışkırtarak oyunu artırıp seçim kazanma hesabı da vardır.

AKP-MHP iktidarı bu saldırıları yıkılmamak için yapmaktadır; Türkiye'nin tüm imkanlarını (ekonomik, diplomatik, siyasi vb) bu kumar için kullandığından mevcut durumda sadece AKP-MHP iktidarı değil, bir bütün Türk devleti zayıf bir konumdadır. Böyle bir saldırganlık karşı di-

renildiğinde büyük kazanılacağı açıktır. Her bakımdan çıkmaza giren ve çürüten bu gücü yenilgiye uğratmak her zamankinden daha imkan haline gelmiştir. Türkiye'de faşizmin kendini tümünden yeniden yapılandırma ve kurumlaştırma çabası olsa da köklü bir değişimin ve bunu sağlayacak demokratik devrimin gerçekleşme zemini ve imkanları daha fazladır.

Türkiye için kritik olduğu belirtilen bir seçimden söz ediliyor. Ancak AKP-MHP faşizmi seçimi sadece ve sadece kendine içerde ve dışarda siyasi meşruiyet sağlayacak bir araç olarak görüyor. Kendilerinin iktidarda kalmasını beka sorunu olarak gördüklerinden iktidarı bırakmak istemeyeceklerdir. AKP-MHP iktidarı kendi dışındaki muhalefeti ihanetle suçlamaktadır. AKP-MHP iktidarının esas yönlendiricisi olan MHP sistem içi muhalefet olan 6'lı masayı ihanet masası olarak değerlendirmektedir. Dolayısıyla ihanetçi olarak gördüklerine iktidarı bırakmayacakları açıktır. Tüm iç ve dış politikası ve uygulamalarını da seçimi kazanma üzerine kurmuştur. Rojava ve Medya Savunma Alanları'na saldırının önemli bir amacı da şovenizmi şahlandırıp iktidarını ayakta tutmaktır. Tüm dünyada faşist güçler iktidarını sürdürmek için iç ve dış düşman yaratırlar. AKP-MHP iktidarı o kadar sıkışmıştır ki, içerde ve dışarda her gün yeni bir iç düşman yaratmaktadır.

AKP-MHP faşist iktidarının seçime gideceği anlayışına karşı durulmalı

Her iktidar tabi ki kazanacağı bir seçim yapmak ister. Hile ya da başka yollarla seçimi kazanıp siyasi meşruiyet sağlamak ister. Ancak AKP-MHP iktidarının normal koşullarda seçim kazanma imkanı yoktur. O zaman bu iktidar her türlü oyuna ve komploya başvuracaktır. Bu açıdan seçimden önce bu iktidarı düşürecek bir örgütlenme ve mücadeleye ihtiyaç vardır. Öyle bir mücadele yürütülmeli ki, seçim olsa dahi bu seçimde mevcut yenilgisini resmileştirecek bir durum ortaya çıkarılması gerekir. Yoksa halk istemiyor, seçim olursa bu iktidar gider, demek kendini ve halkı aldatmak olur. En başta da bu iktidar gerçeğini doğru anlamamak olur. Bu açıdan toplumu örgütleyip mücadele etmeden seçime gitmek AKP-MHP faşist iktidarının ayakta kalmasını sağlar. Böyle bir ortamda hileli ve oyunlarla dolu bir seçimle AKP-MHP faşizmi iktidarda kalarak Kürt soykırımını tamamlamak için saldırılarını artırırken, demokrasi güçlerini de tümünden ezerek Türkiye'yi dinci faşist bir diktatörlükle yeniden şekillendirir. Bu, sadece Kürt halkı ve Türkiye demokrasi güçleri açısından değil, tüm Ortadoğu halkları için çok olumsuz sonuçlar doğurur.

Bu açıdan yıkılmakla yüz yüze kalmış AKP-MHP faşist iktidarına nefes aldırarak olan bu iktidarın mücadelesiz seçimle gideceği anlayışına karşı durmak; toplumu mücadelesiz bırakacak bu yanlış yaklaşımları teşhir ederek toplumu mü-

cadele içine çekmek çok çok önemlidir. Bu yaklaşımla doğru seçim politikasını iç içe yürütmek gerekir. Seçimi önemsiz görmemek, ancak faşizmin mücadelesiz seçimle gideceği gibi bir gafletin içinde olanların durumuna da düşmemek önemlidir.

Bu seçimde HDP'nin ve oluşturduğu Emek ve Özgürlük İttifakı'nın tutumu belirleyici bir etkiye sahiptir. Bu nedenle faşist iktidar HDP üzerinde birçok oyun oynamaktadır. AKP-MHP faşist iktidarının Kürt halkının özgürlük mücadelesini ezme ve Kürdü soykırıma uğratma dışında bir politikası yoktur. Zaten Türkiye'de Kürt sorunu demokratikleşme dışında çözülemez. Demokratikleşme dışında, demokratik olmayan güçler tarafından Kürt sorununun çözülceğini sanmak Türkiye'deki Kürt sorununu anlamamaktır. Türkiye'nin Kürt politikasını anlamamaktır. Türkiye'deki Kürt sorununu ve Kürt politikasını dünyanın başka yerlerindeki ulusal ve siyasi sorunlarla karıştırmaktır; benzer bir sorunmuş gibi ele almaktır. Türkiye'de Kürtleri soykırıma uğratmayı hedefleyen bir devlet politikası vardır. Bu devletin temel stratejisi budur. Kürdistan'ı Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline getirmek istiyor. Türkiye'de bu yönlü köklü bir zihniyet ve siyasi anlayış oluşmuştur. Bu anlayış önemli oranda topluma da kabul ettirilmiştir. Türkiye'de Kürt sorununun çözümsüzlüğü taleplerin azlığı ya da çokluğu ile ilgili değildir. Tamamen bir inkarcılık ve yok etme anlayışı vardır. Türkiye'deki devlet gericiliğini de faşizmi de toplumdaki şovenizmi de bu anlayış yaratmaktadır. Bu anlayış kırılmadan Türkiye'de Kürt sorunu çözülemez. Bu da ancak demokratikleşme ile demokratik bir yönetimle sağlanabilir. Bunun için Kürtlerin nasıl bir statü kazanacağından önce Kürdün kimliği, dili ve kültürüyle varlığının kabul edilmesi gerekir. Belki çözüm Kürtlerin istediği düzeyde olmaz, ancak varlığını kabul edecek ve geleceğe taşımasını sağlayacak bir çözüm de asgari bir demokratik anlayışla mümkün olur. Bu açıdan dünyanın başka yerlerinde olduğu gibi sıkıştığı ve zorlandığında sağ iktidarların da demokratik olmayan iktidarların da bu sorunu çözeceğini düşünmek Kürt sorunu söz konusu olduğunda gaflet olur. Bu çerçeveden bakıldığında AKP'den bir çözüm beklemek kendini kandırmak ve soykırımcı sistemin özel savaş oyununa gelmek olur.

Rêber Apo'nun, AKP'nin demokratikleşme iddiasıyla iktidara geldiği, bu nedenle içerden ve dışardan destek gördüğü dönemde bile hedefi Türkiye'de demokratik anlayışı geliştirmek olmuştur. AKP iktidarını, dolayısıyla devleti asgari bir demokratik sistem içine çekmeyi hedeflemiştir. Bu nedenle Oslo görüşmeleri sürecinde 2011 12 Haziran seçimi öncesi sunduğu 10 maddelik talepte de Dolmabahçe Mutabakatı'nda da esas olarak demokratikleşmenin yolunu döşeyen ve demokratikleşmeyi sağlayacak talepleri esas almıştır. AKP'yi böyle bir adım atmaya zorlamıştır. Dışarda ve içerde aldığı desteğe dayanarak bu adım attırma politikasını izlemiştir.

Ancak AKP o dönemde bile bu demokratikleşme sürecine girmemiştir. Şimdi ise tamamen hem destekleriyle hem de karakteriyle o dönemin çok uzağında olan AKP'nin bazı adımlar atacağını ya da bazılarının ifadesiyle yeni bir çözüm süreci içine gireceğini düşünmek apolitiklik olur, saf dillik olur. Kaldı ki biz Hareket olarak o süreci çözüm süreci değil, AKP'yi çözüm sürecine sokma süreci olarak ele aldık.

Ancak AKP, HDP ve ittifakının seçimde kendilerine kaybettireceğini gördüğü için HDP seçmenin kafasını karıştırma ve tereddüt yaratma politikası yürütmektedir. HDP seçmeni kendisine oy vermese de yarısını, hatta üçte birini sandığa gitmesini engellerse bu, kendilerine seçimi kazandıracak bir durum ortaya çıkarabilir. Bu açıdan AKP'nin bir anayasa maddesi için HDP'lilerin ayağına gitmesi tamamen HDP'li bir kısmının sandığa gitmesini engellemek amaçlıdır. Bunu HDP'li de Kürt halkı da demokratik kamuoyu da bilmelidir. Aslında resmi muhalefetin bu görüşmeyi hemen acaba bir açılım mı oluyor, HDP ile AKP anlaşıyor mu diyerek bir gündem oluşturmaları AKP-MHP faşist iktidarının politikasına hizmet etmekten başka bir anlam taşıyor. Muhalefet de bu yaklaşımla belki HDP ve ittifak oylarının bir kısmı böylece bize kayar, diye de düşünmüş olabilir. Bu durumda AKP'nin HDP'lilerle görüşmesini sanki AKP ile bir uzlaşma olacakmış gibi ele almaları tamamen AKP'ye hizmet eden bir politika olmaktadır. Birçok konuda izlediği politikalarla AKP-MHP iktidarına hizmet ettikleri gibi bu konuda da aynı duruma düşmüşlerdir.

Toplumsal güçlerin temsilini parlamentoya yansıtmak önemlidir

Türkiye'de AKP-MHP faşizmi iktidardan düşmeden Türkiye'de demokratikleşme doğrultusunda hiçbir gelişme olmaz. Kuşkusuz mevcut muhalefet de gerçek bir demokratik anlayışa sahip değildir. Resmi muhalefet iktidara gelirse demokratikleşme gelişir yaklaşımı da yanlıştır. Ancak AKP-MHP iktidarı düşürülürse toplumdaki güçlü demokrasi isteği, hak, hukuk, adalet

isteği demokrasi güçlerinin mücadelesiyle demokratikleşme doğrultusunda gelişmeler ortaya çıkabilir. Toplumda böyle bir zemin oluşmuştur. AKP-MHP iktidarı karışıklığının güçlü oluşmasının nedeni mevcut muhalefetin zihniyetinden bağımsız böyledir. Bu açıdan ilk adım AKP-MHP faşizmini devirmek; arkasından da toplumdaki bu güçlü demokrasi isteğine dayanarak Türkiye'yi demokratikleşme sürecine sokmaktır. Bunun için de Emek ve Özgürlük İttifakı'nı hem toplumu örgütleyerek güçlendirmek hem de bu ittifak dışında kalan demokratik güçleri ittifaka katmak da çok önemli olmaktadır. Türkiye ve Kürdistan'da Emek ve Özgürlük İttifakı'nın tabanı ve oy potansiyeli bugünkünden katbekat fazladır. Bu açıdan AKP-MHP'yi iktidardan düşürme politikası ile Emek ve Özgürlük İttifakı'nı güçlendirme politikasını birlikte yürütmek çok önemlidir. Emek ve Özgürlük İttifakı bu yönlü bir politika yürütmektedir. Ancak bu politikalarını topluma daha net yansıtmaları ve toplumu da bu politikanın etkin ögesi haline getirmesi çok önemli olmaktadır.

Cumhurbaşkanlığı seçimi önemli olmakla birlikte parlamento seçimleri de önemlidir. Seçim olduğunda Emek ve Özgürlük İttifakı'nın burada gücünü fazlasıyla artırması gerekmektedir. Seçim sonrası politikaları etkileme ve yönlendirmede buna ihtiyaç vardır. Bu seçim ne kadar Kürdü, ne kadar sosyalisti seçitmekten öte en geniş yelpazede demokrasi güçlerini ve çeşitli toplumsal güçlerin temsilini parlamento ya yansıtmak çok önemlidir. Kürtler böyle daha fazla kazanır, sosyalistler de daha fazla kazanır. Tabi ki sosyalist bileşenlerin tümünün de olabildiğince meclise taşınması önemli olmaktadır. Bu da Kürtlerin mücadelesini güçlendirecek bir tutum ve sonuç olur. Eğer Kürt sorunu demokratikleşme temelinde çözülecekse Kürtlerin bu yaklaşımı esas alması önemli olmaktadır. Kürt oyları ile başkaları seçiliyor, gibi dar kafalılıklar Kürt sorununu ve çözümünü anlamama, Kürt sorunu çözümü için doğru politika ve ittifaklar anlayışına sahip olmamaktır. Bu tür dar ve Kürt halkının mücadelesine zarar verecek yaklaşımlardan da uzak durulması gerekir.

Kadın Özgürlük İdeolojisi toplumsal, siyasal olayları yönlendiriyor

Rêber Apo'nun Kadın Özgürlük İdeolojisi artık günümüz dünyasının temel gündemidir. Toplumsal ve siyasal olayları yönlendirecek güce ulaşmıştır. Sadece İran Devrimi'nde değil, dünyadaki devrimci demokratik hareketlerde de artık kadın damgası vardır. Daha şimdiden 21. yüzyıl kadın özgürlük yüzyılı haline gelmiştir. Sadece kadın özgürlük yüzyılı değil, kadın özgünlüğüne dayalı yeni toplumsal yaşam ve kültür yüzyılı haline gelecektir. Önümüzdeki on yıllar bu konuda daha hızlı gelişmelere şahit olacaktır.

Bu durumu Jineoloji yaratmaktadır. Rêber Apo kadın gerçeğini tarihsel toplumsallığı içinde çözümleyerek kadın bilimini yarattı. Rêber Apo kadın bilimi sosyal bilimlerin anasıdır, dedi. Kadın bilimi, yani Jineoloji anlaşılmadan dünden bugüne hiçbir toplumsal, siyasal, kültürel olay ve olgu anlaşılamaz. Kadın bilimi bilinmeden hiçbir siyasal, toplumsal, kültürel sorun çözülemez. Hatta ekonomik sorunlar da çözülemez. Rêber Apo ana emeği, kadın emeği anlaşılmadan ekonomi de doğru anlaşılamaz; insanlığa hizmet edecek bir ekonomik sistem kurulamaz, değerlendirmesinde bulundu. Bütün toplumsal sorunların temelinde kadın üzerindeki egemenlik ve kadın emeğinin gasp edilmesi yatar. Tüm diğer egemenlik, baskı ve sömürü biçimleri bunun üzerinde yükselmiş ve bugünkü düzeye ulaşmıştır. Jineoloji tüm bu gerçekleri açığa çıkarmakta; insanlığın eşit, özgür, adil ve demokratik yaşama kavuşmasının yolunu göstermektedir. Jineoloji bütün toplumsal hastalıkların çaresini göstermektedir. Tabi ki bu durum erkek egemenlikli sistemin köküne kibrit suyu dökmektir. Jineoloji anlaşıldıkça ve kadınlar üzerinden topluma yayıldıkça erkek egemenliğin sonu yakınlaşacaktır. Bu nedenle erkek egemenlikçi sistem Jineoloji'ye ve kadın özgürlük mücadelesine düşmanlık yapmaktadır.

Erkek egemenlikli sistem bir yönüyle Jineoloji bilimini sapırtmaya, kadın özgürlük çizgisinin radikal karakterini törpülemeye çalışırken, diğer taraftan da düşmanlığını açık

Kürt kadın gerçeği Kadın Kurutuluş İdeolojisi ile buluşunca büyük bir kadın özgürlük devrimi başlattı. Bu devrim başta Ortadoğu olmak üzere tüm dünya kadınlarını ve Doğu Kürdistan'da kadınları fazlasıyla etkilemiştir. Birçok kadın YRK ve HPG'ye katılmıştır. Kürt kadınında gelişen özgürlük bilinci, duruşu ve mücadelesi İran'ın diğer halklarının kadınlarını da etkilemiştir. Nitekim 'Jin, Jiyan, Azadi' tüm İran kadınları tarafından benimsenmiştir.

bir saldırı haline getirmektedir. Bugün erkek egemenlikli sistemi cansiperane sa-

vunan ve kadın özgürlük mücadelesine düşmanlık yapan birinci güç AKP-MHP iktidarı şahsında Türk devletidir. Kadın özgürlüğünün gelişimi Türk devletinin karakterinde var olan tüm gerilikleri yıkacak özelliğe sahiptir. Kadın özgürlüğüne dayalı bir demokratikleşme Kürt sorununu ve diğer tüm toplumsal sorunları çözeceğinden kadın özgürlük mücadelesine görülmelik düzeyde düşmanlık yapmaktadır. Şu anda dünyadaki tüm kadın siyasi tutsakların toplamı kadar Türkiye'de kadın siyasi tutsak vardır. Siyasi nedenlerle gözaltına alınan ya da bir süre zindanlarda tutulan kadın sayısında da rekor Türkiye'ye aittir. Yine en fazla kadın gazeteci Türkiye'de tutukludur. TC iktidarı, DAİŞ'ten daha fazla kadın düşmanıdır. Türkiye'de belki örtünme zorunluluğu yoktur ancak kadınların özgürlük mücadelesine düşmanlık çok bilinçlidir. Kadın özgürlüğü geliştiği taktirde mevcut Türkiye siyasi, toplumsal ve kültürel sisteminin ayakta kalamayacağını düşünmektedirler. Daha doğrusu bu gerçekliği gördüklerinden kadına sürekli saldırı içinde olan bir düşmanlık yapmaktadırlar. Öte yandan kadın özgürlük mücadelesi, Kürt halkının özgürlük mücadelesini güçlendirip yenilmez kıldığı için de kadın özgürlük hareketine öfkeyle saldırmaktadırlar.

İktidar, özgür kadının ve özgür Kürdün varlığında kendi ölümünü görüyor

AKP-MHP faşist iktidarının, Jineoloji biliminin gelişip yaygınlaşması için büyük emek veren Nagihan Akarsel'i Süleymaniye'de katletmesi de bu kadın düşmanlığı nedeniyledir. Nagihan Akarsel'in Jineoloji ile uğraştığını bilerek saldırmışlardır. Türk devleti kadın düşmanlığını bu saldırıyla çok açık biçimde göstermiştir. Kürdistan'da kadın özgürlük mücadelesinin gelişimini sağlayanın Rêber Apo olduğunu ve özgürlük mücadelesini güçlendirdiğini bildiklerinden nerede özgür Kürt varsa gider vurur, ezerim

diyorsa; aynı biçimde nerede kadın özgürlük çalışması varsa orada da saldırırım demektedir. Nerede terörist varsa ben oraya giderim, demesi özgür kadının ve özgür Kürdün varlığında kendi ölümünü görmesidir. Ancak korkunun ecele faydası yoktur, derler. Kadın özgürlük mücadelesi durdurulamaz özelliklere sahiptir. Ne yaparlarsa yapsınlar kadın özgürlük mücadelesi kartopunun çığ olması gibi büyüyerek her türlü gericiliği ortadan kaldıracaktır. Nagihan Akarsel'in emek verdiği Jineoloji artık çağın durdurulamaz düşüncesidir. Hiçbir sınır ve engel tanımadan, hiçbir baskının engelleyemeyeceği gücüyle günümüz dünyasının yükselen düşüncesidir. Dünyanın hiçbir döneminde hiçbir dinsel, ideolojik, teorik, felsefik düşüncenin gerçekleştiremediği kadar hızla yayılacak, insanlığın düşüncesini, kültürünü, yaşamını Jineoloji biliminin ortaya koydukları belirleyecektir. Bu nedenle Jineoloji'ye kutsalların kutsalı bilimi diyebiliriz.

Rêber Apo'nun ortaya koyduğu Jineoloji ve bu temelde gelişen kadın özgürlük mücadelesinin geldiği düzeyi görmek için Avrupa'da gerçekleşen 2. Uluslararası Kadın Konferansı ve İran'daki kadın devrimini çok iyi analiz etmek gerekmektedir. Avrupa'daki kadın konferansı, dünyanın dört bir köşesinden gelen katılımcılarla gerçekleşti. Kadınların özgürlük mücadelesinde kararlı bir irade oldukları ve mücadeleyi yükseltecekleri net ve çarpıcı biçimde ortaya konuldu. Bu konferans dünya genelinde kadın hareketinin de önemli oranda klasik feminizm anlayışını aştığını, Jineoloji ve Kadın Kurtuluş İdeolojisi ile sadece kadını bazı özgürlüklere ve haklara kavuşturma değil, kadın özgürlüğünde yeni bir yaşam, yeni bir dünya yaratma bilinci, amacı ve kararlılığında olduğunu ortaya koydu. Kadın özgürlüğünde yeni bir yaşam ve toplumsal gerçeklik yaratılmadan erkek egemenlikli sistemin tümünden aşılıp kadının tam özgürlüğünü sağlamanın mümkün olmadığını gösterdiler. Kadınlar artık demokratik ve özgür

bir dünya yaratmanın öncü gücüdür. Bir zamanlar Marks ve Engels bu

öncülüğü işçilere atfetmişti. İşçilerin öncü güçlerden olarak bugün de mücadelesi önemli olmakla birlikte, kadın özgürlük çizgisinde kadının öncülüğü olmadan Marks ve Engels'in öngördükleri komünizm ütopyasına ulaşmak mümkün değildir. Kadının öncü olmadığı, damgasını vurmadığı her özgürlük ve demokrasi mücadelesi ve yaşam biçimi eksik kalacaktır, yarım kalacaktır.

2. Kadın Konferansı 'Jin, Jiyan, Azadi' sloganlarını haykırarak Rêber Apo'nun kadın özgürlük mücadelesine kattıklarını takdir etmiştir. Rêber Apo'nun kadın özgürlük mücadelesindeki rolü ortaya konulmuştur. Rêber Apo, erkekliği öldüren bir devrimci önder olarak kadın özgürlük mücadelesine hiçbir kimsenin yapmadığı katkıyı yapmış, gücü vermiş ve kadın özgürlük çağına girişi sağlamıştır. 21. yüzyıl kadın özgürlük yüzyılı olacak, diyor Rêber Apo'dur. 'Jin, Jiyan, Azadi' diyen Rêber Apo'dur. Hiçbir devrimci önderin söylemeye cesaret edemeyeceği kadın özgürlüğü her türlü sınıfsal ve ulusal mücadeleden önemlidir, sınıfsal ve ulusal kurtuluş değerlidir, cümlesini kurmuştur. Bunu ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelesi veren bir önder olarak söylemiştir. 2. Kadın Konferansı'nın bu gerçeği görüp takdir etmesi kadın özgürlük mücadelesinin ivme kazanacağını açık ifadesi olmuştur. Rêber Apo'nun ortaya koyduğu Jineoloji bilimi ve Kadın Kurtuluş İdeolojisi'ni kuşanmış bir kadın hareketi her türlü engeli aşarak sadece kendini özgürleştirmez, tüm toplumu özgürleştirerek yeni bir dünya yaratma mücadelesini 21. yüzyılın temel bir mücadelesi haline getirir. Demokratik Konfederalizme dayalı demokratik sosyalizmin de ancak kadın özgürlük mücadelesi ile gerçekleşeceği bu konferansta bir daha güçlü biçimde ortaya konulmuştur. 2. Kadın Konferansı sonrası kadın özgürlük mücadelesi yeni bir ivme kazanacak, 3. Kadın Konferansı büyük başarılar elde etmiş bir mücadelenin konferansı olarak gerçekleşecektir.

Kadının ayağa kalkışının yaratacağı değişim, İran'da görülmektedir

İran'daki Kadın Devrimi, Rêber Apo'nun ortaya koyduğu Kadın Kurtuluş İdeolojisi'ne dayalı gelişen kadın özgürlük mücadelesinden bağımsız değildir. Rêber Apo neolitik toplumu yaratan Yukarı Mezopotamya'daki kadın gerçekliğine dayanarak Kürt kadınının özgürlük mücadelesini geliştirdi. Neolitik toplumu yaratan Yukarı Mezopotamya kadın gerçeği, yani Kürt kadın gerçeği Kadın Kurutuluş İdeolojisi ile buluşunca büyük bir kadın özgürlük devrimi başlattı. Bu devrim başta Ortadoğu olmak üzere tüm dünya kadınlarını etkiledi. Özellikle Kürtler gibi neolitik toplumu yaşayan, ilk toplumsallığın geliştiği ve kadın etkisinin bulunduğu İran'ı ve İranlı halkları da derinden etkilemiştir. Bu açıdan İran'da kadın ağırlıklı bir halk hareketinin gerçekleşmesi tesadüfi değildir. İran tarihinde kadının toplumsal yaşamda etkin olduğu dönemler vardır. Bu da bugüne kadar gelmiştir. Bu açıdan İran'da anaerik etkiler vardır. Kadın toplumda çok görünür olmasa da ciddi etkisinin olduğunu söylemek yanlış olmaz. Öte yandan Kürt kadın özgürlük mücadelesi Doğu Kürdistan'da kadınları fazlasıyla etkilemiştir. Birçok kadın YRK ve HPG'ye katılmıştır. Kürt kadınında gelişen özgürlük bilinci, duruşu ve mücadelesi İran'ın diğer halklarının kadınlarını da etkilemiştir. Nitekim 'Jin, Jiyan, Azadi' tüm İran kadınları tarafından benimsenmiştir.

Üç aya yaklaşan İran'daki halk hareketi gerçeği ortaya koymuştur ki, kadının etkin yer aldığı bir halk hareketini sindirmek ve ezmek kolay değildir. Çünkü kadının katılımı mücadeleyi toplumsallaştırmaktadır. Kadının katılımı demek toplumda kadın, çocuk, genç, yaşlı tüm toplumun ayağa kalkması anlamına gelmektedir. Fransız Devrimi'nde kadınlar çok yoğun katılmadığı halde kadınların aktif ve coşkulu katılımı karşısında krallık yanlıları ya bu ayağa kalkanların çoğunluğu kadın olsaydı ne olurdu, demişlerdir. Yani başımıza neler gelirdi, bu ayaklananlar daha tehlikeli olurdu gibisinden söylemlerle kadının ayağa kalkışındaki korkularını dile getirmişlerdir. Kadının tarihsel toplumsal gerçeği iyi anlaşılmadan kadının toplumsal hareketlere yapacağı etki de anlaşılmaz. Rêber Apo kadın devriminin yaratacağı büyük etkiyi tarihsel toplumsal çözümlemeler temelinde bildiğinden kadın çalışmasına çok önem vermiştir. Bu çalışmayı destansı çalışma olarak değerlendirmiştir. Rêber Apo kadın devrimini en fazla da toplumu değiştiren, özgürlük ve demokrasi anlayışını ve yaşamını derinleştiren bir olgu olarak ele almıştır. Nitekim Rêber Apo'nun geliştirdiği kadın özgürlük çalışması sadece Partimiz ve Hareketimizde değil, toplumda da büyük değişimler yaratmıştır.

Kadının ayağa kalkışının nasıl bir değişim gücü olduğu şimdi de İran'da kanıtlanmaktadır. Bu son 3

ayda yaşananlar İran'da 10 yıllarda yaşanabilecek değişimleri yaratmıştır. Artık İran eski İran değildir. Kürdistan'daki değişim gibi İran'daki değişim de Ortadoğu'da bundan sonraki siyasal, toplumsal ve kültürel değişimleri etkileyecektir. Rêber Apo'nun dediği gibi İran da demokratik modernite ile kapitalist modernite arasındaki mücadelenin önemli bir alanı haline gelmektedir. Kürdistan şahsında bölgede iki modernite arasında yürüyen bu mücadele şimdi İran'da da gerçekleşmektedir. Kadın ayağa kalkarak sadece kendisini değiştirip güçlendirmemiş tüm toplumu da değiştirip güçlendirmiştir. İran toplumu eski toplum değildir. Başta genç kadınlar ve genç erkekler olmak üzere toplumda köklü değişim gerçekleşmiştir. Mevcut İran rejimi ne kadar baskı yaparsa yapsın, ne kadar bastırmaya çalışırsa çalışsın bu değişimi ve sonuçlarını engelleyemeyeceği görülmektedir.

İran devletinin bastırma saldırıları süreklileşmiş olsa da bu ayağa kalkışta ortaya çıkan doğal önderler de bu mücadeleyi süreklileştirmektedir. Belki bir örgütün öncülüğünde bu ayaklanma gerçekleşmedi. Ancak geçmiş serhildanların tecrübelerini de kendilerinde taşıyan doğal önderler ortaya çıkmıştır. Her sokak ve her mahallede bu direnişin süreklileşmesini sağlayan doğal önderler çıkmış, bunların sayısı günbegün artmaktadır. Aslında bu ayağa kalkış içinde öne çıkan doğal önderlerin yer aldığı doğal meclisler de oluşmuştur. Eğer oluşan bu doğal meclisler amaç ve hedefler konusunda netleşirse, yani bu ayaklanmanın asgari programına kavuşursa bunlar devrimi yöneten meclisler haline gelir. Bu temelde de yerel demokrasiye dayalı İran'ın demokratikleşmesinin toplumsal temeli atılmış olur. Özellikle mahalle meclislerine dayalı kasaba ve şehir meclislerinin oluşmasıyla da devrim gerçek yönetimine kavuşmuş olur. Bu açıdan mahalle meclislerinin oluşması ve bunların devrimin pratiğini yürütür hale gelmesi önemlidir. Yoksa üstte kurulacak yönetimlerle bu devrim yönetilemez. Ancak mahalle meclislerine dayanırsa; devrimin esas yönetim gücü mahalle meclisleri olursa o zaman şehir meclisleri ve genel bir meclis işlevsel olabilir. Yoksa bu büyük devrim iktidarcı anlayışla üstten bir yönetime dayandırılmak istenirse tabandaki toplumsal dinamizm zayıflar. Bu da baskıların ağırlığı altında devrimin sönmelerini beraberinde getirir. Bu açıdan iktidar olmayı amaçlayan merkezi yönetim anlayışları içinde olmayan, esas olarak toplumsal dinamizm ve değişime dayanan bir demokratik devrim amaçlayan yaklaşım içinde olunması bu devrimin gerçek devrim olarak sürmesini sağlar; değişen topluma dayanan bir demokratik İran gerçekleşir.

PKK ve ÖZGÜR KADIN ÇİZGİSİNİN GELİŞİMİ

JIN, JIYAN, AZADÎ DEVRİMİNE DÖNÜŞMÜŞTÜR

Şimal Ülkem Güneş

Kadın Özgürlük Mücadelemizin 30. kuruluşu yılı aynı zamanda Partimiz PKK'nin de 45. yıl dönümüne denk gelmektedir. Bir kadın partisi olan Partimiz PKK'nin kuruluşunun 45. yılı tarihine yaşar bir şekilde Rojhilatê Kurdistan ve İran sokaklarında kadınlar öncülüğünde devrim atmosferinde karşılanırken her yerde büyük bir coşkuyla kutlamalar da yapılmaktadır. Önder Apo'nun görkemli İmralı direnişi, Zap, Avaşin, Metîna'nın efsanevi direnişiyle birleşmiş ve Kürdistan'ın her yerinde direnen fedakar kadınların, gençlerin ve halkların yine uluslararası alanda mücadelemize destek veren dostların yürüttüğü mücadeleyle birlikte PKK yenilmez bir güç olmayı başarmıştır. Yarım asırdır sömürgeci, soykırımcı, faşist rejimlere ve emperyalist batı hegemonyasına karşı yürütülen devrim Mücadelemiz bugün siyasi, ideolojik, askeri, kültürel, diplomatik ve ekonomik bakımdan çoklu bir boyut kazanmıştır. Bu süre zarfında binlerce şehit verilmiş, on binlerce direnişçi, özgürlük savaşçısı canı pahasına soykırım rejimine karşı mücadele etmiştir. Bu uğurda mücadele eden başta büyük şehitlerimiz olmak üzere tüm devrim şehitlerimizi anıyor, anılarına bağlılığın gereği olarak şehitler çizgisinde mutlaka kazanmanın sözünü yineliyor; şehitler çizgisini onurlu bir yaşamın inşası ve özgür bir yaşamın hakikati olarak görüyoruz.

Kadın uygarlığı kendi kökleri üzerinde yeniden yeşeriyor

Kürdistanlı kadınlar PKK'nin yeni bir direniş yılını geride bırakırken özgürlük devrimini gerçekleştirmeyi, PKK felsefesini yaşamsallaştırmayı ve kesinlikle başarmanın adı olmayı

seçmiştir. 21. yüzyılı kadın yüzyılı yapmaya yeminli olan Kürt kadınları öncülüğünde şu anda Ortadoğu'da yeni bir Kadın Devrimi doğmaktadır. Rojhilatê Kurdistan ve İran'da PKK'nin 45. yılı Kadın Devrimi haykırarak kutlanmaktadır diyebiliriz. PKK 45. yılına girerken kazanımları, başarıları ve devrim içinde devrim gerçekleştirme hakikati daha iyi anlaşılmalı ve görülmektedir. PKK'nin 45. yıl dönümünde Kürdistan'ın Rojhilat topraklarına kadının Jin, Jiyan, Azadî sloganıyla yeni bir Kadın Devrimi örülmektedir. Kadın serhıldanı, halkların serhıldanına dönüşmektedir. Ve bu serhıldanlar gerilla direnişini besleyen tarzda ilerlemektedir. Gerilla direnişine ses veren kadın serhıldanının, büyük Ortadoğu kadın devrimine gebe olduğu görülmektedir. Ortadoğu Kadın Devrimi ikinci bir kadın devrimi olma rolünde Kürdistanlı kadınlar tarafından büyük bedeller ödenerek gerçekleştirilmektedir. Kadınların saçlarından örülen bayraklar, Molla rejimine ve statükocu İran devletine karşı kadınların isyanı toplumsal bir değişim ve dönüşüm yaratma karakteri de taşımaktadır. Ortadoğu hatta dünyanın en eski devlet geleneğine sahip olan İran devleti binlerce yıllık devlet geleneğini artık koruyamamakta, kadınlar eliyle devlet temellerinden sarsılmaktadır. Binlerce yıllık direniş geleneğini bağrında taşıyan Kürt kadınları, neolitiğin yaratıcıları, doğal toplumun ana gücü olarak tarihten günümüze derinlerden süzülerek akıp gelmiş ve biriktirdiği öz gücünü harekete geçirmiştir. Ana uygarlık rolündeki Demokratik Uygarlık Dicle ve Fırat nehirleri arasında yeni bir özgürlük, insanlık ve aydınlık çağını başlatmaktadır. Bu çağ kadın çağı, bu zaman kadın zamanıdır. Kadının uygarlığı artık kendi kökleri üzerinde yeniden yeşeriyor desek yerindedir. PKK yeni bir yıla yeni bir mücadele

dönemine görkemli bir direnişle girerken Kürdistanlı kadınlar öncülüğünde, PKK felsefesi ve ideolojisi ekseninde kadınlar belki de tarihin görebileceği en sarsıcı devrimi yaşamaya hazırlanmaktadır. Bu direniş tüm toplumsal dinamikleri hareketlendirecek, halkları örgütleyecek ve eyleme kaldıracak mahiyettedir. Zira İran devleti bu gelişmeleri derinden okuduğundan çok temkinli hareket etmekte ve dünyanın İran devletini yakından takip ettiğini bilerek içine girdiği zor durumdan en az zararla, darbeyle çıkmaya çalışmaktadır. Daha doğrusu bu süreci atlamanın ve hiçbir değişim yapmadan yoluna devam etmenin arayışındadır. İran devleti tecrübesini, geçmişten aldığı dersleri, yeni politik değişimleri ve değişmekte olan dünya dengelerini gözterek çok ağır ve dikkatli davranmakta ani, riskli hareketler yapmamaya çalışmaktadır.

Kadınların, gençlerin, emekçilerin ve ezilen tüm kesimlerin öbek öbek katılmaya başladığı serhıldanlar giderek güçlenmekte, yaşanan şehadetler öz iradelerini bilemektedir. Fakat öncülük sorunu, öz savunma sorunu ve örgütlenme sorunu halen başat bir sorun olarak devrime katılan kitlelerin önünde durmaktadır. Zira bu sorunlar üzerinde durulmaz ve bir an önce özgürlük talebi daha kitlesel ve kalabalık gruplar halinde en örgütlü şekilde dile getirilmez ise sert bir kırılmanın da yaşanma ihtimali vardır. Fakat şu bilinmelidir ki ne İran'ın ne de devrime kalkan kesimlerin artık eskisi gibi ne yaşayacağı ne de savaşacağı ortaya çıkmış ve netleşmiştir. Bu nedenle çok duyarlı, örgütlü ve planlı hareket etmek kadınlar ve gençler açısından tarihi önemdedir. Çünkü bu devrim, bu devrimsel kalkış kolay olmuştur. Kadınların saçlarını kazıtma kazıtma sokaklara döküldüğü bu iki ayı aşkın süreçte tüm egemenlikçi

sisteme, erkek, devlet şiddetine ve tecavüz kültürüne karşı tarihi kökleri çok derinde olan bir gerçeği haykırıştır. PKK'nin 50 yıllık parti mücadelesinde dile getirdiği, Önderliğimiz tarafından ideolojik-örgütsel ve politik strateji olarak da formüleştirdiği kadın özgürlük sorunu artık üstü peçeyle, türbanla, çarşafı perdelenecek kadar büyümüş toplumsal bir sorundur. Cinin şişeden çıkması misali, kadınlar artık dört duvar arasından çıkmış, çarşafı parçalamış, geri-geleneksel aile normlarını aşmış, cinsiyetçi-ayrımcı rolleri reddetmiş ve en önemlisi de özgürlük bilincini açığa çıkarmaya başlamıştır. Önderliğimizin öncülük ettiği Kadın Özgürlük Hareketi çok köklü tarihi-toplumsal temellere dayanmaktadır. Kadın Özgürlük Hareketimizin yarım asırlık mücadelesi, 30 yıllık ordu-şarşaf tecrübesi, deneyimi ve Kürdistan dağlarında halen iliklerine kadar direnen YJA Star özgürlük gerillasının görkemli direnişi, kadın mücadelesini, hedefini ve özgürlük istemini en çarpıcı şekilde ortaya koymuştur. Dolayısıyla İranlı kadınların devrimi güncel sorunlar ve ihtiyaçlar üzerinden ortaya çıkmıştır. Önderliğimizin ve Özgür Kadın Hareketimizin mücadelesi, emeği, çabası ve 1980lerden bu yana da özel olarak Rojhilatê Kurdistan'da yürüttüğü örgütlenme faaliyetleri sonucunda açığa çıkmış ve önemle üzerinde durulması gereken stratejik bir gelişme olmaktadır. Önderliğimizin fikirleri artık yeşermekte, özgür kadın duruşu toplumu dönüştürmeye başlamaktadır. Tıpkı 2012 yılında Rojava Kurdistan'ında olduğu gibi. Şu anda İranlı halkların en başta da kadınların beyinde, ruhunda, yüreğinde yeşeren özgürlük tohumlarının filizlenmesi en güzel ifadeyle dile gelmesi Önderliğimiz mimarlığında gelişen PKK'nin

öncülük ettiği özgürlük ideolojisinin etkisini göstermektedir. Rojhilat'ta yükselen Kadın Devrimi Ortadoğu'nun şaheseri olacaktır.

PKK ile yeni bir toplumsallık oluşmaktadır

PKK nedir? PKK nasıl bir ihtiyaç üzerinden ortaya çıktı? PKK kadınlar açısından neyi ifade ediyor ya da PKK içerisinde gelişen özgür kadın çizgisi nasıl pratikleşmektedir? vb sorulara verilecek en somut cevap, Rojava Devrimi ve Rojhilat Kadın Devrimi'nde ve kadın kişiliğinde dile gelen özgürlük duruşudur, özgür yaşam yani Jin, Jiyan, Azadî formülasyonunda somutluk kazanmaktadır denilebilir. Özcesi PKK ile yeni bir kadın, yeni bir erkek ve yeni bir toplumsallık şiişel, estetik, sanatsal bir üslupla dile gelmektedir. Ve bunu en çarpıcı kılan da kesinlikle kadın kimliği, özgür kadın kişiliği ve çizgisi olmaktadır. Bunun yanında tüm bu yaşanan devrimsel gelişmeler, Önderliğimizin İmralı direnişi bir kez daha uluslararası komplocu güçleri de boşa çıkarmıştır. Çünkü Önderliğin ideolojisi, paradigması Jin, Jiyan, Azadî sihirli formülü etrafında şekillenmiştir. Önderliğimizin formüle ettiği bu slogan bugün tüm dünya tarafından duyulmuş, şiar edilmiş ve kadınları eyleme çekmeyi başarmıştır. Bu anlamda PKK 45. yıl dönümünü komplocuları bir kez daha kınama, amaçlarına asla ulaşamayacaklarını gösterme anlamında eylemsel bir cevap vermiştir. Zira kadının özgürlük istemi eyleme dile gelmiştir. Önderliğimizin ilk kez ifade ettiği Jin, Jiyan, Azadî sloganı Rojhilat başta olmak üzere tüm dünyada yankılanırken, Özgürlük Hareketi'nin yeni mücadele dönemine çok daha güçlü, örgütlü, başarılı ve inançlı bir giriş yaptığı da görülmektedir. Bununla bağlantılı

Kürt kadını dinin de yoğun etkisiyle tam bir geleneksel yaşama mahkûm edilmişken PKK ve Önder Apo'nun çıkışıyla birlikte kadın nefes almaya başlamıştır. Aslında Kürt halkı ve Kürt kadını arasında yoğun benzerlikler vardır. Hem kadın olarak hem de halk olarak sistematik olarak düşürülmesi, asimile edilmesi, bozulmaya terk edilmesi ve her ikisinin de kurtuluşunu hedefleyen bir partinin çıkması hem kadın kimliği hem de Kürt kimliği açısından büyük, görkemli bir dirilişin yaşanmasını beraberinde getirmiştir. İşte PKK bu nedenle hem kadınlar açısından hem de halklar açısından bir diriliş partisidir. Aynı zamanda PKK bir kadın partisidir diyoruz.

olarak gelişen imha, inkar ve tasfiye konsepti PKK direnişçi gücü ve devrimci halk savaşı perspektifiyle hareket eden kadın ve gençlik öncülüğünde bertaraf edilmektedir.

PKK'nin 45. büyük direniş yılı aynı zamanda Zap, Avaşın, Metîna başta olmak üzere tüm Medya Savunma Alanları'na yayılan şiddetli bir savaş ve direniş zamanına da denk gelmiştir. Kürdistan dağlarının neredeyse her kayasına, ovasına, deresine, ağacına sinen direnişçilik 21. yüzyılın gerilla savaşının mahiyetini de ortaya koymaktadır. NATO'nun tüm gelişmiş silah ve teknolojik araçlarını arkasına alan AKP-MHP faşist rejimi iktidarını sürdürürebilmek için gerillaya, Özgürlük Hareketi'ne tüm gücüyle saldırmaktadır. Rojava Devrimi'ni boğmak, Şengal'deki Ezidî Kürt halkını ve inancını ortadan kaldırmak ve DA-İŞ'in başaramadığını başarmak temel hedefleri arasındadır. Bunun yanında Efrîn'den geliştirdiği işgali Zagroslardan tüm Kürdistan sınırlarına kadar yaymayı amaçlamaktadır. Kürdistan'ı sonsuza dek parçalı kılmak, ulus-devlet sınırlarını sağlamama, başkaldıran Kürdü ezeerek savaştan beslenmek temel varlık gerekçesine dönüşmüştür. Bu nedenle tüm sınır ülkeleriyle savaşmayı göze almış gibi gözükken AKP-MHP faşist çete devleti aslında sadece Kürtlerle savaşmaktadır. Bölgede de KDP öncülüğünde işbirlik-

çi-ihanetçi Kürtleri de önüne katarak Özgürlük Hareketimize karşı varlık-yokluk savaşı başlatmıştır. AKP-MHP-KDP son 20 yılını PKK'yi tasfiye etmeye, etkisizleştirmeye ve Önderlik üzerindeki tecriti derinleştirerek sonuç almaya çalışmakla geçirmiştir. Bunun için de Katar ve Suudi'den finansal destek, İsrail'den istihbarat desteği, Almanya, ABD, Rusya ve İngiltere gibi Avrupalı emperyalist devletlerden de siyasi, askeri destek olarak bölgede hegemon güçler adına savaşı yürütmeye çalışmaktadır. Zira yürüttüğü bu savaş süreci boyunca büyük darbeler almış, zayıflamış ve çöküşün eşiğine de gelmiştir. 24 Temmuz 2015 yılından bu yana da tüm ordu-istihbarat gücünü sahaya sürerek gerillaya ve Özgürlük Hareketine karşı tam bir seferberlik halinde soykırım savaşı yürütmekte; çöktürme planı adı altında hazırladığı tasfiye hareketini bir an önce sonuca götürme hevesindedir. Bunun karşısında elbette Kürdistan Özgürlük Hareketi de eşi benzeri görülmemiş bir direniş geliştirerek düşman güçlerine geçit vermemiştir.

Kadınlar, gençler öncülüğünde serhıldanların geliştirilmesi zorunluluktur

Gerilla yedi aydır çatışma tünellerinde, arazide, havada düşmanın girmeye çalıştığı her yerde gece-gündüz demeden, çok az imkan ve büyük bir iradeyle sömürgecilere geçit vermemek için insan üstü bir iradeyle savaşmaktadır. HPG ve YJA Star gerillası, son iki yılda PKK'nin 45 yıllık direniş tarihinin toplamından daha büyük bir direniş örneğini sergilemektedir. PKK'nin direnişçi özüne denk, sürecin ve özgürlük zamanının yaratıcıları olarak şimdiden özgürlük tarihine adlarını altın harflerle yazdırmayı başarmışlardır. Zagrosların bağrında tarihi bir direnişi canlandıran, ölüm kalım savaşımının ortasında faşist-sömürgeci düşmana ölümcül darbeler vuran yoldaşlarımız bugün Kürdistan'da umudun, özgürlüğün ve zaferin adı olmuştur. Kimyasal silahların, zehirli gazların, bombaların kullanıldığı bu savaşta gerilla sadece ve sadece ferdi silahlarla direnmektedir. İnsan iradesinin tekniği nasıl yendiğine şahitlik eden insanlık bir daha böyle kolay kolay rastlanmayacak bir direniş merhalesine şahitlik etmektedir. Bunun yanında Zap savaşının yayılması, gerillanın iliklerine kadar direnişi derinleştirilmesi Kürdistan halkı kadar enternasyonal çevreleri de derinden etkilemiş ve ayaklandırmıştır. Bu anlamda başta Avrupa'da yaşayan halkımızın, kadınların, gençlerin ve dostların geliştirdiği sahiplenme eylemlerinin çok değerli, anlamlı olduğunu belirtmek gerekir. Ancak faşist-sömürgeci soykırımcı AKP-MHP rejimini halen yeterince deşifre etmediğimiz devam eden savaştan anlaşılmaktadır. Düşman güçlerinin hiçbir kural tanımadan geliştirdiği soykırım savaşı tüm dünya halklarının gündemine girmeli, tepki örgütlenmeli, TC faşist rejiminin

savaş suçundan yargılanması sağlanmalıyken halen bunu başaramamış olmak büyük bir eksik ve görev olarak önümüzde durmaktadır. Bu anlamda kadınlar ve gençler öncülüğünde gelişen halk serhıldanlarının devrimci halk savaşı esprisine dayanması zorunluluktur. Örgütlü-bilinçli Kürdistan kadının sahip olduğu güç ve enerjiyle bunu yapma tecrübe ve deneyimine sahip olduğunu biliyoruz. Kürdistan'ın dört bir yanında direnen, Önderlik ideolojisini dünyaya yayan, Rojava Devrimi'ni savunan, Başûr'da ihanete ve işbirlikçi Kürtlüğe karşı özgür Kürt duruşunu sergileyen PKK-PAJK militan gücü artık zafere, kazanmaya çok daha yakın olmanın bilinciyle hareket etmek durumundadır.

Kapitalist Modernite güçlerinin ve en önemli uygulama ayağı olan ulus-devlet gerçeğinin bölgede Kürtler üzerinden yürütülen siyasete bu kadar destek vermesi Önderlik ideolojisinden duyulan korkudan ileri gelmektedir. Kapitalist modernite ve demokratik modernite arasında süregelen çatışma ve çelişkilerin mücadele alanının "kadın sorunu" boyutu en ideolojik boyut olmaktadır. Ancak erkek egemen zihniyetin beş bin yıllık alışkanlık ve düşünce yapısı gereği genelde sorunlar ulusal, sınıfsal ve sistemsel ele alınırken kadın sorunu gibi tarihsel-toplumsal bir sorun göz ardı edilmektedir. Verili sistemin yarattığı bu zihniyet şekillenmesi sürekli desteklenip, üretilip çoğaltıldığı için kadın kazanım, mücadele ve değerleri çok fazla görülmemektedir. En somut örneği de Önderliğe olan yaklaşımda görebilmekteyiz. Batı hegemonyasının desteği, istihbaratı ve onayı dahilinde 35 devletin denetim ve gözetiminde rehin alınan Rêber Apo İmralı adasında kilit altına alındı. Avrupa sisteminin geliştiren, koruduğu İmralı sistemi TC gardiyanlığında 25 yıldır tecrit üretmektedir. Devletsiz bir halkın, Kürdistan Halkının özgürlük mücadelesinin Önderi ve milyonların fikirlerini sahiplendiği Önder Apo'nun en etkili ve belki de mucizevi dediğimiz paradigması kadın özgürlük sorunu üzerinden ifade edilmektedir. Önderliğimizin kadın özgürlük sorununu ele alışı, tanımlayışı, kavrama ve ifade etme düzeyi filozofik niteliktedir. Dünyada hiçbir liderin, önderin, teorisyenin ve devrimcinin dile getiremeyeceği tarzda etkileyici, çarpıcı ve çözümleyicidir. Kürdistan halklarının Önderi olarak tanımlanan Rêber Apo bugün Arap halkı başta olmak üzere Ortadoğu'da birçok etnik kesim tarafından önder olarak kabul edilmektedir. Hatta Kürt halk önderi tanımlamasını dahi Önderlik açısından daraltıcı görmek, eleştirmektedir. Dolayısıyla Önderliğimiz halklar önderi olmanın yanında en fazla da **Kadın Özgürlük Önderi** desek yeridir. Evet, Kadın Özgürlük Önderi olarak da tanımlayabileceğimiz Önder Apo Kadın Kurtuluş İdeolojisini geliştirmeden önce de kadın sorununa hep ilgiyle yaklaşmıştır. İdeolojik grup döneminde kadınların Apocu gruba dahil olması gerekliliğini görmüş ve bunun için harekete geçmiştir. Dersimli, Alevi

ve Kürt kimliği etrafında ağırlık kazanan Kürtlüğün en değerli olduğu zamanlarda, soykırımın eşiğindeki Kürt kimliğini yüceltmıştır. Önderliğimiz ideolojik grup aşamasında ideolojik-örgütsel-politik çözümler geliştirerek ezilen kimlik olarak Kürtlüğü ve kadın kimliğini başat kılarak işe başlamıştır. PKK (Partiya Karkerên Kurdistan) ismiyle örgütlenen Kürdistan Özgürlük Hareketi ilk kez ölüm uykusuna yatan Kürtlüğü diriltmiş ve Önder Apo öncülüğünde Kürdistan topraklarında bir diriliş hareketini "**Kürdistan sömürgeci**" tezi üzerinden örgütlemiştir. Haki Karer yoldaşın kontrçete iş birliğiyle katledildiği tarih olan 18 Mayıs 1977 tarihi Önderliğimizin şehide verdiği ilk cevap olarak da PKK'nin parti olarak ilan edilmesine vesile olmuştur. Artık PKK'de şehadete bu anlamda ilkesel bir yaklaşım belirlenmiş ve her şehit daha fazla mücadeleyi yükseltmenin, çıkış yapmanın ve büyümenin perspektifi olmuştur. İlk partileşme ve şehadete verilen cevapla birlikte artık PKK'nin ilke ve ölçüleri de netleşmeye başlamıştır. Özellikle de 12 Eylül 1980 faşist cunta rejiminin Özgürlük Hareketi'ni bastırmak ve lağvetmek için geliştirdiği saldırı ve soykırıma karşı an be an büyüyen ve direnerek çoğalan özgürlük militanlarının direnişiyle somutluk kazanmaya başlamıştır.

PKK'de kadına yaklaşım tüm sınıfsal, kategorik yaklaşımların ötesindedir

Diriliş hareketine ve partisine kadınların katılımı kesinlikle Önderliğimizin özgün, özgür yaklaşımı sayesinde olmuştur. PKK kendiliğinden, plansız, öngörüsüz ve zayıf bir zemin üzerinden çıkmadığı için kadına, işçi-emekçilere, köylülere ve her sınıftan insan topluluklarına özgün, özel bir yaklaşımı da geliştirmiştir. Kadına yaklaşım tüm sınıfsal, kategorik yaklaşımların ötesine geçmiştir. Başta Marksist-Leninist klasik bir sosyalist örgütlenme olarak örgütlenen Özgürlük Hareketi Önderliğimizin düşünsel, politik, felsefi ve ideolojik yaklaşımıyla birlikte Bilimsel ve reel sosyalist paradigmayı aşmış, yeni bir bakış açısını ortaya çıkarmayı başarmıştır. Önderliğimizin 50 yıllık parti tarihi boyunca geliştirdiği çözümleme külliyatı incelendiğinde, aslında PKK Birinci Kongresi'nden itibaren özellikle de 1980'lerle birlikte yoğun bir sosyalizm eleştirisi yaptığı görülecektir. Reel sosyalizmin içine girdiği devletçi pratik, kadın özgürlük sorununu erteleyen ve işçi sınıfının proleter iktidarı gerçekleştirdikten sonra gündeme gelecek tali bir konu olarak ele alması ve devrimle birlikte kadını ev başta olmak üzere erkeğin iradesine hapseden ideolojik tutum ve yanlış politikalar Önderliğimiz tarafından erkenden çözümlenmiştir. 1917 Büyük Ekim Devrimi'nin 70 yıl sonra da olsa çözülmesi, devlet olarak çökmesi en başta da sosyalist bloğu yenilgiye uğratması Batı hegemonik güçleri açısından büyük bir sevinçle karşılanırken bilindiği

üzere ulusal kurtuluş mücadelesi veren halklar ve ülkeler açısından tam bir hayal kırıklığı ve bunalım sürecini beraberinde getirmiştir. Bunu erkenden fark eden Önderliğimiz Kürdistan devrim mücadelesini korumayı, ideolojik olarak savunmayı ve geliştirmeyi başarmıştır. En başta da kadın sorununa özgün, özerk yaklaşımıyla başarmıştır derssek yeridir. Kadını PKK hareketinde öncü güç olarak tanımlanmıştır. Kürdistan toplum koşulları göz önüne alındığında görülecektir ki adeta yaşanan bir mucize olmuştur. Önderliğimizin en büyük mucizesi kesinlikle kadını devrime kazandırması ve öncüleştirmesidir demek gerekiyor. Feodal, ağa-aşiret denkleminde ve ağır aile baskısı altında ezilen Kürt kadını dinin de yoğun etkisiyle tam bir geleneksel yaşama mahkûm edilmişken PKK ve Önder Apo'nun çıkışıyla birlikte kadın nefes almaya başlamıştır. Aslında Kürt halkı ve Kürt kadını arasında yoğun benzerlikler vardır. Hem kadın olarak hem de halk olarak sistematik olarak düşürülmesi, asimile edilmesi, bozulmaya terk edilmesi ve her ikisinin de kurtuluşunu hedefleyen bir partinin çıkması hem kadın kimliği hem de Kürt kimliği açısından büyük, görkemli bir dirilişin yaşanmasını beraberinde getirmiştir. İşte PKK bu nedenle hem kadınlar açısından hem de halklar açısından bir diriliş partisidir. Aynı zamanda PKK bir kadın partisidir diyoruz.

PKK'nin ilk mermiyi soykırımcı-sömürgeci devletin işbirlikçiliğini yapan ve halka adeta kan kusturan ağalara sıkması PKK'yi Kürdistan'da kısa bir sürede halkın özgürlük hareketi haline getirmiştir. Bu durumda PKK'ye ilk destek veren, yurtseverleşen, faşizm koşullarında düşman karşısında militanca direnen Kürt kadınları olmuştur. Dolayısıyla Önderliğimizin ulusal kurtuluş hareketi olarak geliştirdiği PKK hareketi Kürdistan kadınları açısından bir özgürlük umuduna, kurtuluşa dönüşmüştür. Bu umuda sıkı sıkıya bağlanan Kürt kadınları ağır toplumsal baskı, cinsiyetçilik, aile ve toplumsal gerçekliğe rağmen yurtdışına ilk çıkan kadro-militan gruplar arasında yerini almayı başarmıştır. Önderliğimiz bu ilk gruba halen "kızlar grubu" demektedir. Kızlar grubu öncülüğünde PKK'ye katılmaya başlayan Kürdistanlı kadınlar Türkiye başta olmak üzere Kürdistan'ın diğer parçalarından da katılımların sağlanmasına vesile olmuştur.

Sara yoldaşın direnişçiliği halk içerisinde efsaneleşmiştir

1978 yılının 27 Kasım'ında kurulan PKK 1. Kongresi'ne iki kadın delege katılmıştır. Aslında daha fazla kadının katılacağı kongreye kimi sorunlar nedeniyle sadece iki kadın kadro katılabiliştir. Kadın kongre delegelerinden biri Sara-Sakine Cansız yoldaştır. Sara yoldaşın katıldığı ilk PKK kongresi kadınlar açısından da önemli kararlar almış, kadın sorununu gündemde tutulacağı, mücadele edileceği gibi

temel konularda kararlaşan kongre önemli tarihsel bir çıkışın alt yapısını hazırlamıştır. Sara yoldaş, hem Kürdistan kentlerinde hem de Türkiye metropollerinde işçi-emekçi kesimler başta olmak üzere, fabrikalarda çalışan işçi kadınlara, öğrenci kesimine dönük çeşitli özgün eğitimler vermiş, genç, yaşlı her kesimden kadını bilinçlendirerek örgütlemiştir. Hareketin ve partinin propagandasını yaparak birçok kadının ilk süreçlerde katılımını sağlamıştır. Bununla birlikte 12 Eylül faşizm koşullarında da Amed Zindanı'nda cunta-işkence rejimine karşı geliştirdiği direniş ve Apocu duruş karşısında düşman askerlerini bile etkilemeyi başarmış büyük bir kadın özgürlük savaşçısı olmuştur. Sara yoldaşın düşman işkencelerinde ser verip sır vermeme duruşu erkek koşullarında tutulan arkadaşları da etkilemiş daha fazla direnişçiliğin gelişmesini sağlayarak tarihi Amed Zindan Direnişi'nin öncülüğünü yapmıştır. Düşmanın yüzüne tükürerek hesap soran, korkmayan, teslim olmayan direnişçi kişiliğiyle Sara yoldaş bu anlamda PKK'nin Amed Zindanı'nda direnişin kimliği olmuştur. Sara yoldaşın direnişçiliği ve tutumu dışarıda halk içerisinde ve sempatizan kesim içinde efsaneleşmiştir. Birçok kadın ve erkek Sara yoldaşın izinde mücadele saflarına katılmış, yaşarken ismini almış, resmini kaldırmış ve adeta bir ana-tanrıça olarak isimlendirmiştir. Dolayısıyla PKK'nin Kürdistan Kadın Özgürlük Mücadelesi açısından Sara yoldaş öncü bir kadro-militan olmuştur. TC faşist rejiminin tetikçileri tarafından Fransa'nın başkenti Paris'te Rojbîn ve Ronahî yoldaşlarla birlikte alçakça katledildiği ana kadar da dur durak bilmeden savaşmış, mücadele etmiş ve bir an bile ilkelerinden taviz vermemiştir. AKP-MHP faşist soykırımcı rejiminin Avrupa'da özel olarak planlayıp hedeflediği Sara yoldaşın katledilmesi üzerine Önderliğimiz "ikinci Dersim katliamı" olarak değerlendirmiş ve "Sara'nın mücadelesi kadın mücadelesidir" tespitiyle de Kadın Özgürlük Hareketi'nin Sara yoldaş çizgisinde mücadelesini başarıya, özgürlüğe taşıması gerektiğini ifade etmiştir. Nitekim bu perspektif ışığında kadın mücadelemiz giderek büyüyen, kitleselleşen ve evrensel düzey kazanmaya başlayan bir ivme yakalamıştır. Saraların kavgasıyla büyüyen kadın özgürlük mücadelemiz artık yenilmez olmuştur. Saraların ruhu, düşüncesi, amacı kadın özgürlük militanlarında yaşamaktadır. Tıpkı bugün Zap, Avaşin ve Metîna' da direnen genç yoldaşların yaşadığı inanç, bağlılık, fedailikte direnen Saraların intikam yemini gibi! Her biri Saraların, Zilanların, Bêrîtanların, Semaların, Bêrîvanların, Delallerin intikamı ve militanı olmaktadır. Bu anlamda PKK Önderliğimizin, şehitlerimizin, fedakar Kürdistan halkının, kadınların ve gençlerin büyük emekleri, fedakarılıkları sonucunda ortaya çıkmış, giderek büyümüş ve Kürdistanlı halklarının şimdi de tüm ezilen halkların diriliş ve kurtuluş mücadelesinin öncü partisi olmuştur. PKK, rolünü oynamış ve halen de halklara ön-

cülük etme temelinde rol ve misyonuna göre tarihsel görevlerini yerine getirmektedir.

Önder Apo kadın sorununun stratejik ele alınmasını sağladı

Nitekim direnen özgür Kürt kadın kişiliğini ve militanlığını Önderliğimiz yaratmıştır. Önderliğimizin yaptığı yoğun araştırma, inceleme, okuma ve çözümlemeleriyle birlikte kadının mücadele içerisindeki rolünün sıradan olamayacağı, kadın sorunun tarihsel-toplumsal yanı ele alınmadan gerçek bir kurtuluşun olamayacağı görülmüştür. Çünkü kadını içine alan, rol veren hatta Lenin gibi "devrim kadın inisiyatifinde gelişmelidir" diyen bir sosyalist Önderin bile devrimden sonra kadını tekrar eve gönderen bir ferasetin devrimi süreklileştiremeyeceğini çözümlemiş ve deneyimlerden ders çıkarmıştır. Kadın sorunu ertelenemeyecek, sonraya bırakılamayacak, teorik-ideolojik ve örgütsel olarak değerlendirilmesi gereken en önemli toplumsal bir sorun olan kadın özgürlük sorununun stratejik ele alınması gerçeğini açığa çıkarmıştır. Bu nedenle PKK'nin çıkışı, kadın katılmalarının 1990'lı yıllarla birlikte kitlesel bir düzey kazanması kadın sorununun daha özgün ele alınmasını kendisiyle beraber getirmiştir. Ulusal Kurtuluş Hareketi olarak çıkan ve giderek kitleselleşen Kürt Özgürlük Hareketi içinde örgütlenen Kürt kadınlarının nitelik ve nicelik olarak parti içerisindeki gücünü arttırması, Önderliğimizin özel yoğunlaşması ve ideolojik bir perspektifin geliştirilmesiyle birlikte özgünleşme adım adım gerçekleşmiştir. 1987'de PKK 3. Konferansı'nda kadın, gençlik, işçi-emekçi kesimlerin özgün örgütlülük temelinde ele alınması perspektifi açığa çıkmıştır. Çünkü kadın sorunu artık yakıcı bir biçimde kendini dayatmaktadır.

Kadın sorununa Avrupa merkezli bakış açısıyla yaklaşan feminizm Kürdistan kadın gerçekliğine cevap olamamıştır. Feminizm Kürdistan ve Türkiye kadınlarına hitap edememiştir. Bu nedenle Kürdistan gerçekliğinden çıkış yapan Kürdistanlı kadınlar feminizmin etkisiyle bir eşitlik kavgasına tutuşmamıştır. 1968 büyük gençlik devriminin etkisiyle Türkiye'ye sirayet etmeye başlayan

feminizm yoksul, işçi-emekçi, ezilen, köleleştirilen ve Kürt kadınına nüfuz edememiştir. Orta sınıf, küçük burjuva bir ideoloji ve teori olarak metropollerde derneklere sıkışan belli bir kesimin ve bireylerin ideolojisi, kuramı olarak kalmıştır. Toplumsallaşma perspektifini, erkeği dönüştürmeyi, topluma öncülük yapmayı hedefleyememiştir. Ideolojik bir perspektife sahip olmasına ve iki yüz yılı aşkın bir süre mücadele süreci geçirmesine rağmen kapitalist modernitenin etkisinden kurtulamamıştır. Edindiği tecrübeler, deneyimler ve dayandığı miras gereği kadın özgürlük problemini teorik, kuramsal ele almasına rağmen somutta kadın toplumuna ulaşamamıştır. Erkek hegemonyasını yeterince çözümlerememiştir. Çünkü kadın sorununu ele almada, temel sorunu ve başlangıç noktasını tespit etmede ciddi sorunlar yaşamaktadır. Tek cinsin özgürleştirilmesi, karşı cins algısının yaratılması, karşıtlaştırıcı ve çatıştıracı bir parametre izlemesi kadın sorununu sadece gündeme koymakla sınırlı kalmasına sebebiyet vermiştir. Feminizm ve diğer kadın hareketleri kadın sorununu görünür kılma, eşitlik mücadelesi verme, erkek egemen zihniyeti teşhir etme noktasında önemli bir mücadelenin sahibi olmuş lakin kadın özgürlüğünü geliştirememiş, tüm kadınları kapsayan bir kadın kurtuluş ideolojisi geliştirememiştir. Liberalizmin etkisi altında kalmıştır. Feminist hareketlerin aksine Kürdistan topraklarında çıkış yapan Özgür Kadın Hareketimiz ise kendi değerlerini kadın bakış açısı ve felsefesi doğrultusunda geliştirmiştir. Dünya kadın tarihi mirasına ve kadın değerlerine sahip çıkmayı da bir görev olarak bilmiştir. Feminist hareketlerin örgütlü çıkışını, birey ve grup mücadelelerini de yadsınamış ve sahiplenmiştir. Dünya kadın hareketlerinin devrimci deneyimlerinden faydalanmıştır. Ancak klasik feminist bir Kürt kadın hareketi olmamıştır. Genel mücadele içerisinde de rol oynayarak toplumsal cinsiyetçilikle mücadele etmiştir. Sadece bir cins kimliği üzerinden hareket etmemiş, erkekçiliğin iktidar üretmesinin önüne geçmek için amansız bir mücadeleye girişmiştir. Kadın özgürlük hareketi bu anlamda son derece toplumsal bir hareket olarak örgütlenmiştir. En baştan itibaren kadın ve erkeğin özgürlüğünü

esas almıştır. Kadının ötelendiği, uzaklaştırıldığı siyasi, politik, askeri, kültürel ve ideolojik tüm alanlarda iddiasını ortaya koymuş ve erkek zihniyetiyle mücadele etmiştir. Erkek aynı düzeylerde mücadele ederken sadece eşitlik mücadelesi yürütmemiştir. Feminist hareketlerin salt kadın ve erkeğin eşitliğini esas alan uzun süreli hukuki ve yasal haklar mücadelesi belli bir sonuç vermiş birçok ülkede yüz yıllık mücadeleden sonra kadınlara kimi haklar verilmiştir. Seçme-seçilme hakkı, eşit işe eşit ücret vb konularda bir gelişmede kaydedilmiştir. Sürekli dalgalar olarak gelişen, her yeni tespit ve fikirle birbirinden ayrılan feminist güçler ortak, bütünlüklü, güçlü ve örgütlü bir kadın mücadelesinin arayışındadır. Yeni bir kadın manifestosu, yeni bir kadın ideolojisi ya da cins mücadelesi adına cinsiyetlerin tasfiye edilmesi temelinde LGBTİ tartışmaları, dayatmaları ve cinsiyetsizleştirme gibi çözüm önerileri modernist sistemin etkisindeki parçalı kadın hareketlerinin gündemlerini saptırma girişimleri olarak değerlendirmek gerekir.

Önderlik "devrim erkeklerin işidir" algısını yerle bir etti

Dolayısıyla PKK'nin çıkışı ve Önderliğimizin kadın özgürlük problemine büyük bir ciddiyetle eğilmesi Kürt kadınlarının örgütlü, ideolojik, sistem-karşıtı, radikal, sosyalist düzlemdeki mücadelesi tarihsel-toplumsal bir çıkış olmaktadır. İlk iş olarak Önderliğimiz "devrim erkeklerin işidir" algısını yerle bir etmiştir. Birçok ulusal kurtuluş hareketi, halk ayaklanması kadın öncülüğünde gelişmiş olmasına rağmen hiçbir devrimde ve savaşta kadının adı geçmemiştir. Çok nadir bazı kişiler Jeanne D'arc gibi tarihi kadın şahsiyetleri söz konusu kahramanlıklarıyla dile getirmiş olsa da örgütlü, sistemli, ideolojik ve stratejik bir yaklaşım geliştirilememiştir. Çünkü gerçekleşen tüm devrimler erkek egemen, ataerkil zihniyetle gerçekleşmiştir. Kadın akıllı, kadın kimliği, kadın özgünlüğü, farklılığı esas alınmamıştır. Bu nedenle kadın devrimlerden önce de sonra da erkek egemenliğine, sömürsüne ve tecavüz kültürüne terk edilmiştir. Her değişim kendisiyle birlikte kadına daha fazla ölüm, kan, göz-

yaşı ve baskı getirmiştir. Önderlik "Kadının katılmadığı devrim başarıya ulaşmaz" diyerek devrim saflarına gelen devrimci kadınların bağimli, kölelik ilişkisi yerine özgürlük ilişkisini geliştireceğini, özgürlük ilişkisinin PKK yoldaşlığını yaratacağını belirtmiştir. Yani kadının özgürlük ölçüleri aynı zamanda PKK'deki yoldaşlık özünü ifade ederken PKK hakikatinden de pay alma anlamı taşımaktadır. Devrimci temelde güçlenen, iradeleşen, tarz, üslup kazanan kadın duruşunun erkek egemen sisteme ve kurumlarına karşı önlem ve tedbir olduğunu da belirtmek gerekir. Aile içindeki bir erkek bireye ya da toplumda herhangi bir erkeğin kadına karşı yanlış yaklaşımında tek tek kadınlar olarak değil, örgütlü, bilinçli, öz savunmasını geliştirmiş bir kadın hareketi, kadın iradesi olarak durmanın kazandıracağı, erkek zihniyetini gereleteceği tecrübe edilmiş oldu.

Özgür Kadın Hareketi partileşerek ideolojik, politik kimliğini oturtmuştur

Kadının örgütlenmeden özgürleşmeyeceği tespiti yaşamsallaştı, hayat buldu. Kendi kendini örgütleyen kadının özgürleşme isteği artmış ve kendi savunmasını yapan kadının güçlendiği özgürlük saflarında görülmeye başlamıştır. Bu nedenle kadının özgün örgütlenmesi, ordulaşması Önderliğimiz tarafından gündeme getirilmiştir. 1987 yılında YJWK ilk kadın örgütlenmesi olarak ilan edilmiştir. YJWK (Kürdistan Yurtsever Kadınlar Birliği) Avrupa'dan başlayarak ülkenin her yerinde kadını toplumsal zeminde örgütleme, siyasi, ideolojik bir güç haline getirme amacıyla çalışmalarını toplumsal alana yaymıştır. YJWK, YAJK, PJKK ve PAJK olarak en son örgütlenen Özgür Kadın Hareketi'miz partileşmeyle birlikte aslında ideolojik-felsefi-politik kimliğini oturtmuştur. Kadın Özgürlük Hareketi'mizin tarihine damgasını vuran ilk büyük şehitleri olan Bese Anuş, Azime Demirtaş, Rahime Kahraman, Binevş Agal, Zekiye Alkan, Rahşan Demirel, Zeynep Kınacı, Sema Yüce, Sakine Cansız, Aysel Doğan, Delal Amed, Çiçek Botan, Rojîn Gever, Şilan Kobanê, Viyan, Delal Nurhak, Gülnaz Ege, Hêlîn Murat, Nalin Muş gibi yoldaşlar isimleri sayılmakla bitmeyecek kadar çok olduklarından aslında kadın partimiz, bir şehitler partisine dönüşmüştür. Bu tarihi kişiliklerin, ana-tanrıça bilgeliliği, savaşta komutanlığı, yaşamdaki örgütleyici duruşu, yoldaşlık ilişkilerindeki hakikati paylaşmakla, yazılmakla, anlatılmakla bitmeyecek derinliktedir. Hareketimiz öyle tarihi kişilikler geliştirmiştir ki her şehidin ardından onlarca kadın silah alıp dağlara koşmuştur. Hiçbir şehidimizin adı unutulmamış, uğruna mücadele ettiği değerlere hale getirilmemiştir. Bu nedenle halen saflarımızda Beseler, Zilanlar, Semalar, Saralar, Bêrîvanlar, Ronahî, Çiçekler, Zekiyele sayıları sürekli artarak, özgürlük savaşımını süreklileştirmektedir.

Berlin’de gerçekleşen Kadın Konferansı onlarca ülkeden devrimci kadının katılımıyla büyük bir coşku ve moralle sonuçlanmıştır. Konferans Rojhilatê Kurdistan’deki Jin, Jiyan, Azadî devrimini sahiplenmiş, direnişçi kadınları selamlamış ve Zap, Avaşîn, Metîna’da direnen YJA Star gerillasının görkemli direnişini desteklediğini beyan etmiştir. Konferansın gündemine damgasını vuran özgürlük gerillasının direnişi dünya devrimci kadın güçlerine; ortak mücadele, noktasında kararlaştırma yaşatmıştır. Kadın devriminin, Dünya Demokratik Kadın Konfederalizmi sistemini esas alarak özgür yaşamı inşa edeceği perspektifi açığa çıkmıştır.

Kadın gerillacılığı tarihte bir ilk olma özelliğine sahiptir

Fakat ordulaşma deneyimi Önderliğimizin Bêrîtan (Gülnaz Karataş) yoldaşın 1992 25 Ekim’inde düşmana karşı teslimiyeti kabul etmeyerek Xakurkê-Lêlikan’da uçurumlardan atlayarak fedaileşen Kürdistan kadın gerçekliğine bir cevap olarak geliştirmiştir. Kürdistan Özgürlük Mücadelesi içerisinde PKK kimliğiyle örgütlenen Kadın Hareketimiz 1993 yılında kadın ordulaşmasının ilanını geliştirmiştir. Özgün birim, bölük ve taburlar şeklinde sadece kadın gerillaların içinde yer aldığı askeri örgütlenme hızla büyümüş ve özgün eylemselliklerle kadın komutanlaşmasıyla da, PKK içerisinde kadın gerillacılığı, kadının önde olduğu, inisiyatif ve karar aldığı, farklılık yarattığı görülmeye başlamıştır. Elbette tüm bu gelişmeler Önderliğimizin kadın sorununa olan yaklaşımıyla birlikte gelişmiştir. Kürdistan kadının etnik, ulusal, kültürel kimlik sorunu yanında cins olarak da ataerkil sistem, zihniyet tarafından sömürüldüğünü, ikinci sınıf muamelesi gördüğünü belirlemiş ve sahada eğitim ortamlarında özgün kadın gruplarını oluşturarak kadın özgürlük çözümlemelerini yoğunlaştırmıştır. Kadının

ordusu, kadının partisi, kadının örgütü ve sadece kadınların yer aldığı özgün eylemselliklerin, eğitimlerin olması gerektiği perspektifini vererek kadın hareketi kadrosunu oluşturmaya başlamıştır. İlmik ilmik örülen kadın mücadelesinin Önderi Rêber Apo kadın eksenli yaşanan her gelişmeye büyük bir ilgiyle yaklaşmış, kadın düşüncesine, duygusuna, sorunlarına, örgütlenmesine büyük bir özveriyle yaklaşmıştır. Geleneksel, köle kadın kişiliğinin yıkılması, yeni, özgür ve başkaldıran güçlü kadın kişiliğinin boy vermesi için adeta mücadele içinde ikinci bir mücadele alanı oluşturmuştur. Kadın sorununu sadece tespit edip bir tarafa bırakmamış, teorik yaklaşmamış ve Kadın Özgürlük Hareketi’nin PKK’ye öncülük yapacak, PKK özünü koruyacak, PKK kimliğini evrenselleştirecek, tüm kadınlara mal edecek ve toplumsal özgürlüğü inşa edecek bir güce dönüşmesini amaçlamıştır. Sadece erkeklerle ve erkeğin önde olduğu bir savaşın ordu sisteminin klasik devlet ordu sisteminin doğuracağını, benzeştireceğini çözümlemiş eşitliğin, özgürlüğün ve güzelliğin örüleceği bir kadın ordulaşmasını gerilla içerisinde örgütlemeyi kararlaştırmıştır. Dünyada eşitlikçi ve özgürlükçü tek bir ordu olmamasına rağmen PKK’de Kürt Kadın Hareketi bu anlamda yeni bir tarih yazımına soyunmuştur. Eşitliğin, özgürlüğün, etik ve estetiğin bir arada olduğu, erkek egemen zihniyet ve sistemle mücadele eden kadın özgürlük ordusunu yaratmıştır. Özcesi PKK içerisinde özgür Kadın çizgisi kar topu gibi büyüyerek tarihte bir ilke imza atmayı başararak özgür kadın kimliğinde Sara’ların çizgisinde, Bêrîtanların ordusunu yaratmayı başarmıştır. Ve bugün PKK 44. Parti Yılıni tamamlarken Özgür Kadın Hareketimiz açısından 30. kadın ordulaşma yılının sevinci, gururu ve onuru yaşanmaktadır.

Kürdistan Kadın Özgürlük Mücadelesi kadının mücadele ettiği her alanda erkeğe benzeşmeden, kadın özünü koruyarak, kadın kimliği-kişiliğini açığa çıkararak, kadın bakış açısı ve rengini vererek, farklılığını, birleştirici, koruyucu ve toplumcu eğilimini üreterek cins mücadelesinin geliştirilmesine önem vermiştir. Yanı sıra cins mücadelesini ideolojik mücadelenin temeli olarak görmektedir. Kadının kadınlara, kadının erkeklerle ve toplumsal cinsiyetçi rollerle mücadelesi Kadın Özgürlük Mücadelesi’ni derinleştirmiştir. Erkeğin kendini sorgulaması, egemenlikçi-iktidarcı yanlarından arınması, özgürlük ilkeleri temelinde kendini yeniden yaratması, kadınlara ilişkilerinde PKK yoldaşlığını esas alması temelinde cins mücadelesini sürdürmektedir. Erkeğin de özgürlük sorunu olduğu, erkek egemen zihniyetle hesaplaşması gerekliliği açığa çıkmıştır. Kadın Özgürlük Mücadelesi ile birlikte aslında erkeğin kadından daha fazla derin bir kölelik durumunu yaşadığı çözümlenmiştir. Dolayısıyla kadın özgürlük sorunu denildiğinde sanki kadının kendisi öz-

gürlük sorununu yaratmış gibi bir algı, düşünce durumu gelişebilmektedir. PKK mücadelesinin gelişimiyle birlikte birçok toplumsal sorunun kökeninde kadın sorunu yattığı açığa çıkmıştır. Zira bu nedenle Önderliğimiz yanlış, iktidarcı ve erkek egemenlikli bilgi yapılarını eleştirmiş, batı patentli, oryantalist bakış açısını derinliğine tespit etmiş ve toplumu esas alması gereken bilgi ve bilimin sisteme-iktidara-erkeğe hizmet ettiğini deşifre etmiştir. Kadının varlık ve bilinç olarak sosyolojik temelde ele alınmadığını, toplumsal bir kategoriye indirgenmediğini, bilimsel yaklaşılmadığını, kadın özgünlüğü ve farklılığını doğru, objektif bir gözle ele alacak sosyal bilimin gelişmediğini tespit etmiş, çözümlemiş ve bu temelde jineoloji bilimini geliştirmiştir. Kadınların sosyal bilimleri yeni baştan değerlendirdiğinde görülecektir ki aslında hepsi erkek egemen sistemin yaratımlarıdır. Verili sistem, düzen kendi iktidarı ve güvenliği için kadın karşıtı bir bilim sistemi kurmuştur. Aslında sistematik olarak 5 bin yıldır palazlanan erkek egemen uygarlık 5 yıldır da kadına operasyonlar düzenlediği açığa çıkmıştır. PKK’yle birlikte özgürlükle buluşan kadınlar özgürlük mücadelesini genel toplumsal mücadele ile birleştirmiş ve toplumsal dönüşüme, devrime öncülük etme görevini yüklenmiştir. Kadının hem parti içerisinde hem de gerilla savaşımında erkeklerle beraber ve kimi zaman da özgün olarak yer alması ve mücadelesini her alana taşıması Önderliğimizin büyük emekleri sayesinde gerçekleşmiştir.

Kopuş teorisi, kadının özgün örgütlenmesi açısından devrim niteliğindedir

Önderliğimiz bu anlamda cins mücadelesini stratejikleştirmek ve özgür kadın duruşunu yaratmak için kopuş teorisini geliştirmiştir. Kadının kendi iradesi, özgür düşünce ve pratiğiyle gelişmesini sağlayan kopuş teorisi her ne kadar ilk süreçlerde erkeğin pratiğini tekrarlama ve benzeşme şeklinde gelişse de zamanla kadın rengi, özgün tarzını açığa çıkarmıştır. Erkeklerle mücadelede cins mücadelesi kapsamında zaman zaman kaba ret biçiminde gelişmişse de ideolojik argüman ve perspektiflerin Önderlik tarafından sürekli geliştirilmesiyle birlikte kopuş teorisi başarıyla sürdürülmüş ve kadın kimikleşmesini sağlamıştır. Kopuş teorisi PKK içerisinde kadının özgün-özzerk örgütlenmesi açısından devrimsel bir adım olmuştur. Cins bilinci, kimliği, sevgisi kadın olmanın onur duyulacak bir gerçeklik olduğu hakikati gelişmeye başlamıştır. PKK’de kadın bu anlamda onur duyulacak bir mertebeye yükselmiştir. Kürt kadını, verilen emek ve bedellerle birlikte savaşçılığın, direnişçiliğin adı olmuştur. Artık rahatlıkla şunu belirtebiliriz ki Kürt kadını her zamankinden daha fazla onurludur. Toprağına, diline, kültürüne, özgürlüğüne ve komunal değerlerine

sahip çıkmasını bilmiştir. Kürt kadını onurunu, şerefini, namusunu erkeğe teslim etmeyecek kadar onuruna düşkün ve ilkeli olduğunu defalarca ispatlamıştır. Kürt kadını artık kendisinin, Xwebûn’dur. Kürt kadını bir başkasının özellikle de erkeğin kölesi ve malı değildir. Kürt kadını öncelikle kendi kendisine ait olduğunu öğrenmiş, bilince çıkarmış ve yurtsever kadın kimliğinin gerekli kıldığı devrimci sorumluluğu yerine getirerek devrime aktif katılmaktadır.

Kadın Kurtuluş İdeolojisi’yle Kadın Devrimi’nin ilke ve ölçüleri netleşti

Bu anlamda ideolojikleşme kadının mücadelesi açısından kaçınılmaz olmuştur. Cins mücadelesinin keskinleşmesi, derinleşmesi ve örgütsel bir mahiyet kazanması 8 Mart 1998 yılında Önderliğimizin Kadın Kurtuluş İdeolojisi’ni ilke ve ölçüleriyle birlikte ilan etmesiyle gelişmiştir. Kadın Kurtuluş İdeolojisi’nin ilanı Kürdistan Kadın Özgürlük Hareketi’ni bir aşama daha ileriye taşımıştır. Kadın devrim perspektifinin hangi ideolojik argümanlarla nasıl gelişeceği netleşmeye başlamıştır. Artık kadının özgürlük hareketi içerisindeki varlığı daha fazla anlamlaşmış ve ideolojik bir içerik kazanmıştır. Kadının mücadelesi, savaşımı, emeği, örgütlü ve sistemli bir şekilde vücut bulmuştur diyebiliriz. Kadın Kurtuluş İdeolojisi sadece kadın cinsini değil aynı zamanda tüm toplumu özgürleştirecek esaslara dayandığı için sosyal, toplumsal bir ideoloji olmaktadır. Bu nedenle ideolojimizin diğer devrimci hareketlerden farklılığı vardır. En temel farklardan biri de toplumculuğu, esas almasıdır. Demokratik, ekolojik ve kadın özgürlükçü paradigmamızla birlikte demokratik ulus perspektifini yaşama geçirmeyi ve öncülük yapmayı Kürdistanlı kadınlar temel hedef olarak görmektedir.

Nitekim ilk Uluslararası Kadın Konferansı 2018 yılında Frankfurt’ta gerçekleştiğinde onlarca ülkeden gelen devrimci, feminist, sosyalist kadın devrimci Kadın Kurtuluş İdeolojisini tartışmıştı. Kadın Devrimi’nin gerçekleşmesi için kadın ideolojisinin yaşamsallaştırılması gerekliliği, kararlılığı üzerinde durmuş; gerekli planlamaları yapmış, mekanizmaları oluşturmuş ve Kürt kadının öncülük ettiği dünya kadın enternasyonalizm çalışmasında büyük bir ivme kazanmıştır. En son yine Berlin’de ikincisi gerçekleşen Uluslararası Kadın Konferansı onlarca ülkeden devrimci kadının katılımıyla büyük bir coşku ve moralle sonuçlanmıştır. Konferans Rojhilatê Kurdistan’deki Jin, Jiyan, Azadî devrimini sahiplenmiş, direnişçi kadınları selamlamış ve Zap, Avaşîn, Metîna’da direnen YJA Star gerillasının görkemli direnişini desteklediğini beyan etmiştir. Konferansın gündemine damgasını vuran özgürlük gerillasının direnişi dünya devrimci kadın güçlerine; ortak mücadele, örgütlülük ve daha fazla eylemselleşme noktasında kararlaştırma yaşatmıştır.

Kadın Devrimi’nin, Dünya Demokratik Kadın Konfederalizmi sistemini esas alarak özgür yaşamı inşa edeceği perspektifi açığa çıkmıştır. Demokratik uygarlık güçleri olarak, sisteme karşı radikal ve örgütlü mücadele etmenin, kapitalist modernite sisteminin ve kuramlarının karşısında dev bir direniş örgütüne dönüşmenin, birlikte hareket etmenin, öncelikle kadın eliyle yaşamı kurtarmanın, özgürleşmenin kararlılığı en güçlü şekilde ortaya çıkmıştır. Bu anlamda Rojhilat devrimini destekleyen, Rojava Devrimi’ni sahiplenen dünya kadın hareketleri ve devrimci yapıları Kürdistan Kadın Özgürlük Mücadelesi’yle ortaklaşma kararı almıştır. Tüm bu kazanımlar, binlerce kadın devrim şehidi ve Önderliğimizin amansız mücadelesi sayesinde olmuştur. En son 2008 yılında Önderliğimizin İmralı adasında yazdığı Özgürlük Sosyolojisi savunmasında dile getirdiği Jineoloji bilimi de Kürdistan kadınları açısından yeni bir mücadele alanı açmıştır. Jineoloji kadınların özgürlük devrimi, bilim devrimi, toplumsal devrimi ve anlam devrimini gerçekleştirmesini sağlayacak Jin, Jiyan, Azadî şiarının kuramsal ifade olmuştur.

PKK’nin çıkışı Kürdistan’da nasıl ki bir entelektüel devrim yaratmışsa Jineoloji de kadın toplumsallığı açısından benzer nitelikte bir rol oynamaya başlamıştır. Kürdistan ve Ortadoğu’nun entelektüel devrimi Jineoloji bilimi ile olacaktır. Avrupa merkezli gelişen feminizmin Jineoloji bilimi kadar derin, felsefi ve sosyolojik alt yapısı, tarihi arka planı olmadığı da görülmüş oldu. Bu anlamda Jineoloji tıpkı binlerce yıl önce olduğu gibi şimdi de Kürdistan topraklarında kadın devrimini doğurmaya gebedir. Ve yeni bir cinsel kırılma yaşanacaktır. Bu cinsel kırılmanın adı üçüncü cinsel kırılma olacaktır ve erkek aleyhine gelişecektir. Dolayısıyla Jineoloji bilimi ile birlikte Jin, Jiyan, Azadî devrimi dalga dalga tüm dünyaya yayılacak ve kadınlar dünyayı kurtaracak.

Önderliğimizin ‘Kadının kölelik tarihi yazılmamış, özgürlük tarihi de yazılmayı bekliyor’ perspektifi temelinde şimdi Kürdistanlı kadınlar özgürlük tarihini yazıyor. Kadının özgürlük tarihi Kürdistan dağlarında, zindanlarda, kentlerde kadının olduğu her yerde savaşarak, mücadele edilerek, bilinçlenerek, eğitim görüp eğitim yapılarak ve ideolojik mücadele edilerek yazılmaktadır. Kürt kadınları Arap kadınlarını, Fars, Afgan, Türk, Azeri, Türkmen halkları ve inançları kendi özgünlükleri, farklılıkları temelinde örgütleyerek бүтүнлүк bir mücadele yürütülmesinin öncülüğünü yapıyor. Dolayısıyla Kürdistanlı kadınlar tüm kadınları özgürlüğü için mücadele etmeye, erkek egemen sisteme karşı demokratik kadın konfederalizmini geliştirmeye, geri-geleneksel yapıları karşı özgürlük bilincini geliştirmeye, Demokratik, Ekolojik ve Kadın Özgürlükçü paradigmayı yaşamsallaştırmaya çağırılmaktadır.

KÜRT TOPLUMU ÖNDERLİKSEL DOĞUŞLA YENİDEN CANLANDI

Bir de Önder Apo sadece Kürdistan özgürlük mücadelesinin ortaya çıkardığı sonuçlara, gerçeklere dayanarak bu değişimi yapmış değil, tamamen tarihsel toplum gelişiminin bütün yerkürede yaşadığı pratiğin derslerini çıkartarak böyle bir paradigma değişimine ulaşmış bulunuyor. Burada sadece Kürtler, Kürt özgürlük mücadelesinin sonuçları yok. Bütün insanlık, kadınlar ve gençler, işçi ve emekçiler, tüm ezilenler var. Onların mücadelelerinin sonuçları var. Dinlerin mücadeleleri, felsefeleri var. Bilimsel mücadelelerin sonuçları var. Sosyalist, özgürlükçü mücadeleler var. Kadın özgürlük mücadeleleri var. Tabii en büyük deneyimlerden birisi olan reel sosyalizmin sonuçları var.

Duran Kalkan

PKK'nin kuruluşunun 45. yılına ilişkin PKK Yürütme Komitesi Üyesi Duran Kalkan gazetemizin sorularını yanıtladı.

- Özgürlük Hareketi'nin grup dönemi ile PKK'nin ilanı sürecinde Ortadoğu, Türkiye ve Kürdistan'da siyasal ve toplumsal dinamikler nasıldı?

Hareket ve halk olarak 50. Önderlik yılını yaşıyoruz. 27 Kasım 1978 tarihinde kurulan PKK'nin 45. resmi kuruluş yılına giriyoruz. Öncelikle Partimiz'in kuruluş gününün, Parti Bayramı'mızın, başta Önder Apo olmak üzere, tüm yoldaşlara, yurtsever halkımıza ve devrimci demokratik dostlarımıza kutlu olmasını diliyoruz. İlk büyük şehidimiz Haki Karer yoldaş şahsında, 50 yıllık bu mücadelenin kahraman şehitlerini saygı, sevgi ve minnetle anıyoruz. Bugünkü gelişmelerin önemini, PKK gerçeğini, mücadeleyle ortaya çıkarılanları, Önder Apo öncülüğünde yaratılan gelişmeleri doğru anlayabilmek için PKK'nin önderliksel doğuş, ideolojik grup ve partileşme sürecinin, dolayısıyla 1970'ler sürecinin doğru anlaşılması gerekiyor. O süreci doğru anlamayanlar, 50 yıllık tarihi özgürlük mücadelesi ile yaratılan büyük gelişmelerin anlam ve önemini bilincine yeterince varamazlar. Dolayısıyla gelişmeleri, kazanımları göremezler. Onlara doğru sahip çıkıp daha da ilerletemezler.

PKK'nin ortaya çıkış koşulları

O halde PKK'nin ortaya çıkış koşullarının doğru anlaşılması, bugünü doğru anlamak ve doğru bir gelecek çizmek açısından gerekli oluyor. "Bugünkü duruma bakar, 44 yıl, 50 yıl öncesini anlarız" diyemeyiz. Bugünün koşulları ile 45-50 yıl öncesinin koşulları kesinlikle aynı değildir. Dahası çok köklü farklılıklar içermektedir. Bu geçen yarım yüzyılda dünyada, Ortadoğu'da, Türkiye ve Kürdistan'da çok büyük değişiklikler, gelişmeler yaşanmıştır. PKK mücadelesiyle yaşanan çok önemli gelişmeler de vardır. Kuşkusuz söz konusu bütün değişiklikler PKK'yle ve Kürt halkının mücadelesiyle olmamıştır. Ama PKK ve Kürt halkının mücadelesinin de ortaya çıkardığı, tarihi öneme sahip büyük gelişmeler olduğu, tartışma götürmez bir gerçektir.

Kuşkusuz 1970'ler Ortadoğu'sunu, Türkiye ve Kürdistan'ını doğru ve yeterli anlayabilmek için de dünyanın durumunun doğru anlaşılması, iki kutuplu dünyanın nasıl ortaya çıktığının ve neleri ifade ettiğinin iyi bilinmesi gerekir. Aslında 20'nci yüzyıl dünyasını anlayabilmek gerekir. 20'nci yüzyıl dünyasını şekillendiren en temel olaylar neler oldu? Bu soru kapsamında yaklaşırsak birkaç temel gelişme üzerinde durabiliriz. Elbette bunlardan birincisi 1. Dünya Savaşı denilen, kapitalist modernite sisteminin küresel hegemonik bir güç haline gelmesine yol açan olaydır.

1. Dünya Savaşı, sadece dünya güçlerinin içinde yer aldığı bir savaş değil, aynı zamanda küresel bir devletçi sistemin ortaya çıkmasına yol açan savaştı. Kuşkusuz devletçi sistem Sümer'den itibaren her zaman hegemonikti. Merkez ve çevreden oluşuyordu, merkezi yapısı esastı. Fakat tüm yer küreye hâkim olan bir sistem değildi. Bu durum 1. Dünya Savaşı'yla ortaya çıktı. Onun için bu savaşa "Devletler tarafından tüm dünyanın ele geçirilmesi ve yeniden paylaşılması savaşı" denildi. 1. Dünya Savaşı'yla birlikte devletçi sistemin ele geçirmediği bir karış toprak parçası kalmadı.

Devletçi sistem içinde gelişen iki hegemonik merkez olarak, İngiltere ve Almanya arasında dünyanın yeniden paylaşımı için büyük bir savaş verildi. Ortadoğu'nun bugün de var olan siyasi coğrafyası ise tamamen 1. Dünya Savaşı'nın sonuçlarına göre çizildi. 1. Dünya Savaşı'ndan önce bambaşka bir Ortadoğu coğrafyası vardı. Osmanlı İmparatorluğu Ortadoğu ve Kuzey Afrika'nın büyük bir kısmına, batısına hâkimdi. Doğusunda ise İran Şahlığı bulunuyordu. 1. Dünya Savaşı'yla böyle bir Ortadoğu'dan 25'ten fazla ulus devletin ortaya çıktığı bir Ortadoğu'ya geçiş yaşandı. Dolayısıyla günümüzde hala sürdürülmeye çalışılan siyasi yapı budur.

1. Dünya Savaşı'yla birlikte yüzyılın ilk çeyreğinde ortaya çıkan diğer önemli olay, kuşkusuz 1917 güzünde Rusya da gerçekleşen Sosyalist Devrim'dir. Bu devrim de 1. Dünya Savaşı gibi 20'nci yüzyıl dünyasının şekillenmesinde belirleyici bir rol oynadı.

1. Dünya Savaşı devletçi sistemin yer küreyi tümünden işgal etmesine ve kendi arasında yeniden paylaşımına yol açtı. Rus Devrimi de bu paylaşımında dünyayı iki kutba böldü.

Rus devriminin yarattığı Sovyetler Birliği ve müttefikleri bir kutup oldu, önce İngiltere daha sonra da ABD öncülüğündeki Batı sistemi denen devletçi yapı da diğer kutup oldu. Söz konusu kutuplaşma yüzyılın üçüncü büyük olayı olan 2. Dünya Savaşı sonrasında çok daha net ve somut hale geldi. Almanya'nın sürece müdahalesiyle başlayan savaş, Hitler faşizminin yenilgisiyle sonuçlandı. Dünya siyasi coğrafyasının çiziminde bu durum önemli bir rol oynadı. Bir yandan Sovyetler Birliği'nin gücü, etkinlik alanı artarken, diğer yandan İngiltere öncülüğü yerini ABD öncülüğüne bıraktı. Dolayısıyla ABD öncülüğünde bir kapitalist batı sistemi, Sovyetler öncülüğünde de bir reel sosyalist doğu sistemi ortaya çıktı. Dünya sistemi böylece iki kutba ayrıldı.

Bunları birleştiren yapı olarak Birleşmiş Milletler (BM) ismiyle dünya devletler birliği kuruldu. 2. Dünya Savaşı öncesinde de Cemiyeti Akvam olarak bu vardı. Milletler Cemiyeti söz konusuydu. 2. Dünya Savaşı'ndan sonra bu birlik BM ile sürdürülmek istenildi. BM'nin esas rolü ABD ile Sovyet bloğu arasındaki sorunları çözmekti. Her iki blok da kendisini ideolojik, ekonomik, siyasi ve askeri olarak şekillendirmişti. ABD öncülüğünde NATO oluşturulurken, Sovyetler Birliği öncülüğünde de Varşova Paktı kurulmuştu. Böylece dünya da her türlü olay bu iki kutup arasındaki ilişki ve çelişkiye, dolayısıyla çatışmaya bağlanmıştı.

Her şey bu iki kutup arasındaki mücadeleye bağlı geliyordu. Bunun dışına çıkılamıyordu. İşçi ve emekçilerin mücadelesi, sosyalizm mücadelesi, kadınların özgürlük mücadelesi, halkların ulusal kurtuluş mücadelesi, tamamen bu iki blok arasındaki mücadeleye bağlanmıştı. Bu da giderek işçi ve emekçilerin sosyalist mücadelesini, kadınların özgürlük mücadelesini geriye itti. Halkların ulusal kurtuluş mücadelesi bir dönem gelişme gösterdi, etkinlik sağladı, sürece damgasını vurdu ama onlar da ideolojik özü zayıflayarak, yüzeyselleşerek, dar ulus devlet çizgisinde yürüdüler ve sonuçta yine mevcut ulus devlet sisteminin bir parçası olmaktan kurtulamadılar. Ulusal bağımsızlık gibi iddialı kavramlar giderek etkisini yitirdi. Böylece ortaya çıkan sonuçlar da sisteme bağlı sonuçlar haline geldi. Öyle ki, ekonomik, sosyal, siyasi, ideolojik mücadele bu iki blok arasında tıkanmış, kilitleti.

1970'li yıllar bu gelişmelerin doruk noktasını ifade ediyor. Hem gelişmeler iki blok düzeyinde en ileri noktaya vardı, hem de bloklar arası tıkanma, kilitletme en ileri noktaya ulaştı. ABD blokunun çelişkileri, baskı ve sömür yüzü ortaya çıkarken, Sovyet bloğunun da pratikte gerçekleşen siyasi yapılanmayla ideolojik ilkelerin gelişmesinden dolayı, kendi içinde çözümsüzlüğü yaşaması, yaşanan toplumsal sorunlara çözüm olmak bir yana onları daha da ağırlaştırması durumu ortaya çıktı.

Ortadoğu, Türkiye ve Kürdistan'daki durumu da belirleyen, koşullandıran dünya durumu böyleydi. Bu hegemonya, kutuplaşma ve kilitlemeden kurtulmak için Ortadoğu halkları, çeşitli siyasi güçler, büyük bir arayış içerisindeydi. İdeolojik akımlar geliyor, yeni siyasi örgütlenmeler ortaya çıkıyor, Ortadoğu'nun değişik alanlarında bu durumu aşabilmek, ya da en azından böyle bir durum içerisinde kendisine yaşam hakkı bulabilmek için yoğun bir mücadele yaşanıyor.

70'ler sürecinde Arap milliyetçiliği

1970'lerin Ortadoğu'sunun önemli bir belirleyeni Arap alemidir. 2. Dünya Savaşı ardından gelişen Arap milliyetçiliğinin Mısır'dan başlamak üzere Suriye'de, Irak'ta elde ettiği başarılar, yeni Arap ulus devletlerinin ortaya çıkmasına yol açmıştı. Arap milliyetçiliği hem parçalıydı hem de birleşmesi için "Arap Birliği" adı altında yapılanmalar geliştiriliyordu. Bunlara en çok etki eden Filistin direnişiydi. Filistin direnişi etrafında biraz Arap milliyetçiliğinin radikalizmi, birlikten yana olma durumu vardı. Fakat giderek 70'ler sürecinde Arap milliyetçiliği, radikalizmini bitirmişti. Başta Mısır olmak üzere, Suriye, Irak gibi alanlarda eski radikalizmi gittikçe yok oluyordu. Sistemle uzlaşma, batı sistemiyle uzlaşarak oraya entegre olma eğilimleri, Mısır'ın İsrail'le anlaşmasıyla başlamıştı ve bu giderek bütün Arap siyasetini derinden etkiler bir noktaya ulaşmıştı. Filistin direnişi bunu önlemek için çaba harcarsa da çok fazla engelleyici bir gücünün olmayacağı görülüyordu ama yine de başta Lübnan olmak üzere birçok alanda milliyetçi radikalizmi temsil eden, dünya halklarının bu yönlü mücadelelerine destek veren, ev

sahipliği yapan bir Filistin direnişi söz konusuydu.

Diğer cephe olan Türkiye cephesi, 1970 başında önemli bir çatışma yaşamıştı. Aslında 27 Mayıs 1960 Darbesi'nden sonraki süreçte ortaya çıkan gelişmeler, Türkiye'deki değişim dönüşüm istemi 1970 başında büyük bir mücadeleye dönüşmüştü. Bunda aydın gençlik öncülüğü esastı. Bunun 1968 Dünya Gençlik Devrimi'yle de bağlantısı vardı. Başta Avrupa olmak üzere, başka alanlarda 1968 sürecinde gelişen gençlik devrimi Türkiye ve Ortadoğu'nun diğer alanlarına ancak 1970 başından itibaren yansımabilmisti. Bu temelde tekçi resmi ideolojiyi aşan zihniyet devrimine dayalı, büyük bir demokratik devrim, Türkiye'de gelişimini gençlik öncülüğünde 1970 başında yaşadı. Dev-Genç hareketliliği, THKP-C, THKO ve TİKKO gibi devrimci gençlik hareketinden çıkan, devrimci örgütlerin silahlı direnişleri, gerillaya yönelmeleri Türkiye'yi yeni bir gelişme sürecine soktu.

Aslında 1920 başından itibaren kurulan Cumhuriyet bir yol ayrımına gelmişti. Faşist oligarşik bir diktatörlük mü olacak yoksa demokratik bir cumhuriyete mi evrilecekti? Çatışmanın ana eksenini buydu. Bu anlamda cumhuriyeti demokratikleştirmek için gençlik öncülüğünde büyük bir mücadele verildi. Buna bütün aydınlar, orta kesimler katıldı. İşçi sınıfı, DİSK öncülüğünde sendikal örgütlülüğünü geliştirerek, böyle bir mücadelede önemli bir yer aldı. Gerçekten de parçalı da olsa demokratik devrim güçleri belli bir bilinç ve örgütlülüğe sahipti. Kendi düzeylerinde bir eylemliliğe de yöneldiler.

Bunu kendisi için tehlikeli gören ABD ve NATO, yine onların işbirlikçisi olan tekerci burjuvazi, 12 Mart 1971 askeri darbesi ile bu sürece müdahale etti. Cumhuriyetin demokratikleşmesini isteyen güçleri ezerek, cumhuriyetin faşist oligarşik temelde yeniden yapılanması sürecini başlattı. Aslında, daha sonra bazıları bu gelişmeye "2. Cumhuriyet" dedi. 12 Eylül 1980 faşist askeri darbesiyle böyle bir 2. Cumhuriyet kuruluşunun önü açıldı. Türkiye'deki devlet sistemi yeniden yapılandırıldı. 12 Eylül darbeleri kendilerini kurucu irade olarak ilan ettiler. Bir yandan M. Kemal ve arkadaşlarına dayanırken diğer yandan kendilerini yeni kurucu irade olarak göstermekten geri durmadılar. Böylece faşist oli-

garşik yapı, dış bağlantısı olan NATO ile sürece müdahale etmiş oldu.

Demokratik cumhuriyet arayan güçler ezildi, örgütsel güçler yenilgi yaşadı. Aslında '70'li yıllarda bu çatışmalar devam etti. Fakat bu sürece müdahale eden temel güç PKK oldu. PKK öncülüğünde yeni bir Kürt özgürlük direnişinin gelişimi, demokratik cumhuriyet güçlerinin tümünden yenilgisini önledi. Faşist oli-

ğildi. Aslında İslam cumhuriyetiyle moderniteyle yeniden bütünleşme, buluşma sağlandı. Alternatif modernite arayışı ezildi, tasfiye edildi. Demokratik modernitenin gelişimine Humeyni ve Hamaney rejimleri tarafından izin verilmedi. Özellikle de Hamaney ve Rafsancani'nin Humeyni'nin ölümü ardından ittifak yapıp, kendilerini hâkim kılan adımları, İran Devrimi'nin sonuçlarını daha

bat Kürt Cumhuriyeti girişiminin ezilmesiyle bu dinamik darbe yedi. Şahlığın yıkılması ardından Kürdistan'da belli bir hareketlenme olsa da mevcut partiler süreci yeterince değerlendirip gelişme gösteremediler. Dolayısıyla devrimde İslami hâkimiyet, Rojhilat Kürdistan'ı da yeniden işgal edip, egemenlik altına almayı başardı. Bu noktada, Irak'la yürüttüğü savaş ve Barzani

gösterip mevcut önderlik boşluğunu dolduramadılar. Tarihten silinen geleneksel isyancı önderliklerin yerine, yeni önderlikler haline gelemediler. Orta sınıfın karakteri gereği, daha pasif, uzlaşmacı, teslimiyetçi, reformist bir milliyetçi çizgi izlediler. Tamamen sistem içi, sistemi reformize etmeyi hedefleyen, sınırlı hareketler konumunda kaldılar. Böyle bir ortamda Apocu Önderliksel Doğuş, PKK'nin ideolojik grup olması ve partileşme süreci gelişti.

Önder Apo'nun çıkışı, tamamen böyle bir sürecin içerisinde oldu. Sürecin hemen başlangıcında, Türkiye'deki devrimci gençlik hareketinin önderlerinin katledildiği, örgütlerinin dağıtıldığı; Kürdistan'da ise, geleneksel direnişçiliğin KDP şahsındaki son kalıntıların da yenilip tarih sahnesinden silindiği, küçük burjuva akımların etkili olacak bir gelişme kaydedemediği, tamamen Kürt varlığını ve özgürlüğünü savunma adı altında, aslında soykırımın bir uzantısı konumuna gelme durumunun yaşandığı bir ortamda, PKK'nin önderliksel doğuşu ve partileşmesi gerçekleşti.

Önderliksel çıkış 1973 başından itibaren Türkiye'deki devrimci gençlik içerisinde, yine Kürt gençliği içerisinde, giderek varlık ve etkinlik göstermeye başladı. 1970'lerin ilk yarısında böyle bir önderliksel doğuş etrafında, yüksek öğrenim gençliğine bağlı olarak, Apocu gruplaşma gerçekleşti. 1970'lerin ikinci yarısına girişle de bu ideolojik grup Kürdistan'a taşınarak, '76-77 sürecinde bir gençlik hareketi haline, Kürdistan Devrimci Gençlik Hareketi haline getirildi. 1978 yılının 27 Kasım'ında, Amed'in Lice ilçesinin Fis köyünde yapılan kuruluş kongresiyle partileşme gerçekleştirildi. Böyle bir ideolojik-politik gelişim PKK ismiyle kendisini partileştirdi, kurumlaştırdı. Hilvan direnişiyle ilk etkisini gösterdi. '79'daki Siverek direnişiyle de kendi ilanını ortaya çıkardı. Yeni bir Kürt direnişinin başladığını Kürt halkına, Türkiye ve dünya kamuoyuna ilan etti.

Aslında tamamen kendi özgünlükleri temelinde, Önder Apo'nun düşünce ve yaşam tarzına dayalı olarak gelişen bir hareket oldu. Ama yaşanan boşlukları, zayıf ortamları da değerlendirdi. Gerçi sömürgeci-soykırımcı sistem, boşluk bırakmamak temelinde egemenlik kurmuştu. Kürdistan üzerindeki soykırımcı egemenlik bu şekilde oluşmuştu. Ama '70 başından itibaren, rejimin kendi içinde yaşadığı gelişmeler, Türkiye'de rejim ile demokratik güçler arasındaki çatışma, resmi ideolojinin kırılması, Kürdistan'da geleneksel isyancılığın son kalıntıların da yenilmesi, Kürt toplumu üzerindeki sömürgeci hâkimiyette hafif gedikler açtı. Bunlar çok sınırlı gediklerdi. Ama Önder Apo bunları çok iyi gördü, çok iyi değerlendirdi. Bunlardan ustaca yararlanmayı bildi. PKK'yi tamamen çok sınırlı ve zayıf imkânlarla dayanarak, eğitip örgütlemeyi ve geliştirmeyi başardı. Kürdistan'ın, Kürt toplumunun taşıdığı özgürlükçü ve devrimci dinamik, yeni bir tarihsel sürece Önder Apo ve PKK öncülüğüyle bu biçimde girdi.

PKK'nin yarattığı gelişme, tarihte oynadığı rol çok kapsamlı

- PKK Kürdistan, Türkiye ve Ortadoğu halkları açısından siyasal, sosyal, ekonomik ve kültürel olarak ne tür kazanımlar yarattı ve hangi değişimleri ortaya çıkarttı? Nasıl bir tarihsel rol oynadı?

1970'lerin ortalarından itibaren kısmi bir düşünce gücüyle, ideolojik siyasi mücadele sahnesine giriş yapan PKK, 50 yıllık mücadele sonucunda, sadece Ortadoğu'yu değil, dünyayı bile derinden etkileyen, dünyada yaşanan çelişki ve çatışmaların yönünü belirleyen bir güç haline geldi. Bu bakımdan PKK'nin Kürdistan'da, Türkiye'de, Ortadoğu'da yarattığı gelişmeler çok yönlüdür ve bunların hepsi büyük öneme sahiptir. Söz konusu gelişmeler sadece kendi yerel alanıyla da sınırlı değildir. Günümüzde küresel etkisini daha fazla geliştirmekte, başta kadınlar ve gençler olmak üzere tüm insanlığı, ezilenleri etkilemektedir. Bu bakımdan PKK'nin yarattığı gelişmeler, tarihte oynadığı rol, çok kapsamlı bir konudur. Öyle dar, sınırlı yaklaşmamak lazım. Örneğin günümüzde Ortadoğu'da, 1. Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı siyasi coğrafyayı en fazla zorlayan Kürdistan özgürlük mücadelesidir ve bunu da yürüten güç PKK'dir. Dolayısıyla küresel düzeyde alternatif bir siyasi coğrafya öngörüyor. İngiltere ve Fransa'nın yaratmış olduğu ve ABD tarafından da sürdürülmeye çalışılan siyasi yapıyı değiştirmeye zorluyor. Bunu sadece dar siyasi çerçevede yapmıyor, bir de ideolojik bakımdan yapmaya zorluyor. Ortaya çıkarılan ulus devletçiliği aşarak demokratik ulus çizgisini dayatıyor ki, bu temelde de sadece siyasi sınırları değiştirme zorlamasında bulunmuyor. Aynı zamanda ulus anlayışını, yeni ulusal örgütlenmelerin ortaya çıkartılması bakımından da ulus devletçiliği aşan bir zihniyeti ve siyasi çözüm pratiğini ortaya çıkarıyor. Bu anlamda da kapitalist modernitenin çözüm diye ortaya koyduklarının nasıl çözümsüzlük olduğunu gösterip yeni çözümler üretiyor.

Diğer yandan reel sosyalizm 1990'lar başında iç çelişkilerinden dolayı çöktü. Çünkü ideolojisiyle siyaseti uyumlu olmadı. Siyaset ideolojiye hükmeder hale geldi. Özgürlük, farklılıklara dayalı eşitlik, demokrasi, paylaşım gibi ideolojik ilkeler, hegemonik devlet siyasetinin çıkarlarına kurban edildi. İdeoloji, böyle bir kurban olmayı kabul etmedi. Yaşanan ideolojik siyasi çelişki, Gorbaçovculuk tarafından aşılamayınca çözülüş, çöküş gerçekleşti. Bu, açık olan ve Önder Apo tarafından çok kapsamlı bir şekilde değerlendirilen bir durumdur.

Sovyetler Birliği'nin kendi iç çelişkileri temelinde çözülme yaşadığı bir gerçek ama bunun dış bağlantıları da kuşkusuz vardır. Kendi içinde ideolojiyle siyaset arasında yaşadığı çelişkilerin, işçilerin, emekçilerin, ka-

garşik yapının tamamen zafer kazanmasına, hâkim hale gelmesine fırsat vermedi. Dolayısıyla '70 başında Türkiye'nin büyük kentlerinde işçi ve gençlik eylemleri olarak gelişen demokratik devrim süreci, 1980'lerin ortasında Türkiye Cumhuriyeti Devleti'yle Kürt gerillası arasında Kürdistan'ın özgürlüğü için yürütülen bir savaş durumuna dönüştü. Kürtler kendilerini PKK biçiminde örgütleyerek, özgürlük mücadelesine, savaşına seferber ettiler. Bu mücadele aynı zamanda 1970 başında gündeme gelen, Türkiye Demokratik Devrim Hareketi'nin sürdürülmesiydi. Cumhuriyetin demokratikleştirilmesi mücadelesiydi.

1970'li yıllarda Ortadoğu'nun doğusu da hareketliydi. Şahlık diktatörlüğüne karşı, değişik toplumsal kesimlerin, gençlerin, kadınların, emekçilerin mücadelesi giderek gelişme gösterdi. Şahlığın saldırıları karşısında, şiddeti de içeren bir mücadeleye düzeyi ortaya çıktı. Sonuçta PKK'nin resmi kuruluşundan iki buçuk ay sonra, 1979 Şubat'ında İran'daki Şahlık rejimi yıkıldı.

İran'da Şahlığın yıkılması Ortadoğu'da devrim rüzgarı estirdi

Aslında bölgenin doğusu, tarihsel olarak özgürlük akımlarının düşünsel ve pratik olarak en çok geliştiği zemin olan İran, yeni bir devrimci sürece girdi. İçinde birçok eğilimi barındıran ama esas olarak kapitalist modernitenin temsilcisi konumundaki İran Şahlığını yıkan, dolayısıyla alternatif modernite geliştirmeye açık büyük bir devrimdi. Daha sonrasında İslami akım bu devrime hâkim oldu. Adını İslam devrimine dönüştürdü. Örgütlenirilen siyasi yapıya "İslam Cumhuriyeti" denildi.

Fakat baştan itibaren devrim, sadece bir İslam devrimi ve daha sonra ortaya çıkan İslami cumhuriyet de-

da gericileştirdi, küresel sermaye sistemiyle daha fazla bütünleştirdi. Adeta bir darbe karakteri taşıdı. Fakat devrimin başlangıcı böyle değildi. Bütün akımların bir ittifakı söz konusuydu. Böyle bir ittifak temelinde İran'da Şahlığın yıkılması Ortadoğu'da büyük bir devrim rüzgarı estirdi.

Söz konusu devrim bölgede hızla yankı yaptı. Bütün özgürlük arayışlarını, akımlarını ateşledi. Siyasi yapıyı, siyasi ilişki ve çatışmaları büyük ölçüde değiştirdi. En önemlisi Kürdistan üzerindeki ortak siyasi yönetimi işlemez kıldı. Hemen 19 Eylül 1980'de başlayan Irak-İran Savaşı'yla birlikte Kürdistan üzerindeki ortak yönetim tümünden ortadan kalktı. Böylece bölge ve Kürdistan, Irak-İran Savaşı'yla ilgili olan bir konum kazandı.

PKK'nin ilanı ardından, önce İran Devrimi, ardından 12 Eylül 1980 faşist askeri darbesi, hemen onun ardından da Irak-İran Savaşı gündeme geldi ki, 1980'li yıllarda Kürdistan'da ve Ortadoğu'da yaşanan ideolojik siyasi gelişmeleri büyük ölçüde bunlar belirledi. Böyle bir süreçte Türkiye devrimci güçleri iyice zayıflamış, 12 Eylül faşist-askeri darbesinin saldırıları karşısında ezilmişlerdi. Hâkim yönetim Turgut Özal yönetimi oldu. İran-Irak Savaşı'nın yol açtığı çatışmalı durumdan Özal yönetimi de esas itibarıyla ekonomik kazanç sağlama, her iki ülkeyle de daha fazla ticaret yaparak, Türkiye'nin yaşadığı ekonomik bunalımları giderme çabası içerisinde oldu. Türkiye'nin çok fazla etkinlik göstermesi, toplumsal dinamiklerin harekete geçmesi durumu yaşanmadı. 12 Eylül faşist askeri darbesinin hâkimiyeti söz konusu oldu.

Kürdistan açısından ise zaten daha öncesinden geleneksel direnme dinamikleri, yani isyan dinamikleri ezilmişlerdi. Kuzey Kürdistan'da 1925-40 arasındaki dönemde yenilip ezildiler. Rojhilat Kurdistan'ında, 1946-47'de Maha-

KDP'siyle kurduğu ilişkiden de güçlü bir şekilde faydalandı.

Başûr'da yönetimin işbirlikçi karakteri yenilgiyi getirdi

Başûr'da ise geleneksel dinamiklerin isyancı duruşu 70 başında en ileri düzeye çıkmıştı. Adeta Güney Kürdistan'a otonomi kazandıracak ileri bir düzey ortaya çıkmıştı. Fakat yönetimin işbirlikçi karakteri, tamamen ABD ve İran'la bağlı konumu, 1975 başında Cezayir'de Irak ve İran yönetimlerinin anlaşması ardından tamamen yenilgiye uğradı. Barzani önderliği "Aşbetal" ilan etti. Böylece dört parça Kürdistan'da, geleneksel isyan dinamikleri ezilip tasfiye olmuş, aslında tarih sahnesinden silinmiş oldular.

Kuzey Kürdistan'da 1950'den sonra çok cılız bir biçimde aydın hareketleri gözüktü. 50'li yılların sonu ve 60'lı yılların başında 49'lar Davası var. 60'lı yıllarda, Türkiye'de darbe ardından gelişen duruma bağlı olarak da Başûr'daki KDP'ye bağlı, KDP örgütlenmesi deneyimlerine dayanan bir DDKO örgütlenmesi ortaya çıkmaya başladı. Fakat 12 Mart '71 Darbesi ardından Türkiye'deki devrimci gençlik hareketlerinin ezilmesine paralel Kürdistan'daki bu gelişmeler de ezildi. DDKO kapatılıp ortaya çıkardığı gelişmeler ezilir, tasfiye edilirken, KDP biçimindeki gelişmelerin önderleri Kuzey'de ve Güney Kürdistan'da provakatif girişimlerle katledilerek, KDP tasfiyeye uğratıldı.

Kuzey'de Faik Bucak, Güney'de ise Dr. Şivan ile Sait Elçi'nin, aslında Özel Harp Dairesine bağlı, içinde Barzanilerin de olduğu çeşitli kompolarla katledilmesi, KDP adıyla geliştirilmek istenen hareketleri de etkisiz kıldı. Böylece orta sınıfa dayalı olarak geliştirilmek istenen eğilimler de öyle çok fazla gelişme

dınların, halkların mücadelesine de ciddi biçimde yansımaları söz konusudur. Bu konuda en fazla sorunlu olan yerin Kürt siyaseti olduğu, Kürt halkına ve onun özgürlük mücadelesine yaklaşım olduğu da bilinmektedir. Sovyetler Birliği kuruluş sürecinde Türkiye’de Kemalist hareketi desteklemiştir. Sovyetler Birliği’nin desteğini alan Kemalist hareket, bu destek döneminde Kürdistan’da soykırım uygulamış, Kürt dinamiklerini ezerek, soykırımcı bir hâkimiyet kurmuştur. Bunun halkların kendi kaderini tayin hakkıyla, özgürlük ve eşitlik hakkıyla bağı var mıdır?

Dikkat edilirse burada Sovyetler Birliği’nin devlet siyasetinin çıkarları, sosyalizmin ideolojik ilkelerinin üzerinde hâkimiyet kurmuştur. Sosyalist ilkeler, devlet siyasetine kurban edilmişlerdir. Bu sadece Kuzey Kürdistan için geçerli değil. 2. Dünya Savaşı ardından Rojhilat Kurdistan’ında yaşanan da aslında Kuzey Kürdistan’dakinin bir benzeridir. Mahabad Kürt Cumhuriyeti karşısındaki duruş, Şahlıkla ilişkileri, yine kurban edilen Kürt halkı ve onun özgürlük davası olma sonucunu doğurmuştur.

Aslında Arap alemi ve Güney Kürdistan’la ilişkileri de pek farklı olarak değerlendirilemez. Kısaca Sovyetler Birliği kendi iç çelişkileriyle ‘90 başında çözüldü. Ama bu çözümlüştü Kürt halkına, onun özgürlük mücadelesine yaklaşımı da önemli bir yer tuttu. PKK’nin ortaya çıkardığı gelişmeler, ideolojik-siyasi değerlendirmeler, 15 Ağustos 1984’ten itibaren gerilla hareketinin Kürdistan’da ve Türkiye’de yarattığı sonuçlar, aslında Sovyetler Birliği sisteminin Kürt varlığı ve özgürlüğü karşısında nasıl sorunlu, hâkimiyetçi, çıkarıcı ve güncel siyasetlere sosyalist ideolojiyi kurban eder bir pozisyonda olduğunu net bir biçimde gösterdi. PKK’nin geliştirdiği sosyalist çizgi, düşünceler, aslında Sovyetler Birliği’nin siyasi çıkarlar üzerinden yürüttüğü sosyalizmi teşhir etti. Dolayısıyla PKK mücadelesinin halkların özgürlüğü noktasında, yine sosyalist ideoloji bakımından geliştirdiği aydınlanma, Sovyetler Birliği’nin çökmesinde önemli rol oynadı.

PKK bir aydınlanma hareketi, bir zihniyet devrimi olayıdır

Şimdi bütün bunlar bakımından ele aldığımızda PKK mücadelesinin Kürdistan’dan başlamak üzere Türkiye’de, Ortadoğu’da ve tüm dünyada büyük bir aydınlatma, aydınlanma hareketi olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. 1. Dünya Savaşı içinde ve sonrasında, ulus devlet çıkarları kapsamında kurulan kapitalist modernite sisteminin nasıl böl yönet politikası izlediği, emperyalist tahakküm kurduğu, nasıl bir çelişki ve çatışma ortamı yarattığı, özünde ulus devlet sistemini geliştirme temelinde, soykırıma açık bir zihniyeti ve siyaseti temsil ettiğini net bir biçimde gösterdi. Kürt gerçeğinin, Kürt sorununun, Kürdistan’a dayatılan inkâr ve imhanın, dolayısıyla soykırımcı zihniyet ve siyasetin açığa çıkarılması, kapitalist modernite sisteminin, reel sosyalizmin, TC sisteminin aydınlatılması, doğru anlaşılması bakımın-

dan güçlü bir aydınlanma ortaya çıkardı. Bu çok çok önemlidir.

Aslında bu birçok maskeyi düşürdü. Birçok yalanı, demagojiyi, hileyi ortadan kaldırdı. Hakikati açığa çıkardı. Fransa-İngiltere-ABD tarafından kurulan sistemin, yine Sovyetlerin nasıl bir sistem olduğunu daha anlaşılır bir biçimde ve net olarak herkese gösterdi. Söylemdeki birçok demagoji, özgürlükten, insan haklarından, demokrasiden dem vurulan yaklaşımların, hep kendi çıkarını sürdürmek için kamuflaj olduğunu herkese gösterdi. Tam bir deşifrasyon yarattı. Hakikat algısındaki tüm çarpıtmaları ortadan kaldırarak insanlığın hakikat algısında yeni bir düzeltme, yeni bir tanım geliştirdi.

Kürt varlığı ve özgürlüğü kadın özgürlüğü ile birleştğinde tamamen böyle bir gerçekliği ifade ediyor. Bu bakımdan da Avrupa’nın Rönesans, Aydınlanma, Reform dönemlerinden söz ediliyor. Onlar kuşkusuz değerlidir. Hafife almamak lazım ama PKK devriminin onlardan daha ileri düzeyde bir aydınlanma hareketi olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Yarım asırlık PKK mücadelesinin, Kürdistan Özgürlük Hareketi’nin, Önder Apo’nun çabalarının tarihsel olarak insanlık gerçeğinin en güçlü bir biçimde aydınlatılması ve yeniden tanımlanması, yeni bir hakikat algısının yaratılması olduğu tartışma götürmeyen bir gerçek. Öncelikle bu gerçekliği görmemiz lazım. Eğer kazanımdan söz edeceksek bu kazanımdan söz etmeliyiz. Bu tarihin en büyük zihniyet devrimlerinden birisidir. PKK siyasi-askeri-ekonomik-kültürel devrimden önce büyük bir zihniyet devrimi olayıdır. Önder Apo buna “Zihniyet ve vicdan devrimi” dedi. Bunları gerçekleştiren büyük bir entelektüel devrimdir. Bu gerçekliği görmek lazım ve bu entelektüel devrimin sadece Kürdistan’la sınırlı olmadığı, bütün dünyayı, insanlığı içine aldığı, sadece Kürt kadınıyla sınırlı olmadığı bütün kadınlara, gençlere hitap ettiği açık bir gerçek.

Bunu son yarım yüzyılın en büyük kazanımı olarak görmemiz lazım. Bu dünya açısından da böyledir. Önderliksel gerçekleşme, paradigma değişimi, yine demokratik, ekolojik, kadın özgürlükçü paradigmayla birlikte bütün ezilenlere kurtuluş yolunu gösteren yeni bir Önderliksel gerçekleşme ortaya çıkmıştır. Kuşkusuz bunun da şimdiye kadar en çok Kürdistan, Türkiye ve kısmen de Ortadoğu üzerinde etkisi var. Bu durum daha yeni yeni insanlığı etkiliyor ama dar, yerel, bölgesel değildir. Küresel düzeyde bir gelişmedir. Dolayısıyla etkisi küresel düzeyde, güçlü bir biçimde yayılacak ve yeni durumları ortaya çıkaracak, zihniyet ve vicdan devrimlerini yaratacak. Hakikat devrimini bütün insanlığın önüne koyacak, bütün halklarda, insanlık içerisinde zihniyet ve yaşam tarzı devrimlerini gerçekleştirecek. Bu Kürdistan’da, Kürt Kadın Devrimi öncülüğünde başlamış ve giderek Ortadoğu’ya, bütün dünyaya ve kadınlara, kadınlar öncülüğünde bütün toplumlara yayılacaktır. En büyük kültürel devrim böyle yaşanacak, böyle gerçekleşecektir. Yeni zihniyet, yeni bakış

açısı, yeni vicdan, yeni ahlak, yeni ideolojik ilkeler ve ölçüler, yaşam tarzı ortaya çıkacaktır. Bunun büyük mücadelesi başlamıştır. Önümüzdeki süreçte bu mücadele çok daha güçlü gelişecektir.

PKK küresel hegemonya karşısında direnebilen yeni bir güçtür

İktidar ve devlet sisteminin ve onun son modernitesi olarak kapitalist modernitenin, kendisini tek ve alternatifsiz gösterme yaklaşımı artık son bulmuştur. Önderlik ve PKK gelişimi paradigma değişimiyle ve Kürdistan’daki pratikle yeni ve alternatif bir dünyanın var olduğunu ilan etmiştir. Artık yeni olan, gelişmeye açık olan kesinlikle budur. Buna bağlı olarak, bunun ötesinde siyasi-sosyal-askeri gelişmelerden de söz edilebilir. Örneğin günümüzde Zap, Metîna, Avaşın merkez olmak üzere Kürdistan’ın dört bir yanında özgürlük savaşı yürüten gerillaya karşı saldırıları sadece AKP-MHP faşist diktatörlüğü ya da TC Devleti yürütmüyor. Yine bu devlet sadece İran’dan, Suriye’den, Irak’tan, KDP’den güç ve destek almıyor. Esas olarak desteğini NATO’dan, Rusya’dan, mevcut iktidar ve devlet sisteminin hepsinden alıyor.

Küresel iktidar ve devlet güçlerinin hegemonya için yürüttükleri saldırılar karşısında direnebilen, varlık ve özgürlük mücadelesi yürüten yeni bir güç var. Kürt halkının öz savunma gücü var, Kürt kadının öz savunma gücü, yani gerilla var. Bu çok önemli askeri bir gelişmedir. Kürdistanı aşan, aslında bütün halklar için, tüm ezilenler için örnek oluşturan bir gelişme demek. Sosyal devrim, kültürel devrim boyutu esastır.

PKK zihniyet ve yaşam tarzı devrimini temsil ediyor. Bu tümüyle bir ideolojik devrim, ahlaki devrim anlamına geliyor ki, bu yeni bir ahlakın, yeni bir kültürün yaratılmasıdır. Bu temelde sanat ve edebiyat gelişecek, büyük bir kültürel devrim yaşanacak.

Kürt toplumunda birçok değer yargısı değişti. Bu anlamda eski değer yargıları kırıldı. Zayıflık, ezilmişlik, yenilmişlik, reformizm, teslimiyet kırıldı. Kendine güvensizlik aşıldı. PKK ve Önder Apo’yla birlikte büyük bir cesaret, fedakârlık, irade, özgüven, özgüce dayanma temel değerler olarak ortaya çıktı. Şimdi ahlaki ilkeler bunlardan oluşuyor. Dolayısıyla yeni özgür insan, demokratik toplum, kadın özgürlüğü bu biçimde şekilleniyor.

Aynı durum kadınlar ve gençler üzerinden özellikle Türkiye’ye, Ortadoğu’ya, dünyaya yayılıyor. En son Berlin’de gerçekleşen Uluslararası Kadın Konferansı bu zihniyet ve ahlakın nasıl küresel düzeyde bütün kadınlara yayılmakta olduğunu ortaya koydu. Bu daha fazla gelişecek, derinleşecek, herkesi içine alacak. Çünkü başka çözüm yok. Mevcut kapitalist modernite sistemi altında insanlık yok ediliyor. Bu kadar baskı, zulüm, köleleştirme, tarihin hiçbir döneminde görülmedi. Artık kanserleşmiş bir sistemden bahsediyoruz. Hastalık üretiyor, mik-

rop üretiyor, savaş üretiyor, çelişki, çatışma üretiyor. Önder Apo buna “Kanserleşmiş sistem” dedi. Dolayısıyla bunun altında kimse yaşayamaz. Bu sistem kendi varlığını artık sürdürmez, çözülecek. Çözüm süreci de Kürdistan’dan başlamıştır. Kürt kadınının özgürlük mücadelesiyle başlamıştır. Hem Kürdistan’ın, halkların özgürlüğü düzeyinde, temel insan özgürlüğü ve demokrasi olarak dünyaya yayılacak hem de Kürt kadın devrimi temelinde dünya kadın devrimi olarak, kadın özgürlük devrimi olarak dünyaya yayılacaktır. Mevcut baskı, sömürü, hâkimiyet, iktidar ve devlet sistemini tümüyle yok edecek, aşacak bir alternatif yaratacak.

1. Dünya Savaşı’yla ortaya çıkarılan küresel kapitalist modernite sistemi en çok Kürdistan özgürlük mücadelesi tarafından zorlanıyor. Diğer yerlerde, kendine hep kılıf bulabiliyor ama Kürdistan’da uyguladığı tam bir soykırımdır. Kürtleri yok sayıyor, Kürdistan’ı yok sayıyor. Kürdistan’ı bölmüş, parçalamış, her türlü soykırım uygulamasına “Evet” diyor, buna destek veriyor. Örneğin AKP-MHP faşizminin özellikle son yedi yılda Kürt halkına yapmadığı kalmamıştır. Kürt halkına karşı bunların hepsi NATO desteğinde oluyor. Kapitalist modernite sisteminden, ABD ve Rusya’dan alınan destek temelinde oluyor. Başka bir şey de yaşanmıyor. Dolayısıyla TC Devleti’nin, AKP-MHP faşizminin Kürt’ü yok sayan ve yok etmek isteyen zihniyet ve siyasetine bütün NATO, ABD, Sovyetler Birliği, BM, dünya devletleri ortaktır. Dikkat edilirse hiçbirisi karşı çıkmıyor. Tersine, Tayip Erdoğan hepsine gidiyor, şu ya da bu biçimde, yalanla dolanla, Türkiye’nin imkânlarını pazarlayarak birçoğundan destek alıyor. Bu devletler sadece göz yumuyorlar, büyük bir kısmı ekonomik-siyasi-askeri destek de veriyor. PKK’nin geliştirdiği mücadelenin mevcut kapitalist dünya siyasetinde nasıl bir sorun yarattığı, bu siyasi tahakkümü, ulus devletçi sistemi nasıl zorladığı, aştığı ve yenilgiyle yüz yüze getirdiği ortadadır. Bunun da büyük bir gelişme olarak görülmesi lazım. Bütün bunları dünya genelinde değerlendirebiliriz. Ortadoğu açısından bu aydınlatıcılık kısmen vardır.

Türkiye’de Vatan-Millet-Sakarya edebiyatı tümünden yıkılıyor. Kürt düşmanlığı, Ermeni düşmanlığı, Asuri-Suryani, Rum düşmanlığı üzerine oluşturulan soykırımcı zihniyet ve siyaset kırılıyor. O Kızıl Elmacı, Turancı, ırkçı, şoven, milliyetçi zihniyet ve siyaset kırılıyor, yeniliyor. Şimdiye kadar Türkiye toplumunu bir biçimde oyaladılar, bu zihniyet yapısı hâkim oldu, etkisi altına aldı. Ama şimdi toplumun bir kısmını denetim altında tutsa da büyük kısmı bundan kurtulmuş durumda. Türkiye’nin gündemine mücadeleyle önemli bir değişim, dönüşüm, yenilenme sokulmuş vaziyette. İnsanlar ölüm uykusundan uyanıyor. Şimdiye kadar söylenen her şeyin yalan olduğunu görüyorlar, birçoğu bundan korktuğu için tekrar devlete, iktidara sarılıyor. Korkuyu yenenler, aşanlar ise yeniden doğuş gerçekleştiriyor. Yeni bir zihniyet, yeni

bir kültür, yeni bir siyaset ortaya çıkartıyor. Türkiye’nin demokratikleşmesi böyle bir zihniyet ve vicdan devrimi temelinde gerçekleşiyor ve gerçekleşecek. Bunun önü açılmış, Türkiye böyle bir sürece girmiştir.

Kürdistan, Kürt halkı zaten bu gelişmeleri büyük ölçüde yaşadı. Kürt kadını en büyük devrimi yaşayan toplumsal kesimdir. Büyük bir zihniyet devrimi yaşadı, köleliğin bütün izlerini kırarak, aşarak kadın özgürlüğü temelinde toplumsal özgürlüğü yaratmak için öncü bir konuma ulaştı. Bu düşüncede, duyguda, tarz ve mücadelede her bakımdan böyle bir düzey kazandı. Toplum verilen özgürlük mücadelesinin, özellikle de kadın özgürlüğü öncülüğündeki mücadele temelinde büyük bir sosyal ve kültürel devrim yaşıyor, zihniyet devrimi yaşıyor. Erkek egemen zihniyet ve siyaset ölçüleri tamamen kırılıyor. Küçük burjuva etkiler kırılıyor, tamamen özgürlük temelinde yeni bir birey ve gerçeklik ortaya çıkıyor. Kürt toplumu bu konuda büyük bir kültürel alt üst oluşu, kültür devrimini yaşıyor. Böyle bir devrimin içerisine derinliğine girmiştir. Kuşkusuz bu daha da ilerleyecektir.

PKK, bu tür gelişmeler yaratan bir hareket. Kürtleri yok oluştan özgür varoluşa çıkardı. Hiçlikten öncülük konumuna ulaşmayı sağladı. Varlığı bile olmayan bir toplumu, bugün dünya halklarına ilham veren bir konuma getirdi. En çok ezilen, iradesi kırılmış olan kadını, tüm yaşamın öncüsü kıldı. Bundan daha büyük bir tarihsel rol olamaz. Bu, Kürtler açısından yeni insan, yeni toplum, yeni değerlerin tümünden yaratılması oldu. Kürt toplumu büyük bir devrimi yaşıyor. Türkiye’nin demokratikleşmesinin ancak bu temelde, doğru gelişeceği ortaya çıktı. Şimdiye kadar demokrasi adına Türkiye’de söylenen her şeyin aslında soykırımcılık olduğu, faşist ırkçı milliyetçilik olduğu netçe açığa çıktı. Türkiye’de maskeler bir bir düşürüldü. Gerçek demokratikleşme Kürt özgürlüğü ve kadın özgürlüğü temelinde olacak. Türkiye böyle bir çizgiye adım adım giriyor. Bu çizgi Ortadoğu’ya yayılıyor. PKK dünya için yeni bir başlangıç. 20’nci yüzyılın 1. Dünya Savaşı’yla oluşturulan küresel ulus devlet hegemonyasına karşı demokratik ulus çizgisinde 21’inci yüzyılın özgürlük ve demokrasi yüzyılı, kadın yüzyılı olmasını sağlayacak bir çıkışı, gelişmeyi ifade ediyor. Tarihsel rolü bu, tanımı bu, gelişmenin de bu şekilde olacağına yürekten inanıyoruz.

PKK, toplumsal çelişkilerin çözümünü öngörmüş ulusal sorununun çözümüne buradan gelmiştir

- PKK diğer ulusal kurtuluş hareketleri gibi dar milliyetçiliğe kaymadı, ancak ilkel milliyetçilerin de sürekli saldırısına uğradı; bunun nedeni ne?

PKK’nin dar milliyetçiliğe düşmediği belirlemesi doğrudur. Çünkü 20’nci yüzyılın birçok ulusal kurtuluş

hareketinin yaşadıklarını yaşamamıştır. Bir kere PKK, öncelikle sosyalist hareket içerisinde doğup gelişen bir örgütlenmedir. Önderliksel çıkış tamamen devrimci-sosyalist hareket içerisinde. PKK gruplaşması ve partileşmesi de bu temelde gerçekleşmiştir. Baştan itibaren tüm toplumsal sorunlarla ilgili olmuştur. Toplumsal çelişkilerin çözümünü öngörmüştür. Kürt ulusal sorununun çözümüne buradan gelmiştir. Ulusal sorunun önceliği, etkinliği, Kürdistan'da diğer sorunların çözümü açısından belirleyiciliği, giderek onu bir ulusal kurtuluş hareketi haline getirmiştir. Böyle bir ulusal kurtuluş hareketi olmada da devrimci-sosyalist öncülüğü her zaman öngörmüştür. Parti öncülüğünü, işçi ve emekçi öncülüğünü, ideolojik öncülüğü sürekli esas almıştır.

PKK parti öncülüğünü, ideolojik öncülüğü esas alan bir mücadele yürütmüştür

Biliniyor 20'nci yüzyılın ulusal kurtuluş hareketleri içerisinde bu yönlü iki eğilim yaşanmıştır. Birisi, sadece devrimci ulusal çizgide hareket eden güçler, ulusal çizgi temelinde oluşan hareketler. Bir de sosyalist öncülüğü, işçi ve emekçilerin kurtuluş sorunlarını ulusal sorunla birleştiren öncülükler olmuştur. Ulusal kurtuluş hareketleri böyle ikiye ayrılmıştır. PKK bu ayrışmada ikincisinden, ikinci tür hareketlerden birisi olmuştur. Yani ulusal sorunun çözümünü diğer toplumsal sorunların çözümünü iç içe, birlikte ele almayı, Kürt ulusal sorunuyla Kürt halkının, emekçilerinin kurtuluş sorununu birlikte ele almayı öngörmüştür. Böyle bir hareket olarak doğmuştur. Bu anlamda baştan itibaren dar milliyetçiliğe düşmemiştir.

Diğer yandan daha baştan itibaren Kürt sorununun çözümü, Kürdistan'da özgürlük mücadelesinin geliştirilmesinin, konjonktürel olarak uygun ortamlarda ulusların cephe kurup, bazı silahlı ve siyasi gösterilerle ulusal özgürlüğü sağlamaları biçiminde çözüme kavuşacak bir ulusal sorun olmadığı bellidir. Öyle yapmak isteyen, klasik isyancılıkla, geleneksel direnişçilikle sorunu çözmek isteyen hareketler Kürdistan'da olmuş, onların hepsi de sert bir biçimde bastırılmıştır, yenilgiye uğramış, ezilmişlerdir. Tabii onların deneyimi PKK için bir derstir. Yeniden aynı şeyi deneyecek durumda değildir. Zaten o potansiyel ezilmiş, o süreç aşmıştır. PKK'nin o tarzda bir hareket olarak doğması zaten mümkün değildi. Dolayısıyla PKK, dar bir genel ulusal cephe esprisıyla ve örgütlülüğüyle mücadele yürütme yerine, parti öncülüğünü esas alan, dolayısıyla ideolojik öncülüğü esas alan, parti öncülüğünde bir cephe örgütlülüğünü öngören, partizan savaşını baştan itibaren zafer için gerekli gören bir anlayışla gelişmiştir. Kürdistan'ın koşulları, Kürt sorunu denilen sorun, dolayısıyla Kürtlerin ve Kürdistan'ın yok sayılıp, yok edilmek istenmesi, bu temelde bir soykırımın küresel düzeyde dayatılması durumu pratik olarak da PKK'yi böyle bir yaklaşıma itmiştir. Zaten

yürüttüğü pratik de bu yönlü yaklaşımının doğru olduğunu birçok kez kanıtlarıyla birlikte PKK'ye göstermiştir. Yani parti öncülüğünü de modern gerillacılığı da geliştirmiştir. Bunlara dayalı bir halk cephesini, ulusal kurtuluş cephesini örgütlemeyi ve halk serhildanlarını da geliştirmiştir.

Demokratik ulus çözümü, ekonomik ve toplumsal sorunlara da çözüm içerir

Gerilla ve halk direnişine dayalı bir ulusal kurtuluş savaşı verme düzeyine de gelmiştir. Fakat tüm bunlarla birlikte yine de Kürt sorununun ulus devletçi çözümünü geliştirememiştir. Çünkü ulus devlet sistemi buna kapalıdır. Kürt'ün ulus devlet olmasını değil de yok olmasını öngörmektedir. 1. Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı küresel ulus devlet sistemi, Kürt'ün ulus devlet çözümünün önü kapattı. Artık milliyetçi-ulusalci yaklaşımla çözümün gerçekleştirilmeyeceği birçok kez kanıtlanmıştır. Türkiye Devrimci Hareketi gelişmemiş, o stratejik müttefikten yoksunluk ve yine Sovyetler Birliği tam da gerekli olduğu dönemde çözülmesi böyle bir stratejik gücün, müttefikin olmaması da ulus devlet çözümünü imkansız kılmıştır. Önder Apo demokratik siyasi çözüm yönünde en makul çözümlü '93'ten itibaren gündemine almış ve bu yönlü çaba harcamış, en son Avrupa'ya çıkışla birlikte bunların için Kürt sorununu yaratan güçlere çözümün yolunu da açmıştır. Fakat Önder Apo'ya komplo dayatılmıştır. Çözüm yerine çözümsüzlük ortaya koyulmuştur.

Bu, Kürt sorunun çözümünü kadın özgürlüğü temelinde, tüm toplumsal özgürlüklerle birlikte ele almayı, ulusal özgürlüğü kadın özgürlüğü ve toplumsal özgürlüğün bir parçası yapmayı gerekli kılmıştır. PKK pratik deneyimiyle çözümün ancak bu biçimde olabileceğini net bir biçimde görmüş ve paradigma değişimiyle birlikte böyle bir çözüm projesini, ulus devleti aşan demokratik ulus esas alan, öngören bir çözümü öne çıkartmıştır. Demokratik ulus sadece ulusal özgürlük sorununu çözümüyor; kadın özgürlük sorununu, ekolojik sorunu, bütün demokratik, ekonomik ve sosyal sorunları çözüyor. Bütün farklılıkların kendini özgürce ifade etme alanı olan Demokratik Konfederalizmi, çözüm projesi olarak esas alıyor. Böylece PKK, dar milliyetçiliği tümüyle aşan sadece milli sorunla değil de toplumun tüm yaşam sorunlarıyla, özgürlük sorunlarıyla ilgili olan, onların hepsini birlikte iç içe alıp yürütmeyi öngören bir hareket haline gelmiştir.

Pratik gelişmeler PKK'nin çizgisini doğrulamıştır. Başlangıçtan itibaren toplumsal sorunlarla ulusal sorunu birlikte ele alma yaklaşımını doğrulamıştır. Hatta öyle ki bunun ulus devlet çizgisinde mümkün olmadığını da göstermiş, buna karşı PKK, demokratik ulus çözümünü ortaya çıkarmış, demokratik ulus çizgisini geliştirmiştir.

Demokratik ulus çizgisi, bütün milliyetçiliklerden uzak, tüm kimlik-

lerin, farklılıkların kendisini özgürce örgütlediği ve demokratik konfederalizm birliğine katıldığı bir çözümünü ifade ediyor. Dolayısıyla onun içerisinde hiçbir dar milliyetçi yaklaşım yoktur. Geldiği noktada bunu tümünden aşan bir konum, anlayış ve tutuma ulaşmıştır. Zaten baştan itibaren de buna açık bir konumu vardı. Bu önderliksel çıkışın karakterinden kaynaklıdır. Kürdistan ve Kürt sorununun özelliklerinden kaynaklıdır. PKK'nin dar milliyetçiliği aşan, ulusal sorunu diğer toplumsal özgürlük sorunlarıyla birlikte ele alan, giderek de kadın özgürlüğü temelinde ele alıp yürüten bir hareket haline gelmesi buradan kaynaklanıyor.

Dar milliyetçi hareketler PKK'yi neden kendi önlerinde engel görüyorlar

Peki, dar milliyetçi yaklaşımlar, ilkel milliyetçilik, yine reformist küçük burjuva milliyetçiliği neden bu kadar PKK'ye düşman ve saldırgan? Bu onların karakterinden kaynaklanıyor. Bir yandan PKK'nin karakterinden kaynaklanıyor. Kürdistan'da devrimci milliyetçilik akımı gelişmemiştir. Örneğin Afrika'da, Asya'da bazı ülkelerde birçok toplumda özellikle orta sınıfa dayalı olarak gelişen devrimci milliyetçilik Kürdistan'da gelişmemiştir. Devrimci milliyetçilik gelişebilseydi, örneğin bir Cezayir'deki gibi o zaman herkesi birleştirebilirdi. İlkel milliyetçilik, yine reformist küçük burjuva milliyetçiliği, devrimci milliyetçilik değildir. Zaten öyle olmadıkları isimlerinden de belli. Bunları birleştirme görevi PKK'ye, PKK'nin sosyalist öncüllüklü ulusal devrimci hareketine kalmıştır. Bunu gerçekleştirmek için de PKK birçok dönemde çaba harcamıştır. Önder Apo daha grup döneminde 1975'te grubu oluşturup bunu partileşmeye doğru götürürken bir ulusal cephe örgütlemeyi de diğer bütün örgütlere öneri olarak götürmüştür.

12 Eylül faşist-askeri darbesinin hemen ardından Önder Apo, bir Kürdistan direnme cephesi oluşturmak üzere diğer örgütlerle birkaç aya yayılan görüşmeler, toplantılar yapmıştır. Daha sonra da hep çağrılar yapmıştır. Örneğin '93 ateşkesini ilan ettiğinde de bütün diğer Kürt örgütleriyle yine ortak cephede hareket etmek için ittifak ilişkileri içine girmiştir. Günümüzdeki yaklaşım da budur. Ulusal Kongre'yi '90'ların sonuna doğru bu temelde geliştirmek istedi. 2013'te Ulusal Kongre toplanması için elinden gelen çabayı harcamıştır. Bunda PKK'nin bir öncülüğü var.

Fakat ilkel milliyetçilik ve reformist küçük burjuva milliyetçiliği, devrimci milliyetçilik olmadığı için hiçbir dönemde kendi içinde de birleşmemiş, PKK'nin öngördüğü, geliştirmek istediği ittifaklara da katılmamıştır. Bunu pratik olarak böyle görüyoruz. Bu neden böyle? İlkel milliyetçilikle reformist milliyetçiliğin karakterinden böyledir. Bunların karakteri nedir? Bunlar sistem içi güçlerdir. İlkel milliyetçilik esas olarak küresel kapitalist sisteme, sömürgeci-soykırımcı güç-

lere dayanan, bir sömürgeci güce dayanarak diğerinden haklar almaya çalışan bir akım olmuştur. KDP mücadelesinin esasında bu var. Reformist küçük burjuva milliyetçiliği ise zaten tümüyle sistem içidir. Kürtlere özgü çok fazla bir hak istemi yoktur. Ulusal, kültürel talepleri çok ileri düzeyde değildir. Ekonomik talepleri öndedir, daha çok okul, su, yol, maddi imkân istemektedir. Dolayısıyla burada orta sınıf kendisi için biraz daha iyi yaşam koşulları istemektedir. Esasında Kürdistan'ın sömürülmesinden pay istemeydiler. Bu akımlar özünde Kürt toplumuyla onun ulusal demokratik var-

İlkel milliyetçilik için daha somut örnek KDP'dir. '90'dan bu yana 30 yıldır sözde yönetim oldu, ne yaptı? Kendi kasasını doldurmaktan başka hiçbir şey yapmadı. Barzaniler dünyanın sayılı zenginleri arasına girdi. 30 yıldır Güney Kürdistan'ı soyup soğana çevirdiler. Toplumunu, Güney değerlerini iliklerine kadar sömürdüler. Diğer parçaların çıkarlarını da haklarını da kendilerine bağlamaya çalışıyorlar. Rojava'da devrimin gelişmesini engellemeye, Rojava Devrimi'ni tasfiye etmeye çalışıyorlar. Bakur'daki devrimin gelişmesini engellemeye, Bakur özgürlük mücadelesini tasfiye etmeye çalışıyorlar

lığıyla ilgili değildir. Daha çok kendi sınıf çıkarlarıyla, maddi yaşam koşullarıyla ilgilidirler. Onun için haklar elde etmeyi öngörmektedirler

Aslında Kürt ulusal sorununu kendi sınıf çıkarları, maddi kazanımları için kullanmayı öngörmektedirler. Kürt ulusal sorununu çözmek üzere kendini mücadeleye süren, feda eden hareketler değil, Kürt ulusal sorunundan kendi yaşamlarını geliştirmek için yararlanmak isteyen güçlerdir. PKK ise tümüyle Kürt ulusal sorunu, kadın özgürlük sorunu temelinde toplumsal özgürlükle birlikte çözümü öngören, kendini buna feda eden bir hareket olduğu için çelişkileri çok fazladır. PKK'nin bu duruşu onların bütün maskelerini düşürmekte, gerçek yüzlerini açığa çıkarmaktadır. Halkı artık aldatamaz duruma getirmektedir. PKK'nin düşüncesi ve eylemi onların ulusalçılığı, milliyetçiliği, Kürtçülüğünün ne kadar sahte olduğunu, kendi maddi çıkarlarını sağlamak için bunları birer

alet olarak kullanmaya çalıştıklarını net bir biçimde ortaya çıkarmakta, dolayısıyla bütün maskelerini düşürmekte, onların gerçek kimliklerini deşifre etmektedir. Bu da onları kitlerden destek alamamaya, marjinalleşmeye, zayıflamaya, yok olmaya götürmektedir. Bunun için düşmandırlar. Bu güçlerin Kürt sorununu kullanarak kendi maddi yaşamlarını geliştirmelerine, PKK mevcut düşüncesi ve eylemiyle, geliştirdiği ulusal özgürlük mücadelesiyle izin vermemektedir. Kendi yaşam imkânlarını kaybediyor oldukları için de PKK'ye düşmandırlar ve saldırlar. Önder Apo'ya ve PKK'ye böyle yeminli düşman olanlar vardır. Bu örgütlerin, bu tür eğilimlerin gerçeğinin böyle olduğu açıktır.

Örneğin Bakur'da var, bazıları AKP-MHP'nin yanındadır, onlarla bir olmuşlar. Sürekli PKK'ye, Önder Apo'ya saldırıyorlar. PKK'yi Kürtlerin ve Kürt sorununun çözümü önünde engel gibi gösteriyorlar. AKP'nin Kürt sorununu çözdüğünü iddia ediyorlar. Bu kadar işbirlikçi, hain konumundalar.

İlkel milliyetçilik için daha somut örnek KDP'dir. '90'dan bu yana 30 yıldır sözde yönetim oldu, ne yaptı? Kendi kasasını doldurmaktan başka hiçbir şey yapmadı. Neçirvan Barzani, Mesrur Barzani, bilmem ne Barzani, dünyanın sayılı zenginleri arasına girdi. 30 yıldır Güney Kürdistan'ı soyup soğana çevirdiler. Toplumunu, Güney değerlerini iliklerine kadar sömürdüler. Diğer parçaların çıkarlarını da haklarını da kendilerine bağlamaya çalışıyorlar. Rojava'da devrimin gelişmesini engellemeye, Rojava Devrimi'ni tasfiye etmeye çalışıyorlar. Bakur'daki devrimin gelişmesini engellemeye, Bakur özgürlük mücadelesini tasfiye etmeye çalışıyorlar. AKP-MHP ile birleşmişler, Bakur'daki köy korucularından daha ileri düzeyde PKK'nin imhası için savaşıyorlar. Rojhilat'da zaten 1982'de Rojhilat'lı örgütlerin tasfiye edilmesi için İran devleti ile birleşip savaştılar. Aynı çizgiyi şimdide sürdürüyorlar. Rojhilat'da herhangi bir özgürlükçü gelişmenin ortaya çıkmaması için bütün örgütleri kendi denetimlerinde tutuyorlar. Bütün Kürdistan'ın imkânlarını bu biçimde kendi maddi, ailesel, kişisel, aşiretsel çıkarları için kullanmak istiyorlar. Bu temelde denetime almak, bu çıkarlara tabi kılmak istiyorlar. Bunun için ne kadar gözü kara oldukları ne kadar derin bir işbirlikçilik ve ihanet içinde oldukları gün gibi ortada, bunun tarihsel örnekleri de çoktur. Tarihe gitmeye gerek yok, birkaç senedir AKP-MHP faşizmiyle Medya Savunma Alanları'ndaki gerilla direnişine karşı nasıl ortak saldırı içinde oldukları göz önünde. Bu artık söze gerek bırakmayacak kadar açık bir gerçek. Bütün maskeleri bu anlamda düşmüş oluyor. PKK maskelerini düşürüyor ve gerçek yüzlerini gösteriyor. Örneğin PKK bu konumda olmasa kendilerini ulusal önder, ulusun haklarını savunan olarak gösterecekler. Oysa şimdi PKK'ye karşı mücadelede ihanet içinde oldukları ortaya çıkıyor. Hem de tarihin en ağır ihanetini yaşadıkları net bir bi-

çimde görülüyor, bunun için de PKK'ye düşmandırlar. PKK mas-kelerini düşürüyor. PKK Kürt soru-nunu kendi maddi çıkarları için kul-lanmalarını engelliyor, ellerinden alıyor. PKK Kürt halkını bilinçlendi-riyor, örgütüyor. Onların peşinden gitmesine izin, fırsat vermiyor. Bunun için de sonuna kadar PKK'ye düş-manlık yapıyorlar ve daha da ya-pacakları görülüyor. Buradan şu sonuç çıkıyor; demek ki sömürge-ci-soykırımcı zihniyet ve siyasete karşı savaşım, işbirlikçi ihanete karşı savaşımından ayrılmıyor. Bunlar etle tırnak gibi birbirine bağlı ve iç içedirler, asla birbirinden ayrılmazlar. Kürdistan pratiği bu gerçeği bir kez daha doğrulamış oluyor.

PKK baştan beri amaçlarıyla uyuşmak kaydıyla her türlü taktik ilişki ve ittifaka açıktı

- PKK'nin sosyalist ülkelere ve dostlara yaklaşımı neydi? Stratejik ve taktik ittifak neye göre belirleniyordu?

Her ne kadar kendi özgünlükleri olsa da PKK de reel sosyalist gelişme içerisinde, ulus devlet çözümü-nü esas alan bir çizgide gelişme gösterdi. Başlangıçta düşünsel ve pratik gelişimi böyle oldu. Kuşkusuz kendi özgünlükleri, farklılıkları vardı. Fakat esas olarak bunu öngörü-yordu. Kendisini sosyalist, reel sos-yalist sistemle ittifak halinde gelişen ulusal kurtuluş hareketlerinden birisi olarak tanımlıyordu. Öyle bir ulusal kurtuluş hareketi olarak teorik, pratik gelişimini sağlamaya çalışıyordu. Teorisini buna göre geliştiri-yordu. Programını buna göre şekillendir-mişti. Örgüt yapısını, strateji ve tak-tiklerini bu esas üzerinde kurgula-maya çalışıyordu. Bu çizgiye bağlı olarak buna göre bir ilişki ve ittifak anlayışı oluştu. Bu ittifaklar, Kür-distan ve Türkiye gerçeğini de dik-kate alarak biraz daha farklı bir bi-çimde de tanımlandı.

Bir dönem iç ittifaklar, dış ittifaklar diye tanımlandı. İç ittifaklar, Kuzey Kürdistan'daki ilişki ve ittifaklar, Kür-distan'ın diğer parçalarındaki örgüt-lerle, hareketlerle ilişki ve ittifaklar, yine Türkiye devrimci demokratik hareketiyle ilişki ve ittifaklar biçiminde tanımlandı. Dış ittifaklar ise, bölge ve dünyanın sosyalist, demokratik, anti faşist güçleriyle, kadın ve gençlik örgütleriyle ilişki ve ittifaklar biçiminde tanımlandı. Tabii bunları stratejik it-tifaklar olarak ifade ediyoruz. PKK baştan beri taktik ittifaka açık oldu. Amaçlarıyla uyuşmak kaydıyla her türlü eylem birliğine, taktik ilişki ve ittifaka açıktı. Çünkü bir mücadele gücüydü, büyük bir mücadele hare-ketiydi. Söz konusu mücadeleyi yü-rütebilmesi için böyle bir taktik ilişki yaklaşımının olması zorunluydu.

Tabii daha önemli, esas olanlar stratejik ilişkilerdir. Ulusal kurtuluş hareketi olarak ulusal kurtuluş çiz-gisinde çözüm aradığı dönemde 15 Ağustos Atılımı'nı, gerilla direnişini geliştirmeye yönelirken ilişki ve ittifak siyasetini nasıl tanımladı? Bir defa sosyalist öncülüğü, ideolojik öncü-lüğü parti şahsında esas alıyordu.

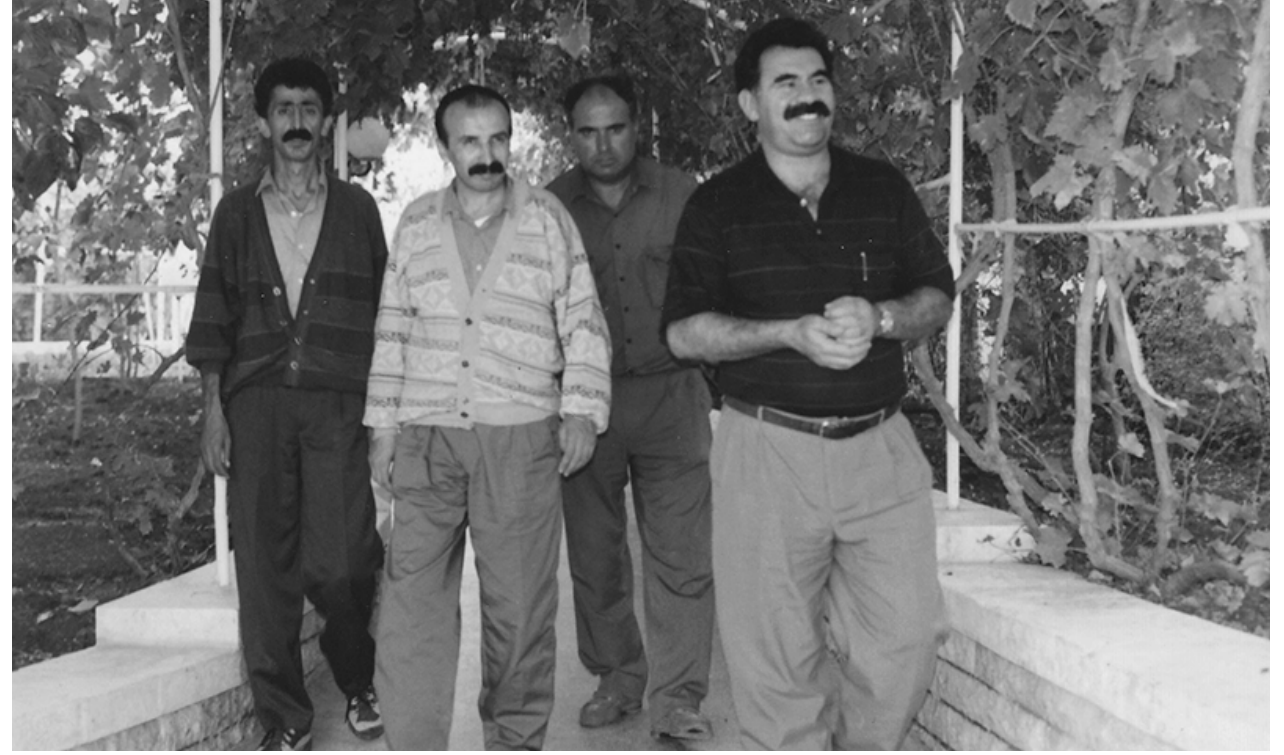
Ona Sınıf öncülüğü, işçi sınıfı ön-cülüğü deniliyordu. Temel mücadele gücü olarak işçi, köylü ve aydın gençlik ittifakını esas alıyordu. Unut-mayalım ki, PKK bir aydın gençlik hareketi olarak doğdu. Önder Apo bir aydın gençlik önderi olarak doğ-du. İdeolojik grup bir aydın gençlik grubuydu. Kürdistan'da ilk gruplaş-ma ve örgütlenme, aydın gençlik örgütlenmesi oldu. Parti aydın genç-lik örgütlenmesinin halka açılması ve halk hareketi haline gelmesiyle gerçekleşti. Dolayısıyla her zaman bu karakteri vardır. Yani işçi köylü ve aydın gençlik ittifakı temel ittifaktı. Bunun ikincil halkası olarak, bu tem-el ittifakın Kürdistan'ın diğer par-çalarındaki devrimci-sosyalist ha-reketlerle, Türkiye'nin devrimci-de-mokratik hareketlerle ittifakını ön-görüyordu. Üçüncü ittifak halkası olarak orta sınıfı, yurtsever güçleri öngörüyordu. Küçük burjuva sınıf, tabakaları ve Kürdistan'ın diğer par-çalarıyla Türkiye'deki anti faşist ha-reketleri öngörüyordu.

Dış ilişki ve ittifaklarında da PKK benzer çizgisini korudu. Stratejik olarak dış ilişki ve ittifaklarını da böyle ele aldı. Reel sosyalizme ilişkin baştan itibaren eleştirileri vardı. Sovyetler Birliği'nin tutumu revizyonizm olarak tanımlanıyordu. Bazıları modern revizyonizm dediler, PKK de Sovyetler Birliği'nin tutu-munu başta "revizyonizm", daha sonra ise "modern revizyonizm" ola-rak tanımladı. Bu temelde eleştirdi.

Modern revizyonizm olarak Sov-yetler Birliğini hangi noktalarda ele-ştiriyordu? İdeoloji ile siyasetin daha önce ifade ettiğimiz gibi birbirinden kopartılması noktasında, daha doğ-rusu **siyasete ideolojinin yön ver-mesi** yerine siyasetin ideolojiye yön vermesi noktasında eleştiriyordu. Böylece Sovyetler Birliği devlet sis-teminin çıkarları, ideolojinin yerine konuluyordu. Her şeyin başında Sov-yet çıkarları, özgürlük, eşitlik, de-mokrazi ilkelerinden önce geliyordu. Bunu sosyalizmin, sosyalist anava-tanın, sosyalist sistemin çıkarları kavramlarıyla da meşrulaştırmaya çalışıyordu. Böylece sosyalist ideo-lojinin özgürlük, farklılıklara dayalı eşitlik, demokrasi, paylaşım ilkelerinin yerine, Sovyetler Birliği'nin siyasi çı-karları, devlet çıkarları öne geçiyordu. Siyaset ideolojinin yerine geçiyordu. Böyle olunca da Sovyetler Birliği'nin devlet çıkarlarıyla Kürt Özgürlük Mücadelesi'ne gerici deyip, işgalciyi, sömürgeciyi, soykırımcıyı destekle-yebiliyordu. Bunu Kemalist hareketi desteklerken de yaptı, Rojhilat Kür-distan'da da yaptı, Başûr'da da yaptı. Saddam Hüseyin yönetimiyle, Irak BAAS yönetimiyle ilişkiler çerçeve-sinde de yaptı. Böyle bir durumu yaşıyordu ve PKK bunu ciddi bir sapma, ilkesel sapma olarak görü-yordu, bu tutumu eleştiriyordu. Birçok başka halka yaklaşımda, değişik kı-talardaki halklara yaklaşımda da bu ortaya çıkmıştı. Yine ABD sistemiyle ilişkilerde de benzer durum yaşı-nyordu. PKK, bunları doğru bulmadı, eleştirdi, revizyonizm olarak değ-erlendirdi, bir ideolojik eleştiri geliştirdi.

Fakat ideolojik eleştiriye göre bir siyasi yaklaşım da gösterdi. Bu

güçlere daha dikkatli, duyarlı yak-laştı. Ama hiçbir zaman onları sos-yalizm dışı, ilişki-ittifak dışı olarak görmedi. Eleştirileriyle birlikte, on-lara stratejik ilişki ve ittifaklarda yer verdi. Örneğin reel sosyalist ülkeleri, başta Sovyetler Birliği olmak üzere birinci dereceden stratejik müttefik olarak gördü. Bu konuda Sovyetler Birliği, Çin, diğer benzer devletler arasındaki çatışmaya hiçbir zaman taraf olmadı, sıcak bakmadı, hiçbir zaman katılmadı. O çatışmaları hep eleştirdi, onların hepsinin kay-nağında revizyonizm olduğunu, as-lında siyasetin ideolojinin yerine geçirilmesinden, devletin çıkarları-nın sosyalist ilkelerin yerine geçi-rilmesinden kaynağını aldığını sa-

vundu ve kimden gelirse gelsin o anlayışa karşı çıktı. Ama hepsini de reel sosyalist sistem içinde gör-dü, birinci dereceden dış stratejik müttefikler olarak ele aldı. Onlarla birlikte bütün dünyada işçi ve emek-çilerin sosyalist, demokratik müca-delelerini stratejik müttefik olarak gördü. Kadın ve gençlik hareketle-rini müttefik olarak gördü. Tüm anti-faşist demokratik hareketleri dış ilişki ve ittifaklarının genel halkası olarak değerlendirdi. Bütün alan-lardaki anti-faşist, demokrasi ha-reketlerini Kürdistan özgürlük mücadelesinin stratejik ilişkisi, ittifakı, dostu olarak değerlendirdi. Buna göre de yaklaşım gösterdi. PKK, ideolojik eleştirilerinden geri dur-madı ama siyasi yaklaşımlarla da fırsat oldukça ilişki ve ittifak içine girmekten de çekinmedi. Ama her zaman kendi ideolojik ve düşünsel bağımsızlığını, özgünlüğünü koru-du. Öyle ilişki ve ittifaklara dikkatli yaklaştı. Bu nedenle, mücadeleciler gerçeğinden kaynaklı, yine Kürt özgürlüğü arayışından kaynaklı, hep revizyonist ideolojide olanların saldırısına uğradı.

Bölgedeki komünist partiler hep PKK'ye karşı orta sınıf reformist Kürt akımlarını desteklediler. Sov-yetler Birliğine de hep böyle raporlar verdiler. '80 öncesi çok fazla ilişkiler gelişmedi. Lübnan, Filistin saha-sında Filistin kurtuluş örgütleriyle geliştirilen ilk ilişkiler biraz dış açılımı da belirledi. Çeşitli sosyalist ülkelerle, partilerle, Sovyetler Birliği de dahil sınırlı bir ilişkilendirme oldu. Aslında bu yürütülen savaş için gerektiğinde siyasi ve askeri destek almak için

hazırlık ilişkileriydi. Böyle bir düzeye PKK '90'ların başında ulaştı. Tam da siyasi-askeri desteğe ihtiyacın olduğu dönemde Sovyetler Birliği çözüldü. Aslında bu biçimde her-hangi bir destek verilememiş oldu.

PKK, paradigma değişimi ardın-dan da ilişki ve ittifak tanımlamasına önem verdi. Stratejik ilişkilerini, yine taktik ilişki ve ittifakları net tanımlayıp, ayırdı. Stratejik ilişkiler, demokratik modernite kuramını, demokratik, ekolojik, kadın özgürlükçü paradig-mayı esas alan hareketleri stratejik müttefiki, dostu olarak görüyor. Buna bağlı olarak bütün sistem dışı de-mokrazi hareketlerini, anti-faşist ha-reketleri, anti kapitalist hareketleri, yine işçi, emekçi, kadın ve gençlik

ğî'nin çöküşü ve paradigma değişimi ardından stratejik ilişki ve ittifaklar değişti, daha doğrusu yeniden ta-nımlandı. Bir kısmı değişti, bir kısmı kaldı, yeni tanımlar geliştirildi. Ama yine de PKK, ilişki ve ittifaklarını, stratejik ilişki ve ittifaklar olarak ele alıp bilimsel temelde yürütüyor.

Demokratik konfederalizm çözümü, sosyalist hareketler içerisinde büyük ilgi görüyor

- PKK evrenselleşti, Önderliğin paradigması uluslararası camiada daha fazla kabul görmeye baş-landı, Önderliği sahiplenme daha fazla gelişti. Uluslararası sendi-

hareketlerini ideolojik dost olarak, stratejik müttefik olarak görüyor.

PKK artık devletçi sistemin dı-şındadır. Hiçbir devletle stratejik ilişki öngörmüyor. Onlarla ilişkileri tümüyle taktik düzeydedir. Devletlerle öngördüğü stratejik ilişki düzeyi şöyledir: Ulus devletle demokratik kon-federalizmin birbirlerini karşılıklı kabul etmesine dayalıdır. Zaten demokratik konfederalizm çözümünü de bu temelde öngörüyor. Böyle bir yaklaşım hem ilişki hem mücadeleyi içeriyor. Ama mücadeleyi, ilişki içerisinde, demokratik siyasi yollarla, yöntem-lerle yapmayı ifade ediyor. Onun dışındaki mücadele yöntemlerini devreden çıkarmayı, ortadan kal-dırmayı içeriyor. Böyle bir stratejik yaklaşımı vardır. Önder Apo, bunu devletlerin demokrasiye duyarlı hale gelmesi, demokratik konfederalizmi kabul etmesi olarak tanımladı. Böyle bir şey olursa demokratik konfe-dalizm de ulus devleti tanıır, bir de-mokratik siyasi mücadeleyi öngörme temelinde yan yana bir yaşamı kabul eder. Bu temelde çözüm yöntemleri geliştirir dedi. Yani bu mücadelesiz bir durum değil. Fakat artık müca-delenin yol ve yöntemlerinin demo-kratik siyasi alana kaydırılması, onun esas alınmasını içeriyor.

Diğer ilişkiler taktik ilişkilerdir. Taktik ilişkilerin çok çeşitli biçimi var, karşıt güçler arasındaki çeliş-kilerden yararlanmadan onlarla çe-şitli ilişkilere girerek yararlanmaya kadar giden ilişkiler. Tabii onlar da Kürdistan özgürlük mücadelesinin siyasi gücünden, etkisinden yarar-lanmış oluyor. Bu anlamda reel sos-yalizmin çözülüşü, Sovyetler Birli-

kalar, sivil toplum örgütleri Önderliğin özgürlüğü için mücadele ediyor, Önderlik adına konserler veriyor. Bu bağlamda PKK'nin enternasyonalist yönü hakkında neler söylenebilir?

Ben öncelikle Önder Apo'nun fiziki özgürlüğü için değişik düzey-lerde ve farklı alanlarda mücadele eden herkesi saygıyla selamlıyorum. Mücadelelerinde başarılar diliyor, başarılı olacaklarına dair yüksek inancımı ifade ediyorum. Gerçekten de dış alanda Önder Apo'nun fiziki özgürlüğü için yürütülen mücadeleler daha fazla yayıldı, daha fazla destek buldu. Daha da etkili, anlamlı oluyor. Bunun PKK'nin dış ilişki ve ittifak çalışmalarıyla bağı var. Ama esas olarak, çizgisiyle bağı var. Demo-kratik modernite çizgisiyle, ekolojik, demokratik, kadın özgürlükçü pa-radigmasıyla bağı var. Bu destek ve dayanışmaların esasında, bu an-layışa, çizgiye, destek ve dayanışma olduğunu değerlendiriyoruz. Onun etkisinin sonucu olarak geliştiğini değerlendiriyoruz, bu daha önemli ve anlamlı oluyor. Örneğin, Jineoloji temelinde kadın özgürlük devrimini öngörmesi, uluslararası düzeyde kadınlar ve kadın hareketleri içeri-sinde çok büyük ilgi, destek görüyor. Feminist akım içerisinde tartışılıyor, değerlendiriliyor. Yine bu durum ken-dini sosyalist, devrimci olarak ta-nımlayan hareketler içerisinde Önder Apo'nun Jineoloji temelinde ortaya koyduğu kadın özgürlük devrimi, dikkatle değerlendiriliyor, tartışılıyor.

Diğer yandan demokratik konfe-deralizm çözümü çok tartışılıyor.

Demokratik özerkliğe dayalı demokratik konfederalizm çözümü, devlet olmayan demokratik yönetim sistemi; hem kadın hareketleri, hem gençlik hareketleri, hem de sosyalist hareketler içerisinde çok büyük ilgi görüyor. Aslında Marks buna “devlet olmayan devlet” demişti. Ama giderek reel sosyalist hareket, devlette, devletçi sosyalizmde odaklandı. Önder Apo bu durumu düzeltti, değiştirdi, gerçek rotasına oturttu. Devletin hiçbir zaman sosyalizmin aracı olmayacağını, bir baskı, sömürü, zulüm gücü olduğunu ortaya koydu. “Senin devletin kötü, benim devletim iyidir”, yaklaşımının da doğru olduğunu, devletin devlet olduğunu, baştan beri, Sümer’den bu yana bir sürekliliği, devamlılığı olduğunu, karakterinin aynı olduğunu, ortak bir devletçi sistemin var olduğunu, farklı devletlerin onun şubeleri biçiminde geliştiğini ortaya koydu. Devleti çok iyi çözümledi ve toplum yönetimini, yani demokrasiyi devletten kurtardı. Devletin toplum yönetimini, kamu hizmeti adı altında, kendini meşrulaştırma aracı yaptığını, kendi baskı ve sömürüsüne kılıf yaptığını ortaya koydu. Yönetimin eşittir devlet olmadığını, olamayacağını, devletlerin, iktidarların, yönetimi kendi sömürüsü, baskısı için kullandığını ortaya koydu. Bunlar önemli çözümlemelerdi. Böylece sosyalizmin devletle değil demokrasiyle gelişeceğini, dolayısıyla sosyalizmi gerçekleştirecek yönetimin demokratik konfederalizm olacağını ifade etti ki, bu bütün farklılıkların özgürce kendini ifadesini ve demokratik birliğini içeriyor. Bu yönetim, başta kadın sorunu, özgürlük sorunu olmak üzere bütün toplumsal sorunlarda çözüm modeli olarak kullanılabiliyor. Her soruna çözüm getirebiliyor. Bu oldukça ilgi görüyor, tartışılıyor, taraftar kazanıyor. Giderek daha fazla kazanacağı, ulus devlet birliği, bütünlüğü olan BM ve bu küresel kapitalist sisteme karşı dünya demokratik konfederalizminin gelişeceği anlaşıyor. Bunun ilk nüveleri şimdiden güçlü bir şekilde gelişme gösteriyor. Bu gelişmenin gücü, derinliği umut veriyor. Bunu insan rahatlıkla ifade edebilir. Önder Apo’nun fiziki özgürlüğü için mücadele edenlerin bu tür zihniyet, düşünce, amaç ve yaklaşımlara bağlı olması, bu mücadeleleri, destekleri daha anlamlı ve değerli kılıyor. Daha geniş ve derin bir gelişmeyi içeriyor. Bu bakımdan oldukça önemsiyoruz, çok değerli, anlamlı buluyoruz. Daha fazla gelişeceğine ve sonuç alacağına kesinlikle inanıyoruz.

PKK’nin enternasyonalist yönü bunlara bağlı. Onu daha özgün tanımlarsak; Önder Apo 24 yaşında bir gençken, bir ideolojik siyasi çizgi tanımladı ve grup oluşturdu, parti kurmaya karar verdi. Bunu bir Kürt olarak Türkçe okuduğu koşullarda, yüksek öğrenim ortamında yaptı. Ülkesinden uzak, kendi dili ve kültürüyle yaşamdan uzak, imkânın ve fırsatın az olduğu bir ortamda ve daha çok gençken bunları yaptı. Nasıl oldu bunlar? Kuşkusuz bir vahiy gelmesi değildi. Bu gelişme, düşünce akımının oluşumu gökten düşmedi. Bir ilahi güç tarafından Önder Apo’ya verilmedi. Önder Apo

hepsini çalışarak, araştırarak, inceleyerek, yaratıcı insan emeğiyle ortaya çıkardı. Bu çabayı neyle harcadı, yaratıcı insan emeği ne üzerinde oluştu? Tarih boyunca özgürlük akımlarını, direnişlerini, halkların direnişini değerlendirdi. İçinde bulunduğumuz çağda sınıf direnişlerini, cins direnişlerini, halk direnişlerini ele aldı. Bütün halkların deneyimlerini değerlendirdi. Tarih boyunca ortaya çıkan düşünce akımlarını inceledi, değerlendirdi. PKK ve Önder Apo düşüncesini, bütün insanlığın, halkların, ezilenlerin geliştirdiği mücadelenin sonuçlarından aldı. Onların değerlendirmelerinden aldı. PKK’nin çizgisi, düşüncesi bütün ezilen sınıfların, cinslerin, halkların özgürlük mücadelesi yürüten güçlerinin, düşünce akımlarının ortaya çıkardığı sonuçların Kürdistan’a taşınması ve bir sentezlenmesi oldu. Bir enternasyonalist sentezdir, herkesten bir şey aldı. PKK’nin teorik, ideolojik çizgisinde bütün halkların, sınıfların, kadınların, hemen hemen bütün filozofların, düşünce insanlarının, tarihte oluşmuş özgürlük akımlarının bir düzeyde payı, yeri vardır, hepsi bir biçimde buna katıldı. Önder Apo hepsinden bir şey aldı, hepsini inceledi. Onların hepsinden doğru gördüklerini aldı, geride kalmış, eskimiş, doğru olmayanları attı ve bir yeni sentez oluşturdu, bunu görmek lazım. PKK böyle oluşmuş bir akım. Önderlik düşüncesi, teorisi, ideolojik, politik çizgisi böyle bir düşüncedir, böyle bir çizgidir. Yani dar milliyetçi değildir, sadece Kürt tarihini okuyarak, sadece Kürtlere bakarak herhangi bir şey oluşturmuyor. Tam tersine dünyaya bakarak Kürtleri anlamaya çalıştı. Dünya halklarının özgürlük mücadelelerine, kadınların özgürlük mücadelelerine, işçi ve emekçilerin kurtuluş mücadelelerine bakarak, onları anlayarak; Kürtleri, Kürdistan’ı, Kürt tarihini anlamlandırdı, tanımladı. Kürt Özgürlük Mücadelesi’nin teorisini, ideolojik-politik çizgisini oluşturdu.

PKK yapılanmasında enternasyonalizm çok güçlüdür. Enternasyonalizm PKK çizgisinin içerisinde var. Esas olarak hepsinin bir sentezi, dolayısıyla şu veya bu düzeyde hemen herkes PKK’nin teorisinde, ideolojik, politik çizgisinde vardır. Bir boyutu budur. PKK ile ilişkili olmayanlar, görmeyenler bilemiyor bunu ama az çok ilişkilenenler, bir biçimde kendilerinin de orada olduğunu görüyor, PKK’nin içinde olduğunu fark ediyorlar. Bir ortaklık, yakınlık buluyorlar. Kendilerinin de bir yerde var olduğunu görüyor ve PKK’ye yaklaşım bu temelde biraz daha köklü, derinlikli oluşuyor.

Önder Apo paradigma değişimi ile iktidar ve devlet sorununu çözdü

Diğer yandan, yeni paradigmanın esasları, paradigma değişimi önemli, paradigma değişimi öyle dar, basit güncel bir olay değil. Önder Apo, 5 bin yıllık devrimci, özgürlükçü akımların hata ve eksikliklerinin giderilmesi, onların özeleştirisinin yapılması, özeleştirisi temelinde en esaslı

hata ve eksikliğinin giderilmesi olarak tanımladı. Bu çok önemli. Beş bin yıllık tarihe bakalım, iktidar ve devlet sistemi karşısında demokratik toplum, demokrasi güçleri, demokrasi mücadelesi her zaman var oldu. Özgürlük akımları var oldu. Gelişme gösterdiler. Bazı yerlerde etkili hale geldiler, yönetim de oldular. En büyük güç konumuna geldiler. Güçlerini, etkinliklerini koruyamadılar. En son Sovyetler Birliği kendi içinde çözüldü. Önceki akımlar da Mazdeizm’den Bâbekî’lere kadar öyle oldu. Bunu biliyoruz. Onlarca yıl yönetimde kalmış olmalarına rağmen, sonunda kaybettiler. Bir kısmı mücadele etti ama fazla etkin hale

Önder Apo şahsında tüm Kürt toplumuna, kadınlarına, gençlerine, işçi ve emekçilerine saldırı var. Önder Apo İmralı’da bir tehdit aracı olarak tutuluyor. Böyle her yönüyle Kürt halkını, kadınlarını, gençlerini, Türkiye’nin devrimci-demokratik güçlerini, emekçilerini bu biçimde korkutmaya, tehdit etmeye çalışıyorlar; ayağınızı denk atın, çizmeyi aşarsanız sonunuzun böyle olacaktır şeklinde bir baskı uygulaması olarak kullanılıyor. Bu anlamda İmralı işkence, tecrit ve soykırım sistemi her anı idam olarak geçen, o düzeyde etki yapan bir sistemdir.

gelemedi. Bu çok önemliydi. Neden, mücadele ediliyor, bu kadar cesaret, fedakârlık var ama zafer kazanılmıyor? Neden, zafer kazanılıyor, yönetim erki ele geçiriliyor ama uzun bir süre ayakta kalamıyor. Kısa bir süre sonra çöküyor, çözülüyor? Bu soruların cevabı paradigma değişimindedir ve çok önemlidir. Bu sorulara cevabı paradigma değişimi verdi. Neden? Çünkü devlete karşı, devlet tarzıyla, yöntemleriyle mücadele ediyor, bir devlet olma amacıyla mücadele ediyor, güç haline gelemiyor. Yönetimi ele geçiriyor, kendisi de yönetimi, eşittir devlet sayıyor, hemen devletleşmeye gidiyor, dolayısıyla kendi ideolojik özünü, gerçeğini kaybediyor. Ya çöküyor, çözülüyor ya da tamamen başkalaşıyor.

Bu konuda zafer kazanamayan, kazandığı zaferi koruyamayan özgürlük akımlarının temel zafiyeti çözülmüştür; devlet ve iktidar aracına

dayanmaları buna yol açıyor. Devlet ve iktidar aracından kurtulurlarsa, devlet odaklı ve iktidar endeksli olmazlarsa, tamamen demokratik yönetimi esas alırlarsa -ki toplum yönetiminin esası demokrasi demektir- o zaman hem mücadeleleri boşa gitmez, büyük zaferler kazanırlar, hem de kazandıkları zaferleri korurlar. Bu anlamda Önder Apo, özgürlük akımlarına başarı ve zafer yolunu gösterdi, önünü açtı. Önümüzdeki süreçte insanlığın yaşayacağı temel gelişmeleri gösterdi. Beş bin yıllık iktidarçı-devletçi sistem bu temelde aşılabilecek. Yerine halkların demokratik konfederalizm çizgisindeki yönetimleri gelecek. Bir de bu, bütün toplumsal sorunlar için uygulanabilir çözüm yöntemleri öneriyor. Çözümün, gelişmenin yolunu gösteriyor. Büyük umut, heyecan veriyor. Bu da bütün ezilenler açısından; kadınlar, gençler, işçiler, emekçiler açısından çok çok önemlidir. Başarı için böyle bir anlayışa, çizgiye ihtiyaçları vardı.

Onu, şimdi Önder Apo’nun geliştirdiği yeni paradigmda görüyorlar ve kendi ihtiyaçlarını bu temelde buluyorlar. Bunun için de dört elle sarılıyorlar. Böylece Önderlik düşünceleri daha çok yayılıyor. Yeni paradigma herkesin önünü aydınlatıyor. Herkes için bir ışık, yol gösterici oluyor. Herkese kurtuluşun, özgür yaşamın, demokratik yönetimin yolunu gösteriyor. Herkesi böyle bir mücadelede kendi özgünlüğü ve özgürlüğü temelinde demokratik birliğe götürüyor. Bu da tabii ki PKK’yi, Önderlik düşüncelerinin enternasyonalist boyutunu, karakterini artırıyor.

Herkese hitap eden, evrenselleşmiş Önderlik ve çizgi gerçeği var. Evet, Önder Apo, Kürdistan özgürlük mücadelesine dayalı olarak bunu yapmış, o mücadelenin dersleri sonucunda ortaya çıkartmış ama herkese hitap ediyor. Şimdi bütün ezilenlere, kadınlara, gençlere, işçi ve emekçilere hitap ediyor, kurtuluş yolunu gösteriyor. Bir de Önder Apo sadece Kürdistan özgürlük mücadelesinin ortaya çıkardığı sonuçlara, gerçeklere dayanarak bu değişimi yapmış değil, tamamen tarihsel toplum gelişiminin bütün yerkürede yaşadığı pratiğin derslerini çıkartarak böyle bir paradigma değişimine ulaşmış bulunuyor. Burada sadece Kürtler, Kürt Özgürlük Mücadelesi’nin sonuçları yok. Bütün insanlık, kadınlar ve gençler, işçi ve emekçiler, tüm ezilenler var. Onların mücadelelerinin sonuçları var. Dinlerin mücadeleleri, felsefeleri var. Bilimsel mücadelelerin sonuçları var. Sosyalist, özgürlükçü mücadeleleri var. Kadın özgürlük mücadeleleri var. Tabii en büyük deneyimlerden birisi olan reel sosyalizmin sonuçları var. Onun da olumlu-olumsuz yanlarıyla büyük bir öğreticiliği var. Böyle bir paradigma değişimi, bu öğreticilik temelinde ortaya çıkmıştı. Kısaca yeni paradigmda herkesi görüyor. Herkes içinde var. Paradigmda herkes kendi çözümünü bulabiliyor. Enternasyonalist boyutu bir de bu yanıla güçlüdür. PKK hiçbir zaman dar milliyetçiliğe düşmedi. Önder Apo, Haki Karer ve Kemal Pir arkadaşlarla ilk grubun

çekirdeğini attı. Önderliksel çıkışı onlarla birlikte yaptı. Onlar da iki Karadenizli gençti. Türkiye toplumuna aittiler. Böyle bir Apocu önderliksel doğuşun gerçekleştirilmesine ve Apocu Hareketin temellerinin atılmasına en büyük katkısı sundular. Önder Apo “Haki Karer benim gizli ruhum gibiydi. Kemal Pir Apoculuğun ruhuymdu” dedi.

PKK demokratik zihniyet ve insanlık kültürünü esas alıyor

Önder Apo demokratik ulusu tanımlarken “zihniyet ve kültür ulusu” dedi. Ulus tanımlamasını dil, toprak gibi öğelere bağlamadı. PKK, zihniyet ve kültür birliği oluyor. Demokratik zihniyet ve insanlık kültürünü esas alıyor. Bu anlamda dar ulusal ya da dinsel bir yaklaşımın izi bile yoktur. Herkesi, bu konuda son derece kendi farklılığına dayalı olarak eşit gören, onunla özgür birliği ön gören bir demokratik anlayışa sahip. Bu da PKK enternasyonalizmini en güçlü enternasyonalizm yapıyor. Tam bir ideolojik birlik, tam bir dostluk, yoldaşlık enternasyonalizmi yapıyor. Reel sosyalizmin gelişiminde de Ekim Devrimi’nde de bu ruh, anlayış vardı. Bu hem dardı hem de sonradan bozuldu. Nasıl bozuldu? Siyasi, ekonomik çıkarlara alet edildi. Çıkarlar öne çıkartıldı. PKK’nin enternasyonalizminde hiçbir kişisel, örgütsel, ulusal, farklı kimliğe dayalı bir çıkar söz konusu değildir. Tam bir yoldaşlaşma vardır. Tam bir özgür yaşam dostluğu, arkadaşlığı söz konusudur. Tam bir ortak amaca kilitlenme ve onu gerçekleştirmek için fedai çizgisinde mücadele etme vardı. Bu büyük cesaret ve fedakârlık, fedai çizgisi, bu düzeyde yoldaşlaşma, her türlü çıkarıdan uzaklaşma, PKK enternasyonalizminin özünü oluşturuyor. Kardeşleşmeyi, yoldaşlaşmayı, dost olarak gelişimi zirveye çıkarıyor.

- 1999 sonrası süreç, komplo-nun etkileri ve Önderliğin gerçekleştirdiği paradigma değişimi Kürt halkı ve PKK militanları üzerinde nasıl bir etki yarattı?

15 Şubat '99 Komplo'sunu ve günümüze kadar gelişen sürecin etkilerini kuşkusuz çok yönlü ve doğru değerlendirmemiz gerekli. Bunun bir bütün parti yapımız, gerilla ve hareketimiz üzerindeki etkilerini anlamalıyız. Kürt gençleri, kadınları, bütün Kürt toplumu üzerindeki etkilerini anlamalıyız. Özellikle psikolojik etkilerini çok yönlü ve derinlikli çözümlemeye ihtiyaç var. Şimdiye kadar bu çok fazla yapılmadı. Uluslararası komplo deyip geçmemek lazım, İmralı işkence, tecrit ve soykırım sistemi deyip geçmemek lazım. O sistem, 24 yıldır orada boşuna tutulmuyor. Önderlik üzerinde mevcut siyasi yaklaşım boşuna sürdürülüyor.

Bu sadece Önder Apo’ya dönük bir saldırı ya da yaklaşım değil. Önder Apo şahsında aslında tüm Kürt toplumuna, kadınlarına, gençlerine, işçi ve emekçilerine gösteriliyor. Türkiye toplumuna, kadınlarına,

gençlerine gösteriliyor. Bir tehdit aracı olarak tutuluyor. Bir hâkimiyet aracı, bir güç gösterisi olarak tutuluyor. Böyle her yönüyle Kürt halkını, kadınlarını, gençlerini, Türkiye'nin devrimci-demokratik güçlerini, emekçilerini, ezilenlerini bu biçimde korkutmaya, tehdit etmeye çalışıyorlar; Ayağınızı denk atın, çizmeyi aşarsanız sonunuz böyle olacaktır şeklinde bir baskı uygulaması olarak kullanılıyor. İdam bir anda yapılıyor, bir süre acısı oluyordu. Sonra o etki çok fazla kalmıyordu. Ama İmralı işkence, tecrit ve soykırım sistemi her anı idam olarak geçen, o düzeyde etki yapan bir sistemdir.

Bunun gerçekten de psikolojimiz üzerinde, anlayışımız, davranışlarımız üzerindeki etkisini iyi değerlendirmemiz lazım. Çok önemli, derin ve çok boyutlu bir konu. Şimdiye kadar kısmen değerlendirdik, çözümledik. Eleştiri ve özeleştiriyi bunu anlamaya ve bu etkileri aza indirmeye, onlardan kurtulmaya çalıştık ama eleştiri, özeleştirimiz dar ve yetersiz kaldı. Bu konudaki çözümler azdır. Özellikle topluma, gençliğe dönük çözümler az ve yetersizdir. Gençlik, kadın ve toplum eğitimimiz zayıftır. Oysa gerçekten büyük etkileri var. Bunu bilmemiz, anlamamız lazım. Çözümlerimiz ve aşmamız gerekiyor. Yerinde, zamanında, doğru, etkili tutum alabilmek, mücadele edebilmek, tarz, üslup geliştirebilmek, dolayısıyla uluslararası komploya karşı özgürlük ve demokrasi mücadelesini doğru tarz, üslup ve yeterli tempoda geliştirip başarıya götürebilmemiz için bu şart. Bu etkileri görüp onları aşmak kesinlikle şart.

Mücadelede yaşadığımız hatalar, eksiklikler, yetersizlikler, zayıflıklar, bireycilik gibi şeylerin hepsinin altında uluslararası komplo, İmralı sürecinin duygumuzda, düşüncemizde, ruh halimizde, psikolojimizdeki etkileri yatıyor. Böyle değerlendirmemiz lazım. Buna göre de çözümlerimiz gerekli. Yaşadığımız zayıflıklarda, darlıklarda, bireyciliklerde, yaratıcı, kazanımcı olamamada, hatalarda, acaba uluslararası komplo, 24 yıllık İmralı işkence ve tecrit sisteminin etkileri ne kadar? Bu soruyu kendimize açıkça sormalıyız. Hiç de az değildir. İyice yoğunlaşalım, inceleyelim, araştıralım, hiç de az olmadığını, belki de başat olduğunu göreceğiz. Bu konuda birey ve toplum incelemesi yapanlara, psikologlara, sosyologlara önemli görevler, roller düşüyor. İnceleme yapabilirler. Zengin çözümleme ve değerlendirmeler geliştirebilirler. Bunları hareket ve halkla paylaşabilirler. Dolayısıyla bu temelde komplo, etkilerini aşma ve uluslararası komploya karşı başarılı mücadele etmemize büyük katkılar sunabilirler. Bu kesinlikle mümkündür ve büyük, önemli bir görevdir.

Biraz yoğunlaştığı zaman insan görüyor. Örneğin mevcut yaklaşımlardaki yetersizliklerin büyük çoğunluğunun altında komplo, İmralı işkence ve tecrit sisteminin etkisini görmek mümkün. Öyle ki giderek bizi anlayışlarımızdan, amaçlarımızdan uzaklaştırarak daraltıyor, zayıflatıyor, sınırlandırıyor, kendi yörüngesine alıyor gibi bir durum

var. Yoksa bizim imkân ve fırsatlarımız çoktur. Şimdiye kadar uluslararası komploya karşı çok güçlü ve etkili mücadeleler geliştirebildik. Var olanı onlarca kat aşan bir mücadeleyi kesinlikle ortaya çıkarabildik. Ama onlar olmadıysa bu, uluslararası komplo ve İmralı işkence, tecrit ve soykırım sisteminin üzerimizdeki etkilerini doğru ve yeterli tanımlayamama, derinliğine anlayamama ve aşamamaktan kaynaklanıyor. Bunu kendimize sorun yapmıyoruz. Bu soruları kendimize yeterince sormuyoruz. Üzerinde derinliğine düşünmüyoruz.

Acaba komplo psikolojimizde, anlayışımızda, davranışımızda ne tür etkiler yapıyor? İmralı işkence ve tecrit sisteminin üzerimizdeki etkileri neler? Kapitalist modernite sistemi, AKP-MHP faşizmi İmralı'yla niye bu kadar uğraşıyor? Kuşkusuz amaçları olduğu için uğraşıyorlar. Oradan bir şeyler kazanmak istiyorlar. Amaç sadece Önder Apo'yu kuşatmak, sınırlandırmak, etkisiz kılmak değildir. O sadece bir boyutudur. Önder Apo'nun bizi uyarmasını engellemek istiyorlar. Bu engelleme istemini görüp kendi kendimizi uyarabiliriz. Onun için de uluslararası komplo, ruh, duygu, düşünce ve davranış dünyamızda, psikolojimizdeki etkilerini iyi bilince çıkartıp aşmamız lazım. Çok fazla etkisi var. "Ben de hiç yok" diyen aslında bunun etkisini en çok yaşıyandır. O nedenle hiç kimse "bende bu sürecin etkisi yok, ben bilince çıkarmışım, aşmışım, doğruya ulaşmışım" demesin. Hayır, öyle değildir. Öyle düşünen kendisini kandırıyor. En çok yanılan oluyor. Aslında etkiyi en fazla yaşıyandır. Onun için de bu etkilenme durumunu aşmamız lazım.

Özellikle gençliği, demokratik siyaset alanını, kadın hareketlerini inceleyelim. Önemli gelişmeler var ama potansiyel çok büyük, imkân ve fırsatlar çok fazla. Gelişme mevcut olanı onlarca kat fazlası olabilir. Peki, neden olmadı, neden bu kadar dar, az ve sınırlı kaldı? Bu nedenin cevabını biz komplo ve İmralı sisteminin üzerimizdeki etkilerinde arayacağız. Onu bulacak ve çözeceğiz. Cesaretimiz, fedakârlığımız, sorumluluk duygumuz, paylaşımımız, toplumsallaşmamız üzerindeki etkilerine değineceğiz. Bu kadar bireycilik, kendine görelilik, hep isteyen, pratiği zayıf, reformizme olan, daralan yaklaşımlar kesinlikle komplo, çeşitli biçimlerdeki etkilerinden kaynaklanıyor. Bu önemli, ciddi bir konu. Üzerinde yoğun araştırma ve inceleme, çözümleme yapılarak sonuca bağlanması gerekir.

Paradigma değişiminin anlaşıp özümsemesinde darlıklar var

Diğeri Önder Apo'nun gerçekleştirdiği paradigma değişiminin üzerimizdeki etkileri, etki düzeyidir. Kuşkusuz herkes etkilendi. Yeni bir umut oldu. Yeni bir irade geliştirdi. Yeni cesaretler, fedakârlıklar yarattı. Yeni bir bilinçlenme, örgütlenme ortaya çıkardı. Hamlelere yol açtı.

Bunun üzerinden büyük mücadeleler gelişti. Hem parti militanları açısından hem de halkımız açısından bunu söyleyebiliriz. Fakat gerçekten tıpkı uluslararası komplo ve İmralı işkence ve tecrit sisteminin üzerimizdeki etkilerinin doğru ve derinlikli çözülüp anlaşılması gibi, Önder Apo'nun gerçekleştirdiği paradigma değişiminin de parti militanları ve halk tarafından yeterince anlaşılıp özümsemesi konusu da önemli bir soru işareti içeriyor.

Belirttiğimiz etkileri var ama bunlar yeterli değildir. Dolayısıyla paradigma değişiminin anlaşılmasında, kavranmasında, özümsemesinde, o paradigmanın yaratıcı yol ve yöntemlerle pratiğe geçirilmesinde ciddi yetersizliklerimiz, zayıflıklarımız var. Ciddi darlıklar var. Özellikle parti militanları, kadro yapımız, yine gerilla duruşu açısından değerlendirdiğimizde çok ciddi darlıklar var. Çok geriden ele alma var. Sınırlı yaklaşım oluyor. HPG Karargâhı bunları "sağ yaklaşım" olarak eleştiriyor. Bu darlık, geriden geliş, sınırlı uygulama, bir sağ çizgi olarak, paradigma değişimine sağ çizgi yaklaşımı olarak değerlendirilebilir, öyle tanımlanabilir. Fakat esas olan bir tanım koymak değil. Bunun ne anlama geldiğidir. Darlık var. Son derece sınırlılık, yetersizlik, sürüklenme var. Öncülük, yaratıcılık, bütünlük zayıf. Son derece parçalı yaklaşımlar var. Kadro yapısı, parti camiamız böyle olunca elbette bu durum halka da yansıyor.

Halkın gerillalaşması, partileşmesi gerekiyor

Halk daha çok umutlu. Önderliğe ve partiye bağlılığı, inancı güçlü, paradigma değişimiyle birlikte kadınlar, gençler ve halk esas özne haline geldi. Bunlar devrimin temel güçleridir. Onlar yürütecekler. Öncesinde parti öncülüğü, gerilla öncelikliydi, esas özneydi. Mücadeleyi onlar yürütüyordu. Halk onların peşinden geliyordu. Evet, öncüye yine ihtiyaç var ama biz sadece parti ve gerilla öncülüğüyle mücadele yürütemeyiz. Halkın gerillalaşması, partileşmesi gerekiyor. Kadın ve gençliğin gerillalaşması, partileşmesi lazım. O düzeyde bir temel güç, öncü ve esas güç haline gelmeli. Bunun için de paradigmayı bir kadro gibi anlamalı, özümsemeli, ona bağlanmalı, onu yaşamalı. Yeni paradigma sadece kadro, gerilla için değildir. Kadın, gençlik ve tüm toplum içindir.

Demokratik ulus, toplum demektir. Demokratik konfederalizm, toplum ve halk yönetimi demektir. Gerilla, parti değil, halk kendi kendini yönetecek. O halde halk, bu işlerin nasıl örgütlenip yürütüleceğini öğrenecek, bilecek. Kendisini bu konuda eğitecek. Esasın da partinin ve gerillanın bu dönemdeki en temel görevi ve rolü halkı eğitmektir. Yeni paradigma temelinde, demokratik ulus ve demokratik konfederalizm çizgisinde halka eğitim vermektir. Onların örgütlenmesine yardımcı olmak, yol göstermektir. Ama örgütlenecek, işleri yapacak ve yönetecek olan halktır, kadınlar ve gençlerdir. Parti kadroları ya da ge-

rilla savaşçıları, komutanları değil. Şimdi her şey partiden, kadrodan, savaşıdan bekleniyor ya da kadro, gerilla her şeyi kendisi olarak görüyor. Bütün pratik işleri kendisi yapıyor. Halkın işlerini de kendisi yapıyor. Bir iş bölümü yanlışlığı, rol kayması var. Öncü, eğitici, örgütleyici olan onu yapacak, yönetici olan, pratik işleri örgütleyecek olan onu yapacak. Ama şimdi öncü olması gereken yönetici oluyor. O zamanda yönetim olması gerekene iş kalmıyor. O kendini tümüyle dışında görüyor.

Bu aslında paradigma değişiminin doğru ve yeterli anlaşılması, özümsemesi, bu temelde pratiğe yönelinmediğini gösteriyor. Köklü bir düzeltme yapmamız lazım. Belli bir etki var. Biraz kavrama var, hiç yok diyemeyiz. Ama köklü ve derinlikli bir özümseme, kavrama ve yaratıcı bir biçimde uygulamada çok geri bir durum var. Partide de zayıflık var; öncülük, eğitcilik, örgütleyicilik rolünü oynayamıyor. Dolayısıyla reel sosyalist partiler gibi kendisini yönetici yapmaya çalışıyor. Bu yanlıştır. Halkın yapacağı pratik işleri her yerde parti kadroları yapıyor. Öyle olmaması lazım. Partinin görevi eğitim, örgütlenme ve yol göstermedir. Pratik işleri, yönetimi halk yapacak. Meclis halkındır. Yürütme konseyleri, eşbaşkanlar halkındır, seçimle başa gelir. Bunu halk yapar. Doğru yapanlar iş başına gelir, yapamayanlar yönetimden düşerler. Parti sadece gözetir. Doğru olmayanları eleştirir. Ama hiçbir zaman müdahalede bulunmaz. "Onlar yapamıyor ben yapayım" diyemez. Reel sosyalizmde parti devlet bütünlüğü vardı. Şimdi parti demokratik konfederalizm bütünlüğü şeklinde bunu yapamayız. KCK'yi, PKK yapamayız. KCK'nin komitelerini, yönetimlerini sadece parti kadrolarından oluşturamayız.

Düşman saldırılarını kırdığımız ölçüde inşa çalışması yapabiliriz

Belki içinde yol göstermek üzere bazı dönemlerde parti kadroları olabilir. O da çok az ve rolü biterse ayrılır. Bunu esas olarak halk yapmalı. Halkı eğiterek, örgütleyerek bu duruma getirmeli. Halk da bu işleri "benim işimdir" diyerek sahiplenmelidir. Demokratik Konfederalizmi kendisi örgütlemeli. Demokratik Ulusu kendisi geliştirmeli. Bu anlamda ciddi bir sorgulamaya, eleştirel-özeleştiril yaklaşıma ve düzeltmeye ihtiyaç var. Yanlışlıklar, çarpıklıklar, terslikler var. Doğru bir sorgulama temelinde çizgiye uygun olarak, paradigmanın gereklerini esas alarak bir düzeltmenin yapılması lazım. Onu yaptığımız ölçüde yeni paradigma değişimini anlama, özümseme, uygulama noktasında yol alırız. Yoksa olmaz diye bir şey yoktur. Elbette çaba ister, kolay değildir. Ama gerçekleşmez de değildir. Eğer biz istersek, çaba harcarsak, rol ve görevlerimize sahip çıkarsak, toplumu eğitip örgütleyerek görev ve sorumluluk sahibi kılsak o zaman yeni paradigmayı anlamış ve

uygulamış oluruz. Dolayısıyla her türlü pratiğimiz başarılı sonuç verir.

İçinde bulunduğumuz dönem kesinlikle bunu gerektiriyor. Bunu ne temelde yapıyoruz? Öz savunma temelinde yapıyoruz. Bunu günümüzde hangi çizgide yapıyoruz? Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde yapıyoruz. 2010 yılında strateji değişimi yaptık. Demokratik siyasi yöntemle, KCK çözümünü TC Devleti kabul etmeyip imhayı, tutuklamayı, saldırıyı dayatınca biz de ona karşı direnme yolunu seçtik. Demokratik siyasete siyasi soykırım operasyonlarını dayatıp, demokratik siyasi çözümün ve siyasi mücadelenin imkânlarını ortadan kaldırınca geriye Devrimci Halk Savaşı temelinde demokratik konfederalizmi örgütlenme, demokratik ulus inşasını geliştirme kaldı. Bu bakımdan stratejimiz Devrimci Halk Savaşı Stratejisidir. Yani düşman saldırılarını kırdığımız ölçüde inşa çalışması yapabiliriz. Düşman saldırılarını kırabilmek için de öz savunma örgütülüğümüzü gerilla öncülüğünde geliştirmemiz ve mücadele etmemiz lazım. Bu gerçekleri iyi bilmek, tersyüz etmemek gerekiyor. Anlaşılmayan bir durum değildir. Bunları anladığımız ölçüde kesinlikle işleri başarıyla yürütürüz.

PKK'nin resmi kuruluşunun 45'inci yılında, bu yönlü düzeltmeler, bilinçlenme, daha güçlü gelecek. Ona inanıyoruz. Çünkü arayış çok, tartışma çok. Gerillamızın kahramanlık çizgisindeki mücadelesi zirve yapmış durumda. Düşman gerilla karşısında yenilgi üzerine yenilgi yaşıyor. Zap, Avaşın ve Metîna'da HPG ve YJA Star'ın kahraman komuta ve savaşçı gücü gerçekten tarih yazıyor. İnsanlığı yeniden yaratıyor. İnsanlık değerlerini yeniden oluşturuyor. İnsanın erdemini, gücünü yeniden ortaya çıkarıyor.

Önder Apo her türlü baskıya, zulme, tecride rağmen özgürlük mücadelesinden bir milim sapmıyor, dimdik duruyor ve büyük bir kararlılıkla yürüyor ve bize yol gösteriyor. Dönemin mücadelesi nasıl yürütülür, duruşu nasıl olur, içinde bulunduğumuz süreçte mücadele görev ve sorumluluklarımız nelerdir? Bize bunları gösteriyor.

O halde bunlardan çıkartacağımız sonuçlar temelinde 45'inci yılda doğruları daha çok bulacağız. Hata ve eksikliklerimizden daha fazla kurtulacağız. Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'ni ideolojik, siyasi, askeri, toplumsal mücadelede çok daha güçlü, başarılı uygulayacağız. Bu alanlarda doğru, yaratıcı tarzı, kazanımcı üslubu, yüksek tempoyu tutturacağız ve mutlaka kazanacağız. 45'inci resmi PKK yılı en büyük mücadele ve en büyük kazanım yılımız olacak. Bunlar temelinde bir kere daha Önder Apo'nun, yoldaşların, halkımızın ve dostlarımızın Parti Bayramı'nı kutluyor, 45'inci yılda özgürlük ve demokrasi mücadelesi yürüten herkese üstün başarılar diliyorum.

APOCU HAREKETİ VAR EDEN GENÇLİK RUHUDUR

4 5. mücadele yılına Önder Apo'nun eşsiz İmralı direnişi öncülüğünde, 50. zafer yılı perspektifi ve Zap-Avaşin-Metina'da yürütülen fedai çizgideki kahramanlık direnişi ile giriyoruz. Bu temelde başta Önderliğimizin, tüm halkımızın ve yoldaşlarımızın yeniden doğuş bayramını kutluyoruz. Haki Karerlerin, Kemal Pirlerin, Saraların yine fedai eylem çizgisiyle bizlere görev ve sorumluluğumuzu hatırlatan Şehid Rûken ve Şehid Sara şahsında tüm mücadele şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyor, anılarını zaferle taçlandırma sözümüzü yineliyoruz.

44. yılını geride bırakıp 45. mücadele yılına giren Partimiz, hareket olarak, ulusal düzeyi aşan, Ortadoğu ve daha ileri bir düzeyde evrenselleşerek insanlığın umut kaynağı olmayı başarmıştır. 45. mücadele yılına evrenselleşen bir Önderlik gelişme yaşayarak, fedai çizgisinde Zap-Avaşin-Metina direnişinde ciddi bir militanlaşma yaratarak tarihin en önemli özgürlük savaşını yürütmektedir. Bu yarım asırlık Önderlik yürüyüşün açığa çıkardığı somut gerçekliktir. Tartışma götürmeyen bir gerçeklik olarak kadın ve gençlik öncülüğünde dünyanın dört bir yanında "Jin, Jiyan, Azadi" sloganıyla yankılanmaktadır.

PKK, evrenselleşerek insanlığın umut kaynağı olmayı, Önderlik ve şehitler partisi gerçekliğiyle başarmıştır. Önder Apo'nun, Önderlik çıkış yaptığı dönemin koşulları ağır faşizm koşullarıdır. Bir yandan Kapitalizmin insanlığa karşı vahşeti ve barbarlığı diğer yandan insanlığın özgürlük ve sosyalizm umutları temelinde çıkış yapıp 1960'lara gelindiğinde kapitalist sisteme teslim olan Sovyetlere karşı gelişen 68 Gençlik Hareketi, hakikatin gerçek temsilcileri olma çabasında oldular. İnsanlığın özgürlüğü istemiyle ortaya çıkan 68 Gençlik Hareketi'nin tüm dünyaya yansıması Türkiye'de de gerçekleşmiş ve bu temelde devrimci gençlik önderlerinin çıkışları yaşanmıştır. Çıkış gerçekleştiren önderler faşist devlet rejimi tarafından yakalanarak işkencelerden geçirilmiş, idam edilmişlerdir. Özgürlük, demokrasi iddiası temelinde mücadele yürütenlerin katledildiği, insanlık değerleri adına söz söylemenin bile imha etme gerekçesi sayıldığı bir ortamdır. 68 Gençlik Hareketi'nin, dolayısıyla insanlığın hayallerinin bitirilmeye çalışıldığı bir ortamda Önder Apo bu bayrağı devralmayı hem önderlerine hem de mücadelesini yürüttükleri değerlere karşı büyük bir sorumluluk olarak görmüştür. Önder Apo **"Önderler gözümün önünde katledildiler, gözümün önünde idama götürüldüler. İdama giderken Kürt ve Türk halklarının kardeşliğini ve bağımsızlığını haykırdılar. Benim karşımda Kürt sorununun şu kadar önemli olduğu ve ciddi ele alınması gerektiğini söylediler. Bunlarla birlikte mücadele etmek isterken katledildiler. Kanları yerde kalmasın istedim, söyledikleri boşluğa gitmesin istedim. Hiç hazır değilken görev ve sorumluluk üstlenmek zorunda kaldım"** diyerek bu

durumu açıklamıştır. Önderliksel doğuşu böyle bir ortamda 25 yaşında bir genç olarak gerçekleştirmiştir.

Apocu Hareket bir gençlik hareketi olarak doğmuş, mücadelesini genç kalarak bugünlere getirmiş bir harekettir. Bu her şeyde böyledir. Bu hareket gençlerin kurduğu ve yürüttüğü bir harekettir. Bununla birlikte ruh olarak, amaçlar olarak, yaşam ölçüleri olarak, eylem gücü ve dinamizmi olarak gençlik özelliklidir. Sürekli bir gelişimi esas alarak değişmiş ve dönüşmüş; tamamen gençlik özelliklerini kendisine tarz, ilke ve ölçü edinerek 50. mücadele yılına girmiştir. Partimizin programı gençlik hedefleriyle doludur. İdeolojisiyle, yaşam ölçüleriyle böyledir. Dürüst, temiz, paylaşımcı ve özgürlüğe ölümüne bağlı yaşam ölçüleri bir bütün olarak gençlik özellikleri ve ölçüleri olmaktadır. Apocu Hareketin örgütsel yapısı da bir gençlik örgütlenmesidir. İdeolojik gruplaşma döneminde öğrenci ve aydın gençliğe dayanmıştır. Apocu gruplaşmayı yaratan bir başka sınıf veya kesim olmamıştır, Talebeler de denilen gençler olmuştur. Partileşme sürecine böyle bir gençlik örgütlenmesi ve mücadelesine dayanılarak girilmiştir. 27 Kasım 1978'de kuruluşunu gerçekleştiren PKK ile birlikte ölü Kürtlük diriltilmiş, söndürülmek istenen özgürlük ateşi büyüyerek örgütsel kimlik kazanılmıştır. PKK, Kürt halkının diriliş bayramı, özgür insanlığın mücadelesinde ısrarın adı olmuştur. Bu büyük bir tehlike olarak görülmüş, gençlik şahsında düşünmeyen, bireyci bir gençlik yaratma hedefiyle ideolojiszleştirmek ve örgüt-süzleştirmek için 12 Eylül 1980 Darbesi geliştirilmiştir. Zindanlarda Mazlum Doğan'ca, Kemal Pir'ce, Ferhat Kurtay'ca, Ali Çiçek'ce bir direnişle sömürgecilere cevap verilerek gerillalaşma sürecine gidilmiştir. Gençliğin en dinamik ve mücadelecilik kesimlerin oluşturduğu gerillanın da bir gençlik örgütü olarak doğduğu belirtilebilir.

Gerillanın direnişi, genç başaracağımızın göstergesidir

1987 yılında resmen Gençlik Hareketi'nin örgütsel kuruluşu gerçekleştirilmiştir. Gerilla savaşının gelişmesi serhildan halkını ortaya çıkarırken, serhildanlara aktif katılımıyla gerek Türkiye metropollerinde gerekse de Bakur Kurdistan'da Gençlik Hareketinin YCK adıyla örgütlenmesine gidilmiştir. On yıllık bir serhildan pratiğinin sahibi olarak, bu serhildanlara öncülük yaparak gençliğin kimlik kazanmasına ve Avrupa başta olmak üzere Kürdistan'ın dört parçasında yaşayan Kürt gençliğini etkileyerek gerillaya büyük katılımların olmasını sağlamıştır. 90'lı yılların serhildanlarına öncülük yapan YCK, uluslararası komploya karşı fedai çizgide gelişen halk direnişine öncülük etmiş, bu komploya karşı fedai temelde gelişen direnişte de yerini almıştır.

Önder Apo'nun İmralı'da gerçekleştirdiği Üçüncü Önderliksel Doğuş'u ifade eden paradigma değişimi ve Kürt sorunu başta olmak üzere toplumsal sorunların çözümü için geliştirdiği Demokratik Ulus tezi temelinde

2005'te demokratik topluma öncülük görev ve sorumluluğuyla Komalên Ciwan'ın kuruluşu gerçekleşmiştir. 2005 yılından başlayarak, Rojava Devrimi'ne, öz yönetim direnişlerine ve günümüze kadar gelişen tüm direniş ve mücadelelere öncülük ederek görev ve sorumluluklarını aktif olarak yerine getirmiştir. Apocu Gençlik Hareketi mücadeleye başladığı günden bugüne, gerek demokratik toplum direnişlerindeki öncülük görevlerine, gerekse de gerilla savaşlarına aktif olarak katılmış, Devrimci Halk Savaşı'nın görev ve sorumluluklarını öncülük düzeyinde omuzlamış, demokratik toplum mücadelesinin başarıya ulaşmasında fedai çizgide mücadele yürüterek üzerine düşen görev ve sorumluluğu yerine getirmeye çalışmıştır.

Yarım asırlık Önderlik mücadelesinin açığa çıkardığı değişim, dönüşüm ve gelişim Önder Apo'nun "Genç başladık, genç başaracağız" sözünün somut göstergesi olmuştur. PKK'nin, bir gençlik hareketi olduğu tezi somut bir gerçeklik olarak tüm gelişmelerde kanıtlanmıştır. Apocu Gençlik Hareketi olarak doğmuş ve 45. mücadele yılına giren Hareketimiz başladığı günden beri halen gençtir. Her şeyden önce kesintisiz bir mücadele ve direnişin sahibi olan Önderliği gençtir. Büyük iddiasıyla, başarı dışında hiçbir şey kabul etmeyen, ruhuyla, inancıyla ve intikam duygularıyla başladığı günden bugüne Zap-Avaşin-Metina'da somut bir olgu olarak gençlik mücadelesinin çelikten bir çekirdek olduğunu her geçen gün kendisini daha da anlaşırlaştırarak ortaya koymuştur. Gençliğin duygu ve düşünce gücü ile iradesi ve dinamizmi ile kuşanmış bir hareketin mücadelesi mutlak zafer dışında bir şey kabul etmez. AKP-MHP faşist rejiminin 14 Nisan 2022'de başlayan ve yedi ayı geride bırakan gerillayı tasfiye etme temelinde Kürt halkını soykırıma uğratma saldırılarına karşı gerillanın muazzam ve bir o kadar görkemli direnişi, genç başaracağımızın göstergesi olmaktadır. Önder Apo, gençlik olgusunun fiziki bir yaş aralığından çok sosyolojik bir olgu olarak ele alınması gerektiğini belirtir. Bu soykırım saldırılarına karşı mevzilenen gerillaların yaş ortalaması 25'in altındadır. Bu durum, gerillanın bir gençlik ordusu olduğunu kanıtlamaktadır. Gerilla ile gençlik bağının en doğru tanımlaması; gerillanın, gençlik hareketinin en vurucu, intikam gücü olmasıdır. Genç bedenleriyle faşist, soykırımcı çete güçlerine kan kusturarak yenilginin eşğine getirmişlerdir. Bu temelde hem gerillayı hem de bugün yürütülen mücadeleyi gençliğin bir parçası olarak görmek gerekmektedir.

Gençlik, Devrimci Halk Savaşı'ndaki rolünü güçlü oynamalı

Mücadeleye katılımı ile gelişmelerde başarılar açan Gençlik Hareketi'nin oynadığı rol ve misyonu görmek kadar; eğer bugün soykırımcı sistem ve zihniyeti parçalayacak ve yenilgiye uğratabilecek bir Devrimci Halk Savaşı

yeterli düzeyde hayata geçirilemiyorsa, gençliğin bu konuda yaşanan örgütlülük ve öncülük sorunlarını da görmek gerekir. Çünkü Devrimci Halk Savaşı'nın öncüsü gençliktir. Önderlik, devrim mücadelemizin öncülerini kadın ve gençlik olarak tanımlamış ve bu temelde rol ve misyon vermiştir. Tüm mücadelelerin belirleyici gücü olmasına rağmen tarihin hiçbir yerinde gençliğe bu rol ve misyon verilmemiştir. Gençlik olgusu egemenler tarafından hep fiziki bir yaş aralığı olarak tanımlanmış, enerjisinden bu yönlü yararlanmaya çalışılmıştır. 'Toydur anlamaz, gençtir bilmez' denmiş, küçümsenmiş, sadece fiziki gücünden yararlanılmıştır. Oysa Önder Apo, gençliğin fiziki yaş aralığına tekabül etmesinden çok sosyolojik bir olgu olduğunu, bir insanın 16'sında yaşlanabileceği gibi, 60'ında da genç kalabileceğini belirtmiştir. Önder Apo, gençliği tarihsel olarak oynadığı rolden kaynaklı onurlandırmış, sosyolojik olarak konumunu belirlemiştir. Bundan kaynaklı mücadelemizin ve çalışmalarımızın bütün alanlarında öncülük düzeyinde katılım göstermesi ve bu temelde rol oynaması her gencin, başta da örgütlü gençliğin, Önderliğe borcu ve görevi olmaktadır.

Gençliğin görev ve sorumluluklarını yerine getirememesi noktasında yaşanan temel bir sorun da, özel savaşın zihniyet ve düşüncede yaratmış olduğu tahribatlar sonucu olduğunu görmek gerekiyor. Özel savaşın temel hedefi, düşünce alanını kırıma uğratarak ideolojisz, örgütsüz, düşünemeyen, alışmış, yozlaşmış, yaşamı tamamen tüketime indirgenmiş bir gençlik yaratmaktır. Arayışçı, araştırıcı, düşünce üreten ve mücadelecilik karakterine darbe vurarak sosyolojik özünden çıkararak uydulaştırmak istemektedir. Günümüzde Gençlik, kapitalist modernitenin özel savaş tarihinde eşine rastlanmamış bir saldırı konseptiyle karşı karşıya kalmıştır. Hele ki bu saldırılar, soykırım temelinde TC kırı özel savaş eliyle yürütülüyorsa ve mekanı Kürdistan olunca bu vahşet sınırlarını aşmış demek anlamına geliyor. Önder Apo bu yüzden Kürt halkına karşı geliştirilen saldırı durumunu 'Kültürel Soykırım Kıskaçı' olarak tanımladı. Bu, herkesten önce saldırının gençlik odaklı gelişerek Kürt halkına yayılmasını ifade etmektedir. Bu yüzden de başta genç kadınlar ve tüm gençlik hedeflenmektedir. Kadını ve gençliği düşürülmüş, yozlaştırılmış bir toplumun geleceği yoktur; yani varlık-yokluk sorunu yaşamaktadır. Önder Apo: "Gençlerini kaybeden toplum veya tersine toplumunu kaybeden gençlik yenilmiş olmaktan öteye kendi varlık hakkını kaybetmiş, ona ihanet etmiş demektir. Gerisi çürüme, dağılma ve yok olma. Buna karşı toplumun temel görevi, varoluşunun temel araçları olarak kendi eğitim kurumlarını geliştirmektir. İçerik olarak bilimsel, felsefi, sanatsal ve dilsel yorumlarını bilim-iktidar yapılanmasından ayırtmak, anlam devrimini başarmaktır. Aksi halde toplumsal varlığın ahlaki ve politik dokularını işlevsel kılmak mümkün olmaz." diyerek açıklığa kavuşturmuştur.

Bu anlamıyla Kürt Halkı ve gençliğine yönelik saldırıların özel savaş temelinde zirveye ulaştığı bir dönemden geçmekteyiz. Ahlaki, politik, kültürel, askeri vb saldırılar derinliğine geliştirilerek, okullardan başlamak üzere basın ve propaganda yoluyla yirmi dört saat gençliğin duygu ve düşünce yapısıyla oynanmakta, kirlenmektedir. Fuhuşu, ahlaki değerlerden düşürmenin aracı haline getirmiş, her türlü uyuşturucu madde ile düşünceleri uyuşturularak hafızasız yapılmak istenmektedir. Bireyciliği şahlandırarak popülist, tüketici kültüre bağlı geliştirdiği ahlaki yozlaşmayı ve her türlü liberal yaşam alışkanlıklarını gençliğe 'özgürlük' gibi sunmaktadır. Gençliğin ütopyalarını, düşünce gücünü tüketerek umuduna, inancına, maneviyyatına, toprağına dair ne varsa anlam-sızlaştırarak değerlerinden koparmakta ve asimile etmektedir. Toplumu ve gençliği işsiz bırakarak açlık ile terbiye etmeye çalışmakta; bir kuru soğana muhtaç hale getirmektedir. Özel savaşla Kürdistan'da yaşam varlık-yokluk arasında bir yerde, ölümün kıyısında seyretmektedir. Kısacası çocuktan gençliğe, toplumdan doğaya kadar her şeye 'ölüm' dayatılmaktadır. Bu gün Kürt halkının yaşam garantörü olan gerilla şahsında hemen her şeye saldırıyı ifade eden kimyasal silah saldırılarını böyle okumak ve değerlendirmek gerekmektedir.

Kapitalist modernitenin özel savaş saldırılarına karşı her şeyden önce yapılması gereken temel görev; varlığını korumak ve özgürlüğünü sağlamak olmalıdır. Her türlü özel savaş yönelimini Devrimci Halk Savaşı'nın öncüsü olarak öz savunmayla boşa çıkarmalıdır. Öz savunmayı ekmek ve sudan daha hayati bir mesele olarak kavramalıdır. Amacını netleştiren ve doğru mücadele yöntemini bulan gençlik 44 yıllık mücadele tarihinde görüldüğü gibi her türlü saldırıya karşı sarsılmadan sağlam durmasını bilmiştir. Dinamizmiyle, inancıyla, fedakarlığıyla, amaca bağlılığı ile duruşunu her ortamda koruyarak boşa çıkarmasını bilmiştir. Apocu felsefe ile bilincini geliştirerek fedai çizgide Örgütümüzün tüm çalışmalarına her yerde, her zaman başarı temelinde katılmasını bilmiştir. 44 yıllık mücadele tarihinde aldığı rolü şimdi de alması gerekmektedir. Önder Apo'nun ve Kürt halkının fedaisi olmak bunu gerektirmektedir.

45. mücadele yılına da genç başlayan PKK, genç başaracağının ruh, moral ve kararlılığını gerilla alanlarında düşmanı yenilgiye uğratarak göstermektedir. Bu temelde başta Apocu Gençlik Hareketi ve Kürdistan gençliği öncülüğünde düşmanın olduğu her alanda düşmana ağır darbeler vuran bir gerilla olarak dağda, ovada ve şehirde Devrimci Halk Savaşı'nda öncülük görevleri yerine getirerek düşmana kan kusturmalıdır. Bu, her şeyden önce Önderlik ve şehitlerimizin, gençliğe bahsettiği onur ve şeref borcudur.

Rêber Apo'nun 29 Aralık 1993 yılında yaptığı değerlendirme

PKK ÖNDERLİĞİ HALKÇIDIR VE BAĞIMSIZDIR

Gençsiniz, ama gençlik başboşluk, keyfilik ve düzensizlik değildir. Tam tersine büyük hedefe, resmiyete, düzene ve halk ordusuna katılmadır. Kendinizi böyle katın, kendinizi yük etmeyin, aksine arkadaşların yükünü hafifletin ve zaferden başka hiçbir şeye imkan vermeyin. Gece gündüz yoldaşlarınızla ilgilenin, onlarla ilişkilerinizde sürekli başarıyı esas alın. Böyle yaparsanız güçlenirsiniz. Güçlenme tarzı budur, bunun başka tarzı da yoktur. Her ilişkiniz yoldaşlık temelinde olmalıdır. Kendini partide böyle yaşatanlar gerçek partilidirler; gerçek partili olanlar da hangi sorunun üzerine giderlerse gitsinler sorunları çözümlerler, kendilerini kuvvet haline getirirler.

Düşmanı ortadan kaldırır, zafere ulaşır, bağımsızlık ve özgürlük yolunda büyük mesafeler kat ederler.

Bir kez daha partileşelim diyoruz. Partileşme nedir? Üzerinde önemle durduğumuz bir husus da partileşmedir. Bu konuda Önderlik gerçeğini inceleyin ve sonuç çıkarın. Ben den daha zayıf, daha çaresiz kimse yoktu. Ben kendimi nasıl güç sahibi yaptım, nasıl çare oldum? Önderlik gerçeği tüm öğrenmek istediklerinize cevap verir. Önderlik gerçeğini ne kadar iyi öğrenirsiniz, sorunlarınız o kadar çözülür. Önderlik gerçeğini nasıl öğreneceksiniz? Önderlik neydi, kimdi, işleri nasıl yapıyordu? Hareketi, ruhu, maddiyatı ve maneviyatıyla her sorunu nasıl ele alıyordu? Korkusu, cesareti, fedakarlığı ve her yönüyle yaşamı nasıldı? Siyasi ve askeri sorunlar üzerinde nasıl duruyordu? Önderliğin örgütlenmeye ve ideolojiye bakışı nedir? Önderlik ne kadar bilinçtir, ne kadar umuttur? Önderlik gerçeğini doğru kavramazsanız, bazıları nasıl eski Kürt ise, siz de o kadar eski Kürt olursunuz.

Önderlik Kürdistan'a kazandırıyor

Önderlik gerçeği her şeyden önce gelir. Kürdistan'da iş yapan, başarıyı getiren bu Önderliktir. Herkes biliyor ki, bu Önderlik Kürdistan'a kazandırıyor ve düşman karşısında durabiliyor. Tarihimizdeki diğer önderlere bakın: Düşman karşısında yirmi dört saat bile tutunamıyorlar. İran Şahlığı Barzani'ye yardımcı kestiğinde Barzani'nin yüz bin peşmergesi vardı, peşmergelerine

"Silahları bırakıp kaçın" demişti. O zaman Melle Mustafa Barzani peşmergelerini arkasında sürükleyip Rusya'ya kaçtı. Çünkü İran Şahlığı "Yardıma kestim" demişti. Yine 1974'te de ordusu yüz binden aşağı değildi. Yine teslim oldu. Biz, kendimizi yoktan var ettik ve şimdiye kadar da ayakta tuttuk. Önderlik basit bir olay değildir. Ben yoktan var etmeye nasıl cesaret ettim ve kendimi buraya kadar nasıl getirdim? Barzani'nin düşmanı da öyle güçlü bir düşman değildi; oysa bizim düşmanımız dünyadaki herkesten daha canidir. Biz kendimizi bu düşman karşısında nasıl tuttuk? Cesaretimizin, fedakarlığımızın ve bilincimizin ne olduğunu öğrenemezseniz, nasıl savaşacak ve nasıl gerçek bir PKKli olacaksınız?

Size zorla gelin, PKK'ye katılın demiyorum, ama madem katılmakta kararsınız, o zaman gerçeklerin yolunda olacaksınız, o yolda yürüyeceksiniz. Kendi tarzınızla giderseniz, "Biz de bir tarzın sahibiyiz" dersiniz olmaz. Kendi tarzınızla iki adım bile atamazsınız. Diğer partilerin şimdiye kadar ki tarzları neydi? Sahtekarlıktan öteye bir şey yapamıyor, düşman karşısında bir tek fişek patlatmıyorlardı. Patlatanlar da ikinci gün düşüp öldü. Bizim tarzımız böyle değildir. Partiye, Önderliğe ve savaşa katılmanız kandırma ve oyunla olmasın, doğru bir biçimde olsun. Dürüst olduğunuzdan kuşumuz yoktur. Sizin kusurunuz, elinden çok şey gelmeden çabuk düşen yarım insan olmanızdır. Ben de bu kadar iş yaptım, ancak halen kendimi ye-

terli bulmuyorum ve şimdiye kadar yaptıklarım bir başlangıçtır diyorum. Bundan sonra düşmana daha büyük darbeleri nasıl vuracağımı düşünüyorum.

Bu kadar önderlik yaptım, yoruldum, bundan sonra biraz rahatıma bakmam gerekir demek aklıma bile gelmiyor

Yoldaşları biraz tecrübe sahibi yaptık, silahlandırdık ve dağa yerleştirdik. Halk da bu mücadeleye biraz kattık. Bunların hepsini düşmana daha güçlü vurmak için yaptık. 1994 yılında düşmana her zamankinden daha fazla yükleneceğiz. Şimdiye kadar yaptığım çalışma bunun için bir başlangıçtır. Bu kadar önderlik yaptım, bu kadar yoruldum, bundan sonra biraz rahatıma bakmam gerekir demek aklıma bile gelmiyor. Tam tersine, kendime, bunlar bir başlangıçtır, büyük fırsatı yakaladım, bu düşmanın üzerine daha fazla gitmeliyim diyorum. Yeni yıl üzerine bu tarzda duruyoruz. Oysa bir de kendinize bakın, fukara gibisiniz. Bu sizin suçunuzdur demiyorum, yeni katılıyorsunuz, ama duruşunuzla bizi ürkütüyorsunuz. Yarın düşman sizi vuracak; düşmanın ağzında bir kuzu, yılanın ağzındaki bir yavru kuş gibisiniz. Sizi yılanın ağzından nasıl çıkartmalı diye düşünüyoruz. İnsan sizin halinize baktığında, sizleri yavru kuş sanıyor. Düşman beni de yemek istiyor, her gün "öldürdük" diyor. Bunu yirmi yıldır söylüyor. Ama ben buradayım. Kim öldürüldü, kim yalancısıdır, bu ortaya çıkıyor. Benim mücadelem ve

sorumluluğum altındaki çalışmalar düşmanı vuruyor. Bu, bizim işimizdir.

Kişinin kendisini fedai kişilik haline getirmesi ve doğru ölmesini bilmesi önemli

Ölüm her zaman vardır, savaşta da ölüm vardır. Önemli olan düşmana karşı kendinizi güçlendirmek, yenilmez. Fedai bir kişilik haline getirebilmeniz; doğru savaşmak, doğru ölmesini bilmektir. O zaman nerede ölürseniz ölün, bunun hiç önemi yoktur; çünkü ölümsüzleşen bir şey yapmışsınızdır. Ben kendime öyle yaklaşıyorum. Elimden ne gelirse sonuna kadar yaptım ve düşmanımıza ağır darbeler indirdim. Binlerce arkadaşımızı adeta yeniden yarattım. Kürdistan tümünden uyandı, ayağa kalktı, serhildanlar gelişiyo, gerilla dağlardadır ve adım adım başarıya doğru yürüyoruz. Biz, ortaya çıkabilecek bazı şeyleri yaptık diyoruz. Böyle olmazsa varlığını yokluğumuzu tartışmayız. Çünkü insan çalışmayla, çalışmanın ispatlanmasıyla kendisini yeniden yaratır.

Siz "yeter artık" diyebilir misiniz? Hayır! Siz hala bir kuzusunuz, yavrusunuz, bunları düşmanın soluğunun altından nasıl çıkartmalı diyoruz. Düşman sizleri bir solukta yutabilir. Kendinizi nasıl koruyacaksınız, yutturtmayacaksınız? Bunu büyük bir beyin ve yürekle, savaşın gerçeklerini gece gündüz soluk soluğa dikkate alan militan tarzla başarabilirsiniz. Gidip lokma olursanız, o zaman bana da, ana babala-

rınıza da zarar veriyorsunuz demektir. Neden iyi silah kullanamıyor, kendinizi koruyamıyor ve düşmanınıza vuramıyorsunuz? Gidip ikinci günde şehit düşüyorsunuz yazık değil mi size? Söz vermiştiniz, sözünüz nerede kaldı? Bunları kendinize sorun ve cevabını da verin. Eğer öyle yapmazsanız yiğit değilsiniz. Sizin bu tarzda gitmenizi ve basit yaşamınızı istemiyoruz. Tam tersine, öyle hazzırlanın ki, düşman sizi yutamasın, hatta düşmana sert vurun. Gerçek devrimci böyledir.

Gece gündüz kendi üzerinizde duracak ve kendinizi yeniden yaratacaksınız. Böyle yapmazsanız "ben yiğidim" demeyin, "biz düşmüşüz, ölüyüz" deyin, yaşamı da kendinize layık görmeyin. Ben bu kadar çalışıyorum, ama yine de yaşamı kendime layık görmüyorum. Daha büyük vurmalyım, daha büyük işler başarmalyım diyorum. Bu yaklaşımı kaldırıp atmalı ve kesinlikle kimse kendini partiye ve savaşa öyle katmamalıdır. Başka türlü yaşam hepimiz için ölümdür. Başkalarının hizmetindeki yaşamı, kafamı kesseniz bile, bana bir gün kabul ettiremezsiniz. Mevcut yaşamımı halen kabul etmiyor ve daha da büyütmek istiyorum. Belki siz kendinizi rahat sanabilirsiniz, ama ben yüzde bir bile kendimi sizin kadar rahat saymıyor, düşmanla mücadeleye göre kendimi yaratıyorum. Düşmanı bir gün göz ardı etsem, PKK Önderliği bu kadar büyümüş, imkanlar bu kadar çoğalmış, çok şeyim var desem, kendimi kandırmış olurum.

Yaşam yolu açacaksınız

İmkan, düşman karşısında ayakta kalmadır, düşman karşısında direniştir, varlık olma ve sönmemidir. Bu imkanı görmezseniz sonunuz ölümdür; ya bir hain olursunuz, ya sizi öldürürler, ya da bu ülkeden kaçırtırlar. O zaman ölünce de, hain de olsanız, kaçsanız da beş kuruşluk kıymetiniz olmaz. Bu tehlike hepiniz için vardır. Ya büyük bir yiğitlik yapacak ve yaşam yolu açacaksınız, ya da hepiniz ölecek, hain olacak ve kaçacaksınız. Diğer yol, ülkede kalma yoludur, direniş yoludur, savaş yoludur, yiğitlik yoludur, büyüklük yoludur. Bu da büyük çalışma, büyük düşünme ve büyük adım atmak ile olur, başka türlü çare yoktur.

Ülkeniz yoksa şerefınız de yoktur

Kurnazlık ve aldatmayla siyaset olmaz ve yürümez. Devrim duygusallıkla, çocuklukla, ağlamakla ve kendini ihmal etmekle yürümez. Böyle yapanlar yalnız kendilerine değil, etrafındakilerin kaybına da sebep olurlar. Bunlar asla affedilmezler ve en kötüleridir. Bunların hiçbirisi de doğru değildir. Önderliğin tarzı, pratiği, yürüyüşü, çabası, verdiği emek önünüzde duruyor; biz nasıl yapmışsak, siz de öyle yapacaksınız. Kürtler için bundan başka çare yoktur. Babalarınız, atalarınız sizlere bir şey vermemişlerse başka yapacak bir şey yok, gidip ölsünler diyemem. Ülkeniz yoksa şerefınız de yoktur. Ama elinizde bir parça ülke olsa da, bağımsız bir soluk alamazsanız yine şerefsizsiniz demektir. Ülkesiz olan biri namussuz biridir. Gece gündüz evsiz barksız, sokak ortasında olan birisinin hiçbir değeri yoktur. Ülkesiz biri evsiz biridir. Ülkesiz olan bir halk, evsiz olan biri gibidir, çarşıda satılır. Kürtler böyledir, herkes çarşıda onları satıyor. Sizin gibi birisini çarşıya götürüp birine satsalar, biri bir başkasına satsa, o da bir diğerine satsa sizde hiç hayır kalır mı? Kürt halkı da şimdi böyledir. Tüccarların elinde beş on liraya satıyorlar; diğeri sekize satıyor, bir diğeri bedavaya veriyor. Bunlar halk tüccarıdır, halkın kanını satıyorlar. Ülkeyi harabeye çevirmiş-

ler, halkı düşmanın elinde bırakmışlar. Düşmanın ülkelerine girip bozması, onların umurunda bile değildir.

Halk da "Biz niye böyle olmuşuz?" diyor. Siz pazarda bir malsınız, satılıyorsunuz. Sizin değeriniz ne olacak? Ama ben kendimi çarşı pazardan çıkarıyorum. Gözüm ülkededir, yönümü ülkeye çevirmişim ve kimse beni satamaz diyorum. Üzerimde çok kişi karar alıyor; her biri bir yandan gelmiş, bu nerededir ve nasıl satılır diyorlar. Önceleri bazı kişiler böyle yapardı, şimdi bunu devletler yapıyor. Ben halkçı bir önderim, güçlüyüm ve bağımsızım. Eğer bunlar beni satmak istiyorlarsa, kendimi bunların elinden nasıl kurtarayım, onlara nasıl darbe vurayım, islah olanları da ülke yoluna nasıl sokayım diyorum. Benim derdim budur. Başka türlü hayırlı yolda olduğumu, bir yiğit olduğumu söyleyemezsiniz. Önderliğin böyle yapması gerekir.

Şeref sahibi olun ve yürüyün

Gençsiniz, gücünüz varsa kendinizi doğrulara verin, kendinizi ölçüp biçin, olumsuzluklarınızı giderin, eksik yanlarınızı tamamlayın. Savaş önünüzdedir, yapabilirsiniz düşmanın üzerine gidin. Bir gün ülkeye ulaştığınızda kendinizi şanslı sayacaksınız. Ülke doruklarına silahla gitmek az değildir, kendini o yüce dağlara yerleştirmek büyük bir şans-

tır. Yıllardır bu şans için çalışıyorum. Bir gün dağlara nasıl çıkacağımın özlemiyle yaşıyorum. 1970'de bu soruyu kendime sordum ve şimdiye kadar da soruyorum. Yıllardır bu sahadayım, kendimi dağlara nasıl ulaştıracağım diyorum. Halkın yüzünü dağlara döndürdük, hepiniz dağa ulaştınız, ben halen kendimi ulaştırmaya çalışıyorum. Bunca yıl nasıl sabrettim, dağlara nasıl yol açtım, ülkede hepinize nasıl yer yaptım? Bir insan soluk soluğa amacının peşindeyse böyle yapar. Büyük davalarla yürüyen insanlar kendi üzerlerinde böyle dururlar. Eskiden tarikat, şeriat derlerdi; şimdi de Kürtlerin tarikatı, şeriatı budur.

Diğer yöntemlerle yürüdüklerini sananlar kendilerini kandırıyor ve her gün bir yana çark ediyorlar. Bu doğru değildir. Bizim yürüyüşümüz bu kadar yıldır soluk soluğa devam ediyor ve sonuçta hepinizi yürüttüğümüzü görüyorsunuz. Önemli olan yaşamın esaslarına ulaşmaktır. Bunun dışında başka şeylere beş kuruşluk değer vermiyorum. İyilik ve güzellik "Çok yemişim, çok içmişim, keyfim çok yerine gelmiş" demekle olmaz. Ne kadar amacın peşindeyseniz, ne kadar bunun yolunda yürüdüyseniz, size vereceğimiz kıymet de o kadardır. İyiliğiniz, saygınız, sevginiz, duygusallığınız, kısaca her şeyiniz ne kadar amaç doğrultusunda o kadardır. Kendinizi böyle tanıyın, şeref ve nefsinizin sahibi olun ve yürüyün. Doğru olan yol budur. Başka türlü kimse bir şey beklemesin. "Biri gelip beni iteklesin, önüme zaferi getirsin" demesin. PKK'de bunlar mümkün değildir. Herkes yaptığı işe göre şeref alır, başarı kazanır. Başarı kadar da yaşamı yakalar.

Parti öncülüğü yüzde yüz Mazlum'un, Kemal'in, Hayri'nin ruhu üzerinde gelişmektedir

Gerilla savaşını adım adım düzenli savaşa doğru ilerleteceğiz. Önce yarı gerilla, yarı düzenli savaş, yani hareketli savaş geliştireceğiz. Hareketli savaş ne tam gerilla, ne tam düzenli savaştır; sayımızı çoğaltmak, ülkenin her sahasına girmek ve sa-

vaşı daha da derinleştirmektir; düşmanın kendini ulaştıramayacağı birçok şeyi yeniden yapmadır; parti öncülüğünü, parti tarzını, parti yaşamını esas almadır, yoksa küçük burjuvanı, ağanını, sahte olanı değil. Parti öncülüğü yüzde yüz Mazlum'un, Kemal'in, Hayri'nin ruhu üzerinde gelişmektedir. Bu temelde kendinizi partileştirmelisiniz. Böyle savaşacaksınız, böyle halk ordusu olacaksınız. Mücadelede eski veya yeni herkes bunu esas alacaktır. Önderlik bir kez daha bu hususlar üzerinde derinlemesine duruyor. Şimdiye kadar kendini tümüyle partiye katmamış olanlar kendilerini partiye ve savaşa doğru katınsınlar ve kendilerine böyle bir başlangıç yaptırınsınlar.

Gençsiniz, ama gençlik başıboşluk, keyfilik ve düzensizlik değildir. Tam tersine büyük hedefe, resmîyete, düzene ve halk ordusuna katılmadır. Kendinizi böyle katın, kendinizi yük etmeyin, aksine arkadaşların yükünü hafifletin ve zaferden başka hiçbir şeye imkan vermeyin. Gece gündüz yoldaşlarınızla ilgilenin, onlarla ilişkilerinizde sürekli başarıyı esas alın. Önderlik böyledir, şimdiye kadar da böyle yaptık ve başardık. Şimdi herkesten daha güçlü olduğumu görüyorsunuz. Siz de böyle yaparsanız güçlenirsiniz. Güçlenme tarzı budur, bunun başka tarzı da yoktur. Ağaların, beylerin ve memurların tarzıyla devrimde yer tutmak mümkün değildir. Bunların hepsi aldatmacadır ve zarar verir. Böyle şeylere kesinlikle tenezzül etmeyin ve başkalarına fırsat tanımayın. Her ilişkiniz yoldaşlık temelinde olmalıdır. Kendini partide böyle yaşatanlar gerçek partililerdir; gerçek partili olanlar da hangi sorunun üzerine giderlerse gitsinler sorunları çözümlerler, kendilerini kuvvet haline getirirler. Düşmanı ortadan kaldırır, zafere ulaşır, bağımsızlık ve özgürlük yolunda büyük mesafeler kat ederler.

Bu yıl sizin de yerinde ve hızlı bir vuruş tarzıyla kendinizi katmanızın yılıdır. Bu yılı parti ve Kürdistan yılı yapmanız gerekir. Hepinize bu yılla birlikte başarılar diliyor ve bütün arkadaşları selamlıyorum.

PARTİMİZİN RESMİ KURULUŞUNUN 45. YILINDA DEVİRİMCİ GÖREVLERİMİZİ BAŞARIYLA YERİNE GETİRELİM

TC Devleti 14 Nisan tarihinden bu yana Zap, Avaşın ve Metîna savaşına odaklanmış durumdadır. TC Devleti ve AKP-MHP faşist diktatörlüğü tam 7 aydır bu alandaki gerillayı yok edip bu sahayı işgal edebilmek için kimyasal ve taktik nükleer silahlar dahil her türlü tekniği kullanarak gün 24 saat vahşi bir saldırı yürütmektedir. HPG ve YJA Star gerillaları da tünel ve hareketli tim savaşıyla söz konusu saldırıları kırmak, işgali önlemek ve AKP-MHP faşist çeteleri ile TC Devleti'ni yenebilmek için tarihin en büyük ve anlamlı direnişini yürütmektedir. Öyle ki, 7 ay geçmiş olmasına rağmen, yaşanan amansız savaşta somut bir sonuç ortaya çıkmamıştır. Adeta her şey bu alandaki savaşa kilitlenmiştir.

PKK YÜRÜTME KOMİTESİ

PKK'nin tüm kadro ve sempatanlarına!

Değerli Yoldaşlar!

2 7 Kasım 2022 tarihi itibarıyla partimiz PKK'nin resmi kuruluşunun 45'inci yılına giriyoruz. Newroz'dan bu yana 50'inci Önderlik Yılı'nı yaşıyoruz. Bütün hata ve eksikliklerine rağmen, içinde bulunduğumuz süreçte de gerilla ve halk direnişimiz Önderlik ve Parti çizgisinde gelişiyor ve Önder Apo'nun fiziki özgürlüğü temelinde Kürt sorununun demokratik çözümünü çok ciddi bir biçimde siyaset gündemine getiriyor. İnanıyoruz ki, Partimizin resmi kuruluşunun 45'inci yılında özgürlük direnişimiz daha güçlü gelişecek ve Kürt sorununun demokratik çözümünü gerçekleştirecektir.

İşte bu inanç ve iddiayla, başta Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşların, yurtsever halkımızın ve devrimci-demokratik dostlarımızın 27 Kasım Parti Kuruluş Gününü, Ulusal Diriliş ve Parti Bayramını kutluyoruz. İlk büyük şehidimiz Haki Karer yoldaşla başlayan ve günümüzde Zap, Avaşın ve Metîna şehitlerine kadar gelen tüm kahraman şehitlerimizi saygı, sevgi ve minnetle anıyoruz. 45'inci PKK yılında özgürlük ve demokrasi mücadelesi yürüten herkese üstün başarılar diliyoruz.

Açık ki 45'inci resmi Parti yılına, kahraman gerilla güçlerimizin Zap, Avaşın ve Metîna'da geliştirdikleri tarihi varlık ve özgürlük direnişi içinde giriyoruz. HPG ve YJA Star'ın yiğit komutan ve savaşçıları, bu alanlarda kimyasal ve nükleer silahlar kullanan faşist-soykırımcı düşmana karşı yedi aydır tarihin en büyük ve anlamlı özgürlük direnişini yürütüyor ve destanını yazıyor. Hareket ve halk olarak, yine tüm devrimci ve demokratik insanlık olarak bu büyük direnişin etrafında kenetlenmiş bulunuyoruz. Bu vesileyle, Zap, Avaşın ve Metîna'da işgalci-soykırımcı düşmana geçit vermeyen kahraman gerilla güçlerimizi bir kez daha selamlıyor, başarılarını kutluyoruz. Yeni parti yılında halkımıza ve insanlığa çok daha büyük zaferler armağan edeceklerine dair sarsılmaz inancımızı belirtiyoruz.

Soykırım saldırılarına karşı ezilenlerin kurtuluş umutlarını yeşertiyoruz

Değerli Yoldaşlar!

Çok açık ki, 50 yıldır Önder Apo komutasında partileşerek yaşıyor ve Özgürlük Mücadelesi yürütüyor. Hem de bunu küresel kapitalist mo-

dernite sisteminin soykırımcı saldırılarına karşı ve başta kadınlar olmak üzere tüm ezilenlerin kurtuluş yolunu aydınlatarak ve özgürlük umutlarını yeşerterek yapıyoruz. Kuşkusuz soykırım saldırıları altındaki Kürdistan'da bir özgürlük önderliğinin 50 yıl kesintisiz sürmesi ve bir parti öncülüğünde 45 yıl kesintisiz özgürlük mücadelesi yürütülmesi çok önemlidir. Açık ki bu durum fedai çizgisindeki bir yaşam ve mücadele ile olmaktadır. Esas olarak her şeyi Önderlik ve kahraman şehitlerimiz yaratmaktadır. O halde bu gerçekleşmenin anlam ve değerini iyi bilmemiz ve temsilini doğru yapmamız gerekir. Önderlik ve şehitler gerçeğini daha doğru ve derin özümsememiz, fedai çizgide partileşmenin anlam ve öneminin bilincine daha derinden ulaşmamız gerekir.

Elbette burada PKK gerçeği üzerinde bütün ayrıntılarıyla durup, PKK'nin özelliklerini ve 44 yıllık mücadelesinin nasıl gelişip hangi kazanımları yarattığını değerlendirecek değiliz. Çünkü bunlar Önder Apo ve Partimiz tarafından tüm ayrıntılarıyla ve yeterince yapılmış ve bizlere sunulmuştur. Eğitimimizi bunlar üzerinde yapıyoruz, bilinç ve irademizi bu temelde oluşturuyoruz. PKK'nin bir Önderlik ve şehitler partisi olduğunu çok iyi biliyoruz. Her yılının bir öncesine göre çok daha büyük zorluklara ve engellere karşı mücadele içinde geçtiğini ve tüm gelişmelerin bu temelde yaratıldığını hiçbir zaman unutmuyoruz. Önder Apo, 'şehitlerimizin PKK'yi yaşadığını' belirtti. PKK'nin sonu gelmemiş bir roman, bir şiir, bir türkü olduğunu ifade etti. 21. yüzyılda bir yıldız gibi parladığını söyledi. Bu özgürlük yıldızı resmi kuruluşunun 45'inci yılına girerken de insanlığın önünü aydınlatmaya ve özgürlük umutlarını yükseltmeye devam ediyor.

Açık ki Partimizin 44'üncü yılı da bir önceki yıldan çok daha güçlü bir mücadeleyle geçmiş ve daha büyük kazanımlar yaratmış bulunuyor. İmralı direnişinin öncülük ettiği bu tarihi mücadeleye de kahraman gerilla güçlerimizin Zap, Avaşın ve Metîna'da geliştirdiği büyük direniş damgasını vuruyor. Çok açık ki, her türlü kimyasal silaha ve mini atom bombasına karşı zafer çizgisinde gelişen Zap, Avaşın ve Metîna direnişinin bir benzeri yoktur. Hiçbir güç, Apocu fedai çizgide partileşen HPG ve YJA Star gerillaları gibi ve onlar kadar direnemez. Zap, Avaşın ve Metîna direnişleri öncülüğünde gelişen 44'üncü yıl Mücadelemizin cesaret, fedakârlık, taktik ve tarz yeniliği gibi

birçok alanda Özgürlük Mücadelemize önemli katkılar yaptığı açıktır.

O halde resmi kuruluşunun 45'inci yılına girerken PKK ve PAJK gerçeği üzerinde daha çok yoğunlaşmak, Önderlik ve şehitler çizgisini daha derinden özümsemek, 50 yıllık tarihi Önderlik yürüyüşünün zengin derslerini doğru ve yeterince çıkarmak ve özellikle 44'üncü yıl savaşını çok yönlü sorgulayarak doğru sonuçlara ulaşmak gerekir. 50'inci Önderlik ve 45'inci resmi PKK yılında büyük bir bilinç ve irade ile mücadele ederken, tüm yoldaşların aynı zamanda böyle bir özeleştirel sorgulama yaparak Önderlik ve şehitler çizgisinde kendilerini daha güçlü yenileyeceklerine ve 45'inci parti yılını daha büyük mücadele ve zafer yılı haline getireceklerine inanıyoruz.

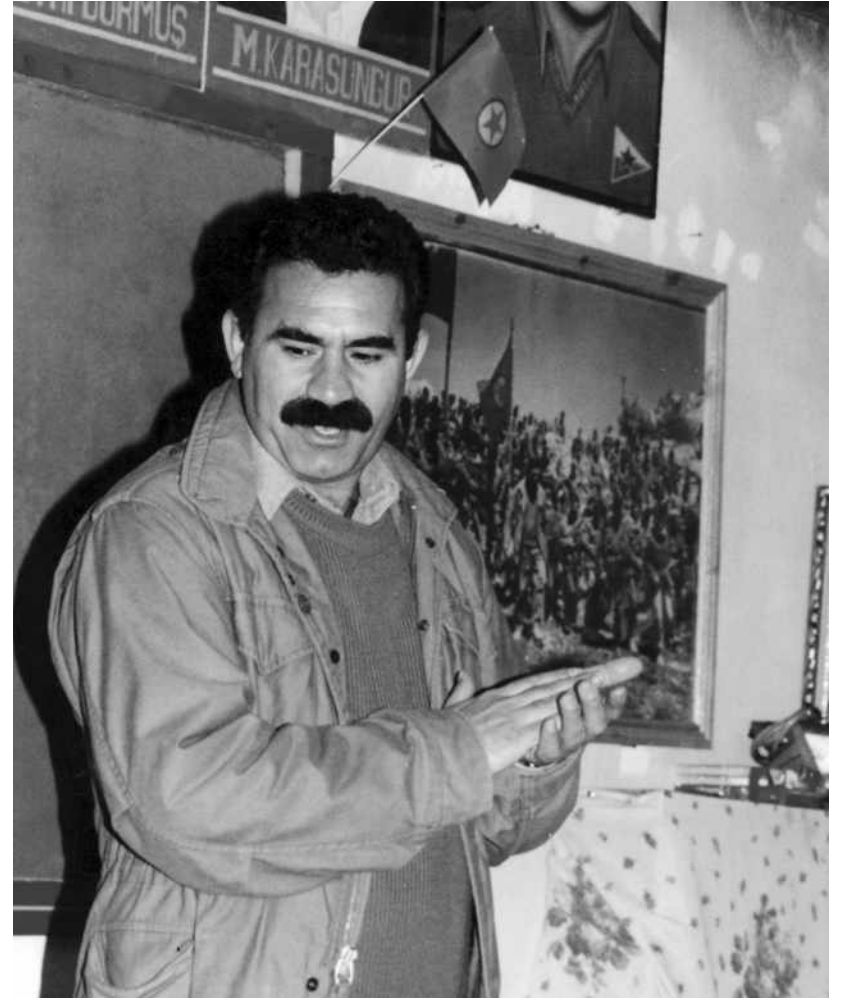
İmralı sistemi zamana yayılmış idam uygulamasına dönüştürülmüştür

Değerli Yoldaşlar!

20 aydır Önder Apo ile herhangi bir görüşme olmuyor ve hiçbir bilgi alamıyoruz. 20 ay önce kardeşi ile yarıda kesilen kısa bir telefon konuşması yapmıştı. Kısa bir süre önce de Avrupa İşkenceyi Önleme Komitesi-CPT İmralı'ya gitti ve kendileriyle görüşen HDP Avrupa Temsilcisine "İmralı'da bulunanlarla görüşme yaptıklarını" belirtti. Bunlar dışında resmîyet içeren ve somut olan hiçbir bilgi yoktur. Avukatların, ailelerin, milletvekillerinin İmralı'ya gitme ve görüşme yapma taleplerine olumlu bir cevap verilmemektedir. Kısaca İmralı işkence ve soykırım sisteminde tecrit daha da ağırlaştırılarak devam etmekte, diğer zindanlara ve yaşamın her alanına yayılmaktadır.

Bununla birlikte, nedenleri fazla belirtilmese de Önder Apo'ya ve İmralı'daki diğer tutsak yoldaşlara sürekliliği "Disiplin cezalarının verildiği" söylenmektedir. "Görüşme yasağına" bir neden olarak söz konusu bu sözde cezalar gösterilmektedir. Fakat esas olarak verilen bu sözde "Disiplin cezaları" ile Önder Apo'nun önmüzdeki 15 Şubat'tan sonra yeniden 'yargılanmasının' önü kapatılmaya ve İmralı sistemi zamana yayılmış bir idam uygulamasına dönüştürülmeye çalışılmaktadır. Bütün bunlar göstermektedir ki, Erdoğan-Bahçeli faşist diktatörlüğü yıkılmadan Önder Apo'nun fiziki özgürlüğü sağlanamayacak ve Türkiye'de ciddi ve kalıcı bir siyasi gelişme olmayacaktır.

Diğer yandan, zaman zaman İmralı'yı ziyaret eden CPT, kayda değer

hiçbir açıklama yapmamaktadır. İmralı'daki hukuk dışılığı değiştirici ve düzeltici bir çaba içine girmemektedir. Söz konusu uydurma disiplin cezalarına karşı çıkmamaktadır. Nitekim CPT'nin son ziyareti sonrasında da İmralı tecridinde herhangi bir değişiklik olmamıştır. Yine ziyaret sonrası yeni bir uydurma disiplin cezası verilmiş olmasına rağmen, bunu engelleyemediği gibi, buna karşı CPT'nin herhangi bir tepkisi ve karşı çıkma durumu da yaşanmamıştır. Bütün bunlar göstermektedir ki, Erdoğan-Bahçeli faşist diktatörlüğünün İmralı'daki uygulamalarını CPT (ve doğal olarak Avrupa Birliği) de desteklemektedir.

Hiç kuşkusuz bütün bunlardan çıkartacağımız en temel sonuç, küresel kapitalist modernite sisteminin, Birinci Dünya Savaşı ardından oluşturduğu Kürt soykırım sistemini sürdürmek istemesi olmaktadır. Kürt soykırımını öngören zihniyet ve siyasette esas olarak ciddi bir değişiklik gerçekleşmemiştir. Erdoğan-Bahçeli faşist diktatörlüğü yıkılmadan da herhangi bir değişikliğin önü açılacak gibi görünmemektedir. İmralı'da Önder Apo'ya yaklaşım bu gerçeği açıkça ortaya koymaktadır. O halde, Önder Apo'nun fiziki özgürlüğü için mücadeleyi, her alanda ve her düzeyde daha fazla geliştirmemiz gereklidir.

Zaten Önder Apo'nun İmralı'daki mevcut durumu da bunu ifade etmekte ve böyle bir mücadeleye çağrı niteliği taşımaktadır. Tarihin

en ağır ve derin mücadelesinin İmralı'da yaşanmakta olduğu açık bir gerçektir. Önder Apo böyle bir mücadeleyi tek başına yürütmekte ve daha fazla mücadele etmemiz için önümüzü açıp bize imkan yaratmaktadır. O halde bizim de bu gerçekliği doğru anlayarak, Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ni Önder Apo'nun fiziki özgürlüğü temelinde her yönüyle çok daha fazla geliştirmemiz gerekir. 45'inci resmi PKK yılında tüm yoldaşların bu konuda daha duyarlı olarak, yaşanan gerçekliği doğru görüp özgürlük mücadelesini her alanda daha güçlü geliştireceğine ve zafer yolunda ilerleyeceğine inanıyoruz.

Değerli Yoldaşlar!

Partimiz PKK'nin resmi kuruluşunun 45'inci yılına girerken, siyasi ve askeri durumda daha da belirginleşen ve yeni olan hususlar üzerinde de kısaca durmak yararlı olacaktır. Çünkü, ancak bu biçimde yürüttüğümüz siyasi ve askeri mücadeleyi doğru ve yeterli anlayabiliriz. Yine bu mücadeleyi eleştirel ve özeleştirel bir sorgulamaya tabi tutarak hata ve eksiklerini ortaya çıkartabilir ve onları aşma imkanı bulabiliriz.

Kuşkusuz Kürdistan açısından yeni olan Partimizin geliştirdiği özgürlük savaşı ve daha güncel olarak da Zap, Avaşın ve Metîna merkezli gelişen büyük gerilla direnişidir. Bu tarihi direnişin Kürdistan'la da sınırlı kalmadığı, Ortadoğu ve dünyayı da çok ciddi bir biçimde etkilediği orta-

dadır. Zira en son gelişen, bölge ile dünyayı etkilemekte olan İran'daki devrimsel sürecin de Rojhilat Kürdistan'da başladığı ve Kürdistan Kadın Özgürlük Devrimi öncülüğünde geliştiği açıktır. Yine Ukrayna Savaşı'nın etkisiyle NATO'ya girmekte olan İsveç ile Finlandiya'nın NATO'ya giriş şartının "PKK'ye karşı savaşa destek vermeye bağlandığı" ortadadır.

Çok açık ki, bunlar son sürecin yeni ve en önemli bölgesel ve küresel siyasi-askeri olayları olmaktadır. Ve hepsinin de Kürdistan'daki mücadele ve gelişme ile sıkı sıkıya bağlantılı olduğu açıktır. Yoksa TC Devleti'nin, Kürt özgürlük güçlerini imha etmek ve Kürt soykırımını gerçekleştirmek için saldırılarını artırmasının ve bu saldırılarda kimyasal silahlar kullanmasının aslında bir yeniliği yoktur. Zira iki yüzyıldır Osmanlı ve TC Devletleri Kürdistan'da bu tür saldırılar yürütmektedirler ve Dersim ile Ağrı soykırımlarında görüldüğü gibi yaygın kimyasal silah kullanmaktadırlar. Yine KDP'nin de TC soykırımcılarına öncülük yaparak gerillaya karşı savaşmasında ve ihanete girmesinde de aslında fazla bir yenilik yoktur. Zira Barzani KDP'sinin tarihine bakıldığında, dört parça Kürdistan'da yaptıkları dikkate alındığında, en son olarak 1990'lı yıllarda PKK gerillasına karşı düşmanla birlikte yürüttüğü savaşlar değerlendirildiğinde KDP gerçeği açıkça görülecektir. Aynı durum, devletler dünyasının görünüşte üç maymunu oynaması ve gizliden ise TC soykırımına güçlü siyasi ve askeri destek vermesinde de açıkça görülmektedir.

Küresel açıdan, dokuz ayını doldurmakta olan Ukrayna savaşının gerçek yüzü gittikçe daha iyi açığa çıkmaktadır. Öyle ki, taraflar birbirini nükleer savaşa tehdit etmişler ve insanlığı ciddi biçimde korkutmaya çalışmışlardır. Putin yönetiminin saldırganlığına karşın, saldırıları esas kışkırtarın Biden Yönetimi olduğu her türlü görüşme ve ateşkes karışıklığı ile kanıtlanmıştır. Zelenski yönetiminin ise, bilinen klasik uşak yönetimlerden farkının bulunmadığı açıkça görülmüştür.

Biden yönetimi, Ukrayna Savaşı'yla ABD'nin Afganistan bozgununun üstünü kapatmayı, NATO'yu yeniden hareketlendirerek ABD etkinliğini geliştirmeyi ve Cumhuriyetçiler karşısında seçim hezimetini önlemeyi kısmen başarmıştır. Savaşta zaman zaman ciddi biçimde zorlanan Putin yönetimi ise, Rusya sınırı boyunca bazı Ukrayna topraklarını işgal ederek, savaşta kendine göre bazı sonuçlar elde etmeye çalışmıştır. Tabii olan Ukrayna'ya ve Ukrayna toplumuna olmuştur. Dünyanın en modern alanlarından biri olan Ukrayna yerle bir olurken, aslında refah içinde yaşayan Ukrayna toplumu dört bir yana dağılmıştır.

Tabii söz konusu bu sonuçların hepsi değişkendir, mevcut durumda kalıcı bir sonuç ortaya çıkmış değildir. Bir kısım Ukrayna toprağını işgal etmiş olsa da Rusya yönetiminin bu durumu koruması ve dünyaya kabul ettirmesi zor gibi gözükmektedir. Yine güncel bir kısım sonuçlar almış olsa da ABD yönetiminin bunları

daha da geliştirmesi ve kalıcı kılması zor olacağı benzetilmektedir. Zira Ukrayna Savaşı'yla Avrupa, enerji açısından çok zor bir duruma düşmüştür ve yana yana dünyanın dört bir yanında çözüm aramaktadır. Özellikle içine girilen kış mevsimi bu açıdan birçok şeyi çok daha net açığa çıkartacaktır. Avrupa'nın hemen her alanında bu durumdan etkilenen kitelerin eylemleri gelişmektedir, ki kış sürecinin zorlukları ile bu durumun daha da artması muhtemeldir.

Biden yönetimi, NATO'yu canlandırma ve bu temelde Avrupa üzerinde etkinliğini geliştirme stratejisini Ortadoğu'da İran'a karşı, Pasifik'te ise Çin'e karşı daha güçlü bir kuşatma oluşturma hedefine bağlı yürütmeye çalışsa da, mevcut haliyle bu alanlarda da çok ciddi sonuçlar elde etmiş olduğu söylenemez. Zira İran'a karşı merkez üs yapılmak istenen Suudi Arabistan, ABD'nin petrol üretimi konusundaki talebini uygulamamış ve İran ile bir düzeyde ilişkili olmuştur. Çin ise, ABD yönetimine karşı ekonomik ve askeri gücünü daha çok büyütme ve askeri tedbirlerini artırma kararı almıştır.

Üçüncü Dünya Savaşı yaygınlaşarak devam edecek

Bazılarının büyük hevesle beklediği gibi, iki kutuplu dünyanın ortaya çıkması biçimindeki bir gelişme mevcut haliyle belirgin değildir. Tersine çok kutupluluk sürmekte ve kapitalist modernite sistemi içindeki çelişki ve çatışma durumu daha da derinleşmektedir. Bu çerçevede, sürmekte olan 3.Dünya Savaşı'nın daha da derinleşerek ve yaygınlaşarak devam edeceği açıktır. Özellikle Rusya'nın izlediği politikalar, Almanya'nın askeri gücünü artırma kararı temelinde ABD liderliğine ortak olma talebi, Çin'in ekonomik ve askeri gücünü büyütme kararı önümüzdeki süreç açısından dikkat çekici olmaktadır. Bu durum, ABD'nin süper lider olma arayışları açısından büyük engellerin bulunduğunu açıkça göstermektedir.

Bazılarının büyük hevesle beklediği gibi, iki kutuplu dünyanın ortaya çıkması biçimindeki bir gelişme mevcut haliyle belirgin değildir. Tersine çok kutupluluk sürmekte ve kapitalist modernite sistemi içindeki çelişki ve çatışma durumu daha da derinleşmektedir. Bu çerçevede, sürmekte olan 3. Dünya Savaşı'nın daha da derinleşerek ve yaygınlaşarak devam edeceği açıktır. Özellikle Rusya'nın izlediği politikalar, Almanya'nın askeri gücünü artırma kararı temelinde ABD liderliğine ortak olma talebi, Çin'in ekonomik ve askeri gücünü büyütme kararı önümüzdeki süreç açısından dikkat çekici olmaktadır. Bu durum, ABD'nin süper lider olma arayışları açısından büyük engellerin bulunduğunu açıkça göstermektedir.

Ortadoğu bölgesi açısından, öncelikle bölgenin çatışma merkezi olma durumunun devam ettiğini belirtmemiz gerekir. Zaten bu durumun değişeceği de beklenmemelidir. Zira hem toplumsallaşmanın ve hem de devletçi uygarlığın merkezi olması, Ortadoğu bölgesine bu rolü vermektedir. Yine başta petrol olmak

üzere zengin enerji kaynaklarına sahip bulunması da günümüzün enerji savaşı açısından bölgeyi etkili kılmaktadır. Yine Kürt halkının ve kadınların Apocu çizgide geliştirdikleri özgürlük mücadelesi giderek Ortadoğu bölgesini derinden etkilemekte ve sarmaktadır. Kürtlerin ve kadınların özgürlüğü temelinde bölgede yeni bir demokratik uygarlığın gelişmesi ve tüm dünyayı etkisi altına alması çok büyük bir olasılıktır. Bölgenin farklı alanlarındaki olay ve gelişmeleri bunlar temelinde değerlendirmek ve anlamak gerekir.

Arap sahası açısından kayda değer yeni bir gelişme yok. Bu sahada derinden yeni patlama hazırlıklarının yaşandığını söylemek de bir abartı olmaz. Hem Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin ve hem de Kadın Özgürlük Devrimi'nin Arap toplumu üzerinde derin ve kapsamlı bir etkisinin olduğunu belirtmek gerekir. Yeni olay ve gelişmelerin zamanını ve düzeyini propaganda ve örgütlenme çalışmaları belirleyecektir.

Diğer yandan, Suriye'deki Esat yönetimi bazı güçlere dayanarak ve dengelere oynayarak ayakta kalmaya çalışmaktadır. Irak'ta seçimden bir yıl sonra yeni bir hükümet kurulabilmiş olsa da etkisinin ne kadar fazla ve ömrünün ne kadar uzun olacağı henüz belli değildir. Filistin-İsrail sorunu yer yer çatışmalara varan gerginlikle devam etmektedir. İsrail'de yeni bir Netanyahu hükümetinin kurulması bu gerginliği ve çatışmaları artıracaktır. Zaman zaman ateşkes durumu yaşansa da Libya ve Yemen'in gergin, çatışmalı ve çözümsüz durumu sürmektedir. Mısır yönetimi, başta Almanya olmak üzere bazı devletlerle Doğu Akdeniz üzerinde yeni anlaşmalar yaparak, bu krizli süreçte etkinlik kazanmaya çalışmaktadır. Suudi yönetimi, izlediği politikalarla sistem açısından dikkate alınır güç olduğunu göstermektedir.

Büyük enerji kaynakları nedeniyle dış güçlerin sürekli müdahale etmesi ve Arap siyasetinin parçalı ve işbirlikçi konumda bulunması, demokratik bilinç ve örgütlülük bakımından yaşanan zayıflıklar nedeniyle tarihi Arap toplumsallığının da güncele cevap verememesi, Arap sahasını daha dikkatli değerlendirmeyi gerektirmektedir. Dış müdahalenin ve işbirlikçi siyasetin parçalı ve zayıf olduğu bu koşullarda Arap toplumu içinde yeni demokratik çıkışlar gerçekleştirme ortamı ve imkanı vardır. Bunun için de Kürt-Arap ilişkilerinin her alanda ve her düzeyde daha çok geliştirilmesi ve Kürdistan'daki özgürlük ve demokrasi bilincinin ve mücadelesinin Arap toplumuna daha yaygın taşırılması gerekir. Bu konuda yapılanlar henüz çok dar bir çerçevede ve sadece aydınlar düzeyinde olmaktadır. Oysa söz konusu ilişki ve etkilemeleri başta kadınlar ve gençler olmak üzere tüm toplumsal kesimlere yönelmek, aynı zamanda ideolojik, siyasi, kültürel, propaganda ve sınıfsal boyutlara kavuşturmak gerekir. Öyle bir durumda, neolitik devrimde ve devletçi uygarlığın gelişiminde olana benzer yeni bir uygarlıksal çıkışın Kürt-Arap ilişkileri temelinde gelişmesi muhtemeldir.

İran bir devrim alanı haline gelmiş bulunuyor

Hiç kuşkusuz Ortadoğu'da en yeni olan gelişme, Rojhilat Kürdistan ve İran'da kadınlar öncülüğünde başlayan ve gelişen devrimsel süreçtir. "Jin Jiyan Azadi" sloganıyla bütün İran'a yayılan ve daha şimdiden küresel düzeyi etkileyen bu süreç ikinci ayını doldurmaktadır. Tarih en derin, anlamlı ve önemli özgürlük devrimi olarak büyük heyecan vermektedir. Zihniyet ve yaşam tarzında değişimi gerçekleştirerek bir hakikat devrimi olduğunu ortaya koymaktadır. İran yönetimi şahsında dünyadaki erkek egemen zihniyet ve siyaset, Kadın özgürlük çizgisinde adeta suçüstü yakalanmış gibidir. İran'ın tarihsel olarak büyük özgürlük akımlarının gelişim merkezi olduğu dikkate alınır, Jina Emîni katliamı üzerine kadınlar tarafından başlatılan özgürlük mücadelesi Ortadoğu ve dünyaya yayılan bir demokratik modernite devrimi haline gelebilir.

Aslında iki aydır süren özgürlük devrimini, İran'da 1979 Şubat'ında Şahlık Rejimi'ni yıkan devrimin bir devamı olarak da görmek gerekir. Önder Apo, İran'da Şahlık yıkan devrime büyük anlam atfetmiş ve bunu moderniteler arası savaşın başlaması olarak değerlendirmiştir. Ancak daha sonra devrimde yer alan demokratik modernite unsurları bir bir tasfiye edilmiş ve kapitalist modernite unsurları hakim hale gelerek İran'ı küresel kapitalist sistemle yeniden bütünleştirmiştir. Bu süreci üç aşamalı olarak ele alıp anlamlandırmak mümkündür. **Birincisi**, daha önceki Şahlık karşı mücadele ile birlikte Şubat 1979-1982 dönemidir. Bu dönemde devrim ortadadır ve her iki modernite unsurları keskin bir iç savaş yaşamıştır. **İkincisi** 1982-89 Humeyni dönemidir. Bu dönemde demokratik modernite unsurları yenilip devrim 'İslam Cumhuriyeti' biçiminde şekillense de hala bazı demokratik güçler vardır ve iç mücadele zayıf da olsa devam etmektedir. **Üçüncüsü** ise, 1989'da Humeyni'nin ölümünden sonra gelişen Rafsancani-Hamanev ittifakının bir tür siyasi darbesi biçiminde gelişen dönemdir. Bu dönemde tutuculuk, küresel sermaye düzeniyle bütünleşme ve yeni bir oligarşinin oluşumu gerçekleşmiştir. Bu temelde devrim, başlangıçtaki amaçlarından ve ittifaklara dayalı çoğulcu yapılarından uzaklaşmıştır.

Şimdi 'İslam Cumhuriyeti' adıyla şekillenmiş yeni oligarşiye karşı gelişen ve kadın özgürlüğünü esas alan devrimci halk hareketi, zihniyet ve siyaset düzeyindeki tüm bu gerici aşımayı ve kadın özgürlüğüne ve ekolojiye dayalı demokratik toplumu ve demokratik konfederalizmi yaratmayı hedefler gözükmemektedir. İran'daki her türlü özgürlükçü değişim, demokratikleşme siyaset alanında bu tür gelişmeleri ortaya çıkartacaktır. Bu açıdan, dikkat edilirse gelişen halk hareketinde siyasi ve askeri boyut değil, ideolojik ve toplumsal boyut öndedir. Dolayısıyla mevcut İran Devrimi'ni sadece bir siyasi iktidar değişimi olarak görmemek ve değerlendirmemek ge-

rekir. O bir hakikat devrimidir, yani zihniyet ve yaşam tarzını değiştirmektedir. İki aylık süre içerisinde de söz konusu değişim güçlü olarak yaşanmış ve İran yeniden bir devrim alanı haline gelmiştir.

İran'ın bir devrim alanı haline gelmiş olmasının Kürdistan, Ortadoğu ve tüm dünya açısından büyük bir önemi vardır. Unutmayalım ki, Kürdistan'da 15 Ağustos Atılımı, gerilla savaşı ve özgürlük mücadelesi, İran'da Şahlık yıkan devrimci gelişmenin ortaya çıkardığı ortama dayanarak gelişti; siyasi ve askeri bakımdan o ortamdan ciddi biçimde yararlandı. Şimdi İran'daki devrimci dalga ve Rojhilat Kürdistan'ın devrimci eylem alanı haline gelmesi, hem Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ni ve hem de Kadın Özgürlük Devrimi'ni olumlu yönde güçlü biçimde etkileyecektir. Yine tüm Ortadoğu'ya ve özellikle Arap alemine kadın özgürlük çizgisinde yeni bir toplumsal özgürlük ve demokrasi dalgasının yayılmasını, Arap alemindeki mevcut zihniyet ve yaşam tarzlarına karşı devrimci yaklaşımların gelişmesini ortaya çıkartacaktır. Şahlık yıkan devrimin Ortadoğu'yu etkileme düzeyi dikkate alınır, bugünkü devrimci dalganın bölgesel etki gücünün ne düzeyde olacağı rahatlıkla görülebilir. Benzer durum tüm dünya ve insanlık için de geçerlidir. İran'ın yeniden devrim alanı haline gelmesi, Kürdistan'ın ve Ortadoğu'nun yaşadığı yarımılığı gidermiş, Kürdistan ve Ortadoğu devrimlerini bütünlüklü hale getirmiştir.

Kuşkusuz Kürdistan ve Ortadoğu için siyasi ve askeri durum açısından en önemli alan Kuzey Kürdistan ve Türkiye'dir; burada yaşanan topyekûn siyasi ve askeri mücadeledir. Bu da 14 Nisan tarihinden bu yana Zap, Avaşin ve Metîna savaşına odaklanmış durumdadır. TC Devleti ve AKP-MHP faşist diktatörlüğü tam yedi aydır bu alandaki gerillayı yok edip bu sahayı işgal edebilmek için kimyasal ve taktik nükleer silahlar dahil her türlü tekniği kullanarak gün 24 saat vahşi bir saldırı yürütmektedir. HPG ve YJA Star gerillaları da tünel ve hareketli tim savaşıyla söz konusu saldırıları kırmak, işgali önlemek ve AKP-MHP faşist çeteleri ile TC Devleti'ni yenebilmek için tarihin en büyük ve anlamlı direnişini yürütmektedir. Öyle ki, yedi ay geçmiş olmasına rağmen, yaşanan amansız savaşta somut bir sonuç ortaya çıkmamıştır. Adeta her şey bu alandaki savaşa kilitlenmiştir. Dolayısıyla önümüzdeki kış süreci bu savaş açısından çok önemli ve kritik bir süreci ifade etmektedir. Kader belirleyici durumdadır.

Zap, Avaşin ve Metîna'da hala son söz söylenmedi

Çok iyi biliyoruz ki, AKP-MHP faşist diktatörlüğü birkaç haftada bu alandaki gerillayı ezip tasfiye etmeyi ve bu coğrafyayı işgal etmeyi umut ve hesap ediyordu. Fakat coğrafyanın belli kesimlerini tutabilse de, aradan yedi ay geçmesine rağmen söz konusu işgal planını tam başarıya ulaştıramadı. HPG ve YJA Star gerillaları ise, çok kimsenin bekle-

mediği düzeyde bir direniş ve hareketli tim ve tünel savaşıyla yeni bir tarz ortaya çıkardı. Bu temelde işgalciye geçit vermeyerek söz konusu stratejik coğrafyayı savundu ve savaşı yedi ay uzatarak AKP-MHP planlarını bozdu. Kuşkusuz çok zorlu ve bedeli ağır olan, hiçbir ordunun yapamayacağı bir direniş yürüttü. Bu direnişte kritik süreçler de yaşadı. Ancak yaz mevsimi geçti ve mevsim itibarıyla gerillanın daha etkin hareket edebileceği bir mevsime ulaşıldı. Elbette bazı kayıplar verdi, ciddi bir yıpranma yaşadı ve arazinin bir kısmında düşman üslenmesi gerçekleşti; ancak tüm bunlara rağmen, gerilla yaz boyu direnmeyi ve tam işgali önlemeyi başararak kendisi için daha uygun ve elverişli bir döneme ulaşmayı sağladı. Dolayısıyla Zap, Avaşın ve Metîna'da hala son söz söylenmedi. Son sözün önümüzdeki kış ve bahar sürecinde söyleneceği bir durum ortaya çıktı.

Askeri açıdan durum böyle bir kader belirleyici anı ifade ederken, siyasi açıdan da benzer bir durumun ortaya çıkmış olması süreci iyice kritik ve kader belirleyici hale getirdi. Dikkat edilirse, biz 50'nci Önderlik ve Parti Yılı'nı yaşıyor ve bu yılın önemine göre hamlesel bir mücadele yürütüyoruz. TC Devleti 29 Ekim itibarıyla yüzüncü yılına girdi ve bu yılın önemine göre bir saldırı yürüterek Özgürlük Hareketimizi ezip tasfiye etmek istiyor. Mevcut yasalara göre 2023 yılının Haziran ayında seçim yapılması ve yeni yönetimin seçilmesi gerekiyor ki, bu da iyice yıpranmış ve taraftar kaybetmiş olan AKP-MHP faşist yönetimini ciddi biçimde korkutuyor. Bir demokratik seçimin yapılması durumunda AKP-MHP faşist iktidarının düşeceği çok açık bir biçimde görülüyor.

İçinde bulunduğumuz süreç, işte bu biçimde herkes açısından kader belirleyici kritik önemde bulunuyor. Soykırımcı zihniyet ve siyaset üzerine kurulmuş olan TC Devleti, yüzüncü yılındayken ciddi bir çöküş tehlikesini yaşıyor. AKP-MHP faşist diktatörlüğü tam devleti ele geçirdiğini düşünürken, 2023 Haziran'ında yapılacağı söylenen seçimi kaybederek çok ciddi bir yıkılma tehdidi altında bulunuyor. Kürdistan Özgürlük Hareketi ve gerillası da kırk yıldır yürüttüğü amansız direnişe rağmen, eğer önümüzdeki mevsimlerde Zap, Avaşın ve Metîna'da zafer kazanamazsa en stratejik alanları kaybetme ve ciddi biçimde zayıf düşme tehlikesi altında bulunuyor.

Şimdi böyle bir durumda süreç nasıl gelişecek? Çok açık ki, herkes kaybetmemek ve de kazanmak için çalışacak ve mücadele edecek. TC Devleti yüzüncü yılda ayakta kalmak isteyecek ve bunun için tüm gücünü ve imkanlarını PKK'yi etkisiz kılabilmek için seferber edecektir. Erdoğan-Bahçeli faşist diktatörlüğü ayakta kalabilmek ve iktidardaki ömrünü sürdürebilmek için her şeyi yapacaktır. Savaş suçu oluşturan silahlar da dahil her türlü teknik ve hiçbir hukuki ve ahlaki kural dinlemeden gerillaya saldıracak, Zap, Avaşın ve Metîna'da kazanmaya çalışacaktır. İmralı'da her türlü faşist baskıyı, tecridi ve işkenceyi uygulayacaktır. Seçim yap-

mamak ya da yapılacak seçimi hile ile kazanabilmek için her yonteme başvuracaktır. Her türlü provakatif ve komplocu yöntemler uygulamaktan ve özel savaşı her alanda ve boyutta geliştirmekten geri durmayacaktır. Mücadeleyle yıkılmadan, Tayyip Erdoğan'ın iktidarı salt seçimle bırakması beklenmemelidir.

Kuşkusuz tüm bunlara karşı da öncelikle Kürdistan özgürlük gerillası Zap, Avaşın ve Metîna savaşında tam zafer kazanabilmek için, mevcut mevsim koşullarını da değerlendirerek yeni hamleler yapacaktır. Her türlü komplo ve provokasyona karşı duyarlı ve dikkatli olacaktır. Kürdistan Özgürlük Hareketi her alanda ve her boyutta direniş yürütecek ve topyekûn Devrimci Halk Savaşı direnişi içinde olacaktır. Tüm gücünü seferber ederek Zap, Avaşın ve Metîna savaşını kazanmaya, bu temelde AKP-MHP faşist diktatörlüğünü yıkıp Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü sağlamaya çalışacaktır.

Zap, Avaşın ve Metîna savaşına odaklanmış olan Kürdistan, Türkiye ve Ortadoğu'daki siyasi gelişmeler açısından önümüzdeki haftalar ve aylar gerçekten çok kritik ve kader belirleyici düzeydedir. Savaşı AKP-MHP faşizminin kazanması durumunda Kürt soykırımı ile birlikte Türkiye'de faşist diktatörlüğün kurumlaşması ve bu diktatörlüğün Başûr ve Rojava Kurdistan parçalarına dönük işgalci saldırıları geliştirerek Ortadoğu halklarını ve tüm insanlığı faşist çetelerle tehdit etmesi durumu ortaya çıkacaktır. Gerillanın zafer kazanması ise, Türkiye'de faşizmin yıkılmasını ve demokratikleşmenin gelişmesini, bu temelde Kürt sorununun demokratik çözümünün önünün açılmasını, Ortadoğu ve tüm insanlık için Kürt ve kadın özgürlüğüne dayalı yeni bir demokratikleşme sürecinin ortaya çıkmasını sağlayacaktır.

Apo'cu çizgi temelinde faaliyetlerimizi değerlendirmeliyiz

Değerli Yoldaşlar!

İçinde bulunduğumuz günlerin, haftaların ve ayların zorluklarını bilerek, sürecin yakıcılığını hissederek bunun verdiği bilinç, irade ve pratik yaratıcılıkla mücadele edip mutlaka kazanmayı hedeflememiz gerekiyor. Bu bilinçle yaklaşılır, pratik yaratıcılık sergilenirse kesinlikle kazanırız. Böyle bir tutum ve sonuç dışında hiçbir şey tarih ve Apocu çizgi karşısında bizi affettirmez. Bir süreden beridir böyle bir bilinç ve duyarlılık geliştirmek için yoğun bir çaba harcanmaktadır. Devrimci Halk Savaşı stratejisinin ve topyekûn gerilla ve halk direnişinin doğru anlaşılması ve her alanda başarılı uygulanması için büyük bir tartışma ve çaba yürütülüyor. Bu temelde 2022 yılında her alanda önemli bir mücadele de yürütülmüştür. Şimdi her alandaki yıllık faaliyetlerimizin Apocu çizgi temelinde değerlendirilmesi yapılacak; eleştirel ve özeleştiril değerlendirmeyi her alanda ve düzeyde parti komitelerimiz ve kadrolarımız gerçekleştirecektir. Pratik tecrübenin sonuçlarını çıkartarak önümüzdeki mücadele sürecini planlayacağı kesindir.

Esas olarak içinde bulunduğumuz günlerin içerdiği imkan ve fırsatları doğru ve yeterli değerlendirmek açısından bazı pratikler üzerine kısaca şunları belirtebiliriz:

a) Hiç kuşkusuz Zap, Avaşın ve Metîna gerillasının direnişi açısından genel duruş ve çizgi olarak belirtilebilecek fazla bir şey yok. Bu pratiği yedi ay boyunca hep selamladık ve başarılarını kutladık. Şimdi bir kez daha HPG ve YJA Star gerillalarının Zap, Avaşın ve Metîna direnişini selamlıyor ve başarılarını kutluyoruz. Kahraman şehitlerini saygı, sevgi ve minnetle anıyoruz. Direnişlerinin ve zaferlerinin devam edeceğine inanıyor ve üstün başarı dileklerini iletiyoruz.

Gerçekten de fazla kimsenin beklemediği mucizevi bir direniş yürütüldü ve işgale geçit verilmedi. AKP-MHP faşizminin planları tekrar tekrar boşa çıkartıldı. O denli yoğun tekniğe ve savaş suçu oluşturan saldırılara karşı hiçbir gücün gösteremeyeceği büyük bir cesaret, fedakarlık ve irade ortaya kondu. Tünel ve hareketli tim savaşlarıyla adeta düşman şaşkına çevrildi. Faşist Türk ordusuna ve çetelerine tarihlerinin en ağır darbesi vuruldu. Bu temelde faşist-soykırımcı düşman kahredilirken, yurtsever halkımıza ve demokratik dostlarımıza büyük moral ve coşku verildi. Zap, Avaşın ve Metîna gerillası Apocu çizgi, Devrimci Halk Savaşı stratejisi ve yıllık toplantı kararlarımız çerçevesinde herhangi genel bir eksiklik göstermeyerken, görevlerini başarıyla yerine getirdi. Bu temelde bir kez daha selamlıyoruz.

Bakur'daki eylem düzeyi doğru değerlendirilmelidir

Şimdi tecrübenin zengin derslerini çıkarmak ve tüm Hareketimize mal etmek gerekiyor. Yine kuşkusuz mevcut sonuçla yetinmemek, işgale geçit vermemek işgalciyi yok etmek ve alanları işgalcilerden kurtarmak da

gerekiyor. Bunlar en başta söz konusu alandaki gerilla güçlerimizin temel görevidir. Bu kadar yoğun ve kapsamlı bir pratik, direniş içinde hiç hata ve eksikliğin olmaması mümkün değildir, hata ve eksiklikler de yaşanmıştır. Dolayısıyla bunların da eleştiri ve özeleştiril temelinde açığa çıkartılarak önümüzdeki mücadele sürecine taşınması önemli olmaktadır.

Özellikle hareketli tim ve tünel savaşını daha da pratikleştirerek tüm alanlarda uygulamak ve yeni gerilla direnişi tarzına her alana uyarlayarak sonuca gitmek tarihi gelişmelere yol açacaktır.

b) Geçen süreçte Bakur eyaletlerindeki gerillanın da kısmi bir eylemliliği olmuştur. Yine Türkiye ve Kürdistan kentlerinde YPS ve YPS-Jin güçlerinin, HBDH milislerinin ve Devrimci İntikam Birimlerinin belli bir eylemliliği yaşanmıştır. Bu vesileyle, söz konusu bu güçleri de selamlıyor, eylemlerdeki başarılarını kutluyoruz.

Kent eylemlerinin ne denli etkili olduğu biliniyor. Kent eylemleri faşist-soykırımcı düşmanı korkuturken yurtsever ve demokratik halk güçlerine büyük moral verdiği somut pratikte açıkça görülmüştür. Aslında daha ileri bir eylem düzeyinin AKP-MHP faşist diktatörlüğünü yıkmaya mücadelesinde ne kadar önemli ve hızlandırıcı rol oynayacağı da çok net olarak açığa çıkmıştır. Ne yazık ki, mevcut düzey, olması gerekene göre hala zayıf ve yetersizdir. Mersin eyleminin sonuçları bu açıdan aslında her şeyi öğretecek düzeydedir. Bu vesileyle Sara ve Rûken yoldaşları saygıyla anıyoruz.

c) Medya Savunma Alanları'ndaki savaşı sadece Başûr savaşı olarak görmek ve böyle anlayıp ifadelendirmek elbette doğru olmaz. Medya Savunma Alanları ayrıdır ve tüm Kürdistan açısından merkezi özelliğe sahiptir. Oradaki savaş tüm Kürdistan parçaları açısından hemen hemen benzer özelliktedir. Başûr'da Devrimci Halk Savaşı stratejisinin

gereklerine göre bir mücadele düzeyine mutlaka ulaşmamız gerekir.

Rojava'da ideolojik örgütsel değişim önemli

d) Geçen süreçte Rojava alanında belli bir hareketlilik yaşanmıştır. Hem tartışma ve arayış düzeyinde bu görülmüş ve hem de pratik düzeltme alanında bu tür çabalar gözlenmiştir. Fakat ideolojik-örgütsel çizgi düzeyinde anlayış ve pratik olarak ne düzeyde değişimin ve yeniden yapılanmanın yaşandığı henüz net değildir.

Pratikte yaşanan zorlukları aşma noktasında bir çabaları olduğu gözlenmiştir. Söz konusu pratiklerden birisi DAİŞ'in kamp saldırısı ve sonuçlarıdır. Rojava'da yaşanan rehavet düzeyini herkes görmüştür. İnanıyoruz ki, gereken düzeltmelerin yapılması için alanda yeterli çalışma yürütülüyordur. Diğer bir pratik sorunları ise Faşist TC saldırılarına karşı tedbir ve mücadele durumudur.

e) Son iki ayda Rojhilat Kurdistan ve İran'da yaşananlar gerçekten yeni bir nefes ve moral gücü oldu. 'Bu biçimde Rojhilat'ta ve İran'da hiçbir şey gelişmez' diyenlere doğu halklarının gerçeğini ve gücünü gösterdi. Kuşkusuz bu durumu doğru anlamak ve pratik süreci doğru yürütmek gerekiyor. Şimdiye kadar 'büyük hata' diyebileceğimiz türden hataların yapılmadığı gözleniyor. Elbette bu durum iyi ve de önemlidir, tabi daha dikkatli, duyarlı ve etkili olarak da geliştirilmesi gerekir. Mevcut rejimin de çok dikkatli yaklaştığı, çözüm üretmeye ve bastırmaya çalışsa da büyük hata yapmama çabası içinde olduğu gözlenmektedir.

Açık ki, Rojhilat Kurdistan ve İran'daki mevcut devrimci gelişme zihniyet ve yaşam tarzı değişikliğini öngörmektedir ve esas olarak kadınların ve gençlerin serhildanı biçiminde gelişmektedir. Devrimci gelişmenin böyle olması çok önemlidir ve onu anlayıp iletme düzeyinde yaklaşmayı gerektirir. Bu açıdan serhildanların açığa çıkardığı zihniyet durumunu ve ideolojik duruşu doğru anlayarak, bu temelde kitleleri eğitmeye ve örgütlemeye çalışmak, gerici zihniyeti ve ideolojik ölçüleri çok yönlü eleştirmek gerekir.

Aslında İran'ın mevcut siyasi yapılanması reformcu değişiklikler yapmaya uygundur. Mevcut sistemde kısmi reformlar yaparak ve esas olarak da sistemi kitlelerin katılımı temelinde işleterek, yani eyalet, kent ve alt yönetimleri ve meclisleri tamamen seçime bağlayıp yetkilerini artırarak, kadın ve ifade özgürlüğü temelinde özgürlükleri geliştirerek mevcut eylemci kitlelerin talebi karşılanabilir. Fakat rejimin bunu ne kadar yapacağı ve böyle bir esnekliği ne düzeyde göstereceği belli değildir.

Rojhilat Kurdistan'ın ve İran'ın devrimci eylem alanı olması Kürdistan ve Ortadoğu açısından çok önemlidir. Bu durum Kürdistan ve Ortadoğu'daki devrimci süreci tamamlamakta, böyle olmazsa söz konusu süreç yarım kalmaktadır. Bu anlamda mevcut gelişmeler sadece Rojhilat Kurdistan ve İran için değil, aynı zamanda tüm Kürdistan ve Ortadoğu için büyük

önem taşımaktadır. İlgili güçlerin bu bilinçle yaklaşarak, söz konusu devrimci gelişmeyi ilerleteceği ve kalıcı sonuçlara taşıyacağı inancındayız.

f) Geçen süreçte halk direnişindeki gelişmeler de dalgalı ve yetersiz olmuştur. Bu, düşman baskıları yanında, halkı eğitime ve örgütlemeye zayıflığından da kaynaklandığı açıktır. Ne yazık ki, çok geniş ve güçlü bir halk desteğine rağmen, onları eğitime ve örgütlemeye ciddi zayıflıklar yaşamaktayız. Halkı eğitip örgütleyerek kendi kendisini yönetmesini sağlamak yerine, halkın yapacağı pratik işleri de yapma durumu yaşanmaktadır.

Kuşkusuz yeterince eğitilmiş ve örgütlü olmayan halk da inşa çalışmalarında ve demokratik kitle eylemlerinde zayıf kalmaktadır. Örneğin bu durumu yaşayan Bakur kitlemiz, biraz da AKP-MHP faşist saldırılarıyla yüz yüze gelince adeta eyleme kalkamaz bir durumu yaşar hale gelmiştir. Yurtdışındaki halkımızın ve dostlarımızın eylemlerinde geçen süreç itibarıyla ciddi bir nicel zayıflık yaşanmıştır. Kuşkusuz Rojava halkımız her gün ayakta; fakat iyi hesap ve plan yapılmadan sürekli aynı tür eylemlilik fazla etki yapmamaktadır. Yine esasta inşa ve öz savunma çalışmasında olması gereken kitleyi, bu temelde eğitip örgütlemek yerine sürekli ve sıradanlaşan sokak yürüyüşüne çekmek çok doğru ve anlamlı olmaktadır. Başur'da kayda değer bir eylemlilik ortaya çıkmamıştır. Bu alanda Şengal ve Mexmûr halkımızın sürekli bir mücadele ve neredeyse her gün eylemlilik içinde olma durumu vardır ki, bunlar da rutini aşan bir düzeyde değildir.

Bu durum, yönetimimizin yaptığı çağrılar ve yol göstermeleri sonucunda, son dönemde kısmen değişmiş ve her alandaki halk direnişinde önemli bir gelişme ortaya çıkmıştır. Bunda gerillaya karşı kimyasal ve taktik nükleer silah kullanımı da kuşkusuz etkili olmuştur. Bu tür savaş suçu oluşturan silahları kullanmaya karşı geliştirilen Silopi, Taksim, Qamişlo, Düsseldorf ve diğer yurtdışı kentlerindeki eylemler nicel ve nitel bakımdan önemli olmuş ve belli bir etki yaratmıştır. Bu vesileyle, söz konusu halk eylemlerini de kutluyor ve selamlıyoruz. Demek ki eğitilip örgütlenilirse halk her zaman eyleme kalkabilmektedir. Yaşananlar bu gerçeği açıkça göstermiştir. Bu temelde gereken düzeltmelerin yapılması ve asli görevlere sahip çıkılması gerekmektedir.

Çok açık ki, parti öncülüğü olarak bunu biz yeterince yapmaz ve halkı eğitime ve örgütlemeye görevimize sahip çıkmazsak, faşist-soykırımcı düşman özel savaş kapsamında kitlelere yönelik her türlü düşürücü ve korkutucu girişimi yapmaktadır. Bu konuda MİT'in ne kadar örgütlü ve planlı çalıştığı ortadadır. MİT'in faaliyetlerini boşa çıkarmanın ve yurtsever insanlarımızı MİT'e karşı korumanın yöntemlerini mutlaka bulmamız gerekir.

Zindanda kazanan PKK'ye zindanda yok oluş dayatılıyor

g) Üzerinde durmamız gereken önemli bir mücadele alanı da kuş-

kusuz zindanlardır. Mevcut AKP-MHP faşizmi, 12 Eylül cuntasını da aşan baskı ve işkence yöntemleri uygulayarak, zindanlardaki devrimcileri iradesiz kılmaya, başaramadıklarını ise katlederek intikam almaya çalışmaktadır. Zindanlar adeta katliam alanları haline getirilmiştir. Sürekli cenazeler çıkartarak, devrimci tut-saklara ve tüm halka gözdağı verilmeye çalışılmaktadır. Mazlum, Ferhat, Kemal ve Hayri yoldaşlar öncülüğünde 1982 Büyük Zindan Direnişi ile en büyük zaferi zindanlarda kazanan Partimiz, bu yol ve yöntemlerle zindanlarda etkisiz hale getirilmeye çalışılmaktadır. Tarihi zindan direnişinin öncü etkisi bu biçimde kırılmak istenmektedir. Bütün bunların özel savaş kapsamında son derece planlı uygulamalar olduğu, zindanda kazanan PKK'ye zindanda yok oluş dayatılmaya çalışıldığı açıktır.

Aslında başlangıçta bu durum yeterince anlaşılmamıştır. Bazı yerel ve münferit uygulamalar olarak değerlendirilmiştir. Dolayısıyla bu konuda da yeterli eğitim ve tedbir geliştirilmemiştir. Ancak mevcut AKP-MHP faşist yönetiminin bu politikası anlaşılınca, işte o zaman zindanlardaki tutsaklara ulaşmaya ve dışardan dayanışma örgütlenilirmeye çalışılmışsa da geç ve zayıf kalınmıştır. Bu durum da belli ölçüde aşılmalıdır. Faşist-soykırımcı sistemin özel savaş politikaları zindanlardaki tutsak yoldaşlara zorla uygulanmak istenmiştir. Mevcut durum böyle bir gelişmeyi ifade etmektedir ve zindanlar da yeniden büyük bir direniş alanı haline gelmiş durumdadır.

Açık ki mevcut özel savaş ortamında zindanlardaki yaşamın kendisi büyük bir direniş olmaktadır. Faşizmin devrimcileri katletmek istediği bir ortamda ölüm orucu gibi eylemlere girişmek fazla anlamlı ve sonuç alıcı değildir. Böyle ortamlarda 'Faşizme inat, bir gün fazla yaşamak' diyerek direnmek gerekir. Bu çerçeveyi tüm tutsak yoldaşlara ulaştırmak önemlidir. AKP-MHP faşizminin özel savaş saldırılarına karşı zindanlarda devrimci bilinç ve iradeleriyle yaşayıp, yaşamı direniş haline getirmeleri gerekir. Hiçbir biçimde faşizmden olumlu tutum beklenemez. Bu açıdan da 'hak ve hukuktan' söz etmek, 'niye infazım bitmesine rağmen bırakmıyorlar' demek doğru değildir. Tüm tutsak yoldaşlar, Önder Apo gibi birer siyasi rehinedir, birer savaş esiridir. Fakat karşımızda öyle bir faşist-soykırımcı zihniyet ve siyaset var ki, vahşi baskı ve katliam yöntemleri uygulamaktan başka bir şey bilmiyor. AKP-MHP faşizmi özgürlük isteyen, soykırımı reddeden tüm Kürtleri yok etmeyi öngören bir ırkçı ve kafatasçı zihniyet ve siyasete sahiptir. Bu gerçeği iyi bilerek, her alanda özgürlük bilincimizi ve özgür yaşam irademizi koruyacak bir tutum ve mücadelenin içinde olmamız gerekir.

Bunlar temelinde, 14 Temmuz çizgisinde direnen tüm tutsak yoldaşları ve devam eden büyük zindan direnişini selamlıyoruz. Zindandaki direnişler mevcut durumda yürüttüğümüz topyekûn devrimci halk savaş direnişinin bir parçası oluyor ve bu ortak direnişe büyük güç ka-

tıyor. Mevcut direnişin her koşulda ve zafer çizgisinde süreceğine de yürekten inanıyoruz.

Değerli Yoldaşlar!

Hiç kuşkusuz siyasi ve askeri mücadelede başarının yolu, ideolojik ve örgütsel çizgi mücadelesindeki başarıdan geçiyor. Bu bakımdan da siyasi-askeri mücadelede yoğunluk var diye ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesini zayıflatmamak ve ertelememek gerekiyor. Sadece üslup ve yöntem daha çok dikkat etmek, üslupta kazanımcılığı ve yöntemde ise olumlu-pozitif yaklaşımı esas almak önem taşıyor. Böyle dönemlerde hep olumlu ve çare üretici yönden bakarak, karamsarlığa ve kötümserliğe asla yer vermemek gerekiyor. Bu noktada Zap, Avaşın ve Metîna tünellerinde aylarca düşman kuşatması altında hep gülen yüzle ve yüksek moralle direnen yoldaşları örnek almamız gerekiyor. İdeolojik-örgütsel çizgi duruşunun ve Apocu fedailiğin zirvesi işte bu tutum oluyor.

İdeolojik-örgütsel çizgi mücadelesine, özellikle sınıf ve cins mücadelesine dair pratikte yaşanan bazı durumlara ilişkin önceki talimatlarda değerlendirmeler yapmıştık. Benzer hususlar geçerliliğini şimdi de sürdürüyor. Hem işbirlikçi-hain egemen sınıflara ve hem de hep kafa karıştıran küçük-burjuva sınıf özelliklerine karşı sürekli duyarlı olmak ve etkili mücadele yürütmek, Önderlik çizgisinde doğru yürümenin ve başarılı olmanın ilk şartıdır. Bu noktada Önder Apo'nun değerlendirmeleri doğru anlaşılmalıdır. Toplum sadece sınıflarla ve tarihi de sadece sınıf mücadelesi ile tanımlamanın yeterli olmadığını belirtmek, sınıfları ve sınıf mücadelesini yok saymak anlamına kesinlikle gelmez. O halde toplumda yaşanan sınıf gerçeğini doğru görmemiz ve Partimizin sınıf çizgisini pratikte hayata doğru geçirmemiz gerekir. Unutmayalım ki, Kürdistan'da ulusal, demokratik ve özgürlükçü çizgide doğru duruş, KDP karşısındaki doğru duruşa ve mücadeleye bağlıdır. Özgürlük mücadelesinde doğru tarz ve üsluba ulaşmak, ancak her türlü küçük-burjuva sınıf etkisine karşı doğru ve sürekli mücadeleyle olur.

25 Kasım ve 27 Kasım etkinlikleri birbirinden koparmadan ele alınmalı

Benzer durum cins mücadelesi açısından çok daha fazla geçerlidir. Erkek egemen ruh hali, zihniyet ve siyasete karşı kadın özgürlük çizgisinde sürekli mücadele etmek ve kendini eğitmek, özgür yaşam ve özgürlük mücadelesinde başarıya ulaşmanın en temel şartıdır. Bu mücadeleyi devrimci erkekler ve kadınlar olarak sürekli yürütmeliyiz. Kadın özgürlük çizgisinde kendimizi eğiterek özgürlük ölçülerimizi yükseltmeliyiz. İçinde bulunduğumuz günlerde Partimizin resmi kuruluş yıldönümü ile birlikte '25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü' dolayısıyla etkinlikler de yaşanıyor. Tabi kadın özgürlük mücadelesi sadece kadına yönelik şiddete karşı mücadele ile

sınırlandırılmaz. Bu mücadeleyi Kadın Özgürlük Devrimi düzeyinde ele almak ve her boyutta erkek egemenliğine karşı mücadele haline getirmek gerekir. Önder Apo'nun geliştirdiği jineoloji sorunu böyle ele almakta ve Partimiz kadın özgürlük mücadelesini bu çizgide yürütmektedir. Dolayısıyla 25 Kasım ve 27 Kasım etkinliklerini birbirinden koparmadan, adeta iç içe geçirerek daha güçlü geliştirmek mümkündür. Tüm kuruluş yıldönümü etkinliklerinde bu gerçeğe vurgu yapmak ve etkinlikleri kadın özgürlük mücadelesi çizgisinde geliştirmek gerekir.

Diğer yandan, hala çok fazla başkasından beklentili olan ve bunun için de hep çağrılar yapan tutum ve davranışlar da varlığını sürdürmektedir. Öyle ki, üst yönetim çağrı yapıyor diye adeta herkes, tek tek bireyler bile çağrı yapıyor. Bu durum, mücadele ederek kazanmak yerine, başkasından beklentili olmak anlamına geliyor. Kuşkusuz çağrılar da yapılır, ancak bunun yerini ve zamanını da iyi ayarlamak gerekir. Fakat pratikte çoğunlukla böyle olmuyor. Aşırı çağrı, başkasından aşırı beklenti ve dolayısıyla pratik yapmamayı doğuruyor. Oysa bize hiç kimse bir şey vermeyecek. Böyle bir dünya yok. Bu aşırı beklenti kendi imkanlarını da kullanmamayı getiriyor ve adeta bir zayıflık etkeni oluyor. Açık ki kimse bize bir şey vermiyor ve vermeyecek de. Tersine her şeyi biz mücadele ederek kazanıyoruz ve sadece böyle kazanacağız. Bu nedenle de kendimizi daha çok eğitip örgütlememiz, kendi öz gücümüze daha çok güvenmemiz ve daha çok mücadeleciler hale gelip bu mücadeleye herkesi katmayı başarmamız gerekiyor.

Faşizmi yenen ve yıkan bir sonucu elde etmeliyiz

Son derece kritik, kader belirleyici bir mücadele dönemi içinde olduğumuzu belirttik. Kuşkusuz böyle bir durum her türlü komplo ve provokasyon ihtimalini de artırıyor. Özellikle AKP-MHP gibi özel savaş yöntemlerini zirvede uygulayan bir faşist iktidarın varlığı, bu hususu daha da ciddi hale getiriyor. Örneğin 2015 sürecini hatırlayalım. AKP 7 Haziran seçiminde yaşadığı yenilgiyi 1 Kasım'da nasıl ve hangi yöntemlerle değiştirdi? Yine 'Tanrı lütfu' denen 15 Temmuz 2016 süreci neyi ifade ediyor? O halde, içinde seçimin olduğu yaşadığımız bu süreç, her türlü karanlık yöneme başvurulabilecek, komplo ve provokasyonlar geliştirilebilecek, en tehlikeli özel savaş yöntemleri uygulanabilecek bir süreçtir. Bu noktada tüm hareket ve halk olarak dikkatli olmamız kadar, özellikle basın-yayın çalışmalarının çok daha fazla duyarlı ve dikkatli olması gerekir.

Değerli Yoldaşlar!

PKK'nin 45'inci yılının çok büyük olaylara ve yeni gelişmelere gebe bir yıl olduğu açıktır. Bu durumu bazı boyutlarıyla ifade ve izah etmeye çalıştık. Ancak buna da fazla

gerek yoktur. Zira söz konusu durum çıplak gözle bile görülebilecek bir açıklıktadır. Hemen herkes de bu durumu böyle görüp ifade etmektedir. Tabii bizim, söz konusu gerçekleri herkesten daha doğru ve derinlikli görmemiz ve gerektirdiği devrimci görevleri zamanında başarıyla yapabilmemiz gerekir. Parti olmak, öncülük konumunda bulunmak bunu gerektirir. Önderlik çizgisi bizden böyle olmamızı ister. O halde, 45'inci Parti yılına her yıldan çok daha yüksek bir duyarlılıkla, dikkatle ve mücadelecilikle yaklaşmalıyız. Yaşanacak olası gelişmeleri önceden görebilmek, gereken plan ve hazırlıkları mutlaka gerçekleştirebilmeliyiz. Bu temelde sadece mücadele eden ve direnen değil, bunun ötesinde büyük başarılar kazanan olmalıyız. Düşmanı darbeleyen ve zayıflatmayan değil, faşizmi yenen ve yıkan bir sonucu elde etmeliyiz.

45'inci Parti yılına işte böyle bir hedef temelinde giriyoruz. Kuşkusuz bu hedefi başarmanın zorlukları vardır ve öyle kolay gerçekleşmeyecektir. Ancak başarılamayacak hedefler de değildiler. Çünkü düşman gerçekten çok darbe yemiş ve zayıflamıştır. AKP-MHP faşizmi yaptıklarıyla iç ve dış kamuoyunda iyice teşhir olmuştur. Artık demokratik yöntemlerin zerresini bile kullanmayacak, daha çok komplo ve provokasyona baş vuracak, daha açık diktatörlüğe yönelecektir. İktidarını zor ve hile ile sürdürmeye çalışacaktır. Başvuracağı hileleri ortaya çıkartır ve zor uygulamalarını kırsak, o zaman AKP-MHP faşizminin yıkılışı ve çöküşü gerçekleşecektir. Bunun için de daha çok duyarlılık ve dikkat, daha etkili pratik mücadele gerekir. Geçen yılların pratik derslerini yeterince çıkarmak, Apocu çizgide daha doğru partileşmek, gerillalaşmak ve demokratik uluslaşmak bize bu gücü verir.

Şimdi işte böyle bir süreç içerisindeyiz. Önderlik ve şehitler çizgisinde kendimizi yenileyerek 45'inci yıl görevlerinin üzerine yürüyeceğiz ve mutlaka kazanacağız. Bu temelde, her zaman bize en büyük yaşam ve direnme gücünü veren kahraman şehitlerimizi, Seyit Rıza'dan Yılmaz Dersim'e, Haki Karer'den Delal Amed'e, Reşit Serdar'a ve Zap-Avaşın-Metîna şehitlerine kadar uzanan tüm kahraman şehitlerimizi bir kez daha saygı ve minnetle anıyoruz. Başta Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşların, halkımızın ve dostlarımızın Parti Bayramı'nı yürekten kutluyor; tüm yoldaşları Önderlik ve şehitler çizgisinde kendilerini yenileyerek, 45'inci Parti yılını büyük ve kesin zafer yılı haline getirmeye çağırıyoruz!

- ★ Kahrolsun Faşist, Sömürgeci, Soykırımcı Diktatörlük!
- ★ Yaşasın Özgürlük ve Demokrasi Mücadelemiz!
- ★ Yaşasın Devrimci Halk Savaşımız!
- ★ Yaşasın Özgürlük ve Direniş Öncümüz PKK ve PAJK!
- ★ Bijî Rêber Apo!

DEVİRİMCİ HALK SAVAŞI GERÇEĞİNE YAKLAŞIM SORUNU

Eğer egemen devlet şiddet kullanmaktan vazgeçmezse ve devrim güçlerini şiddetle ortadan kaldırmaya yönelirse, o vakit devrimci güçlerin de ikinci seçeneği gündeme girmek durumundadır. Bu da Devrimci Halk Savaşı çözümüdür. Yani birinci seçenek (demokratik anayasal çözüm) bizim tercihimizdir ama bütün çabalara rağmen eğer bu gerçekleşmeyip tasfiye dayatılır ve şiddetle bu pratikleştirilmek istenirse, bunun karşısında devrim güçleri de Devrimci Halk Savaşı seçeneğiyle çözümü geliştirmeyi önüne koyar. 'Karşımızdaki egemen devlet gücü çözüme gelmiyorsa biz kendi çözümümüzü kendimiz öz gücümüze dayalı olarak geliştiririz' yaklaşımıyla bu yeni stratejik dönem gündemleşmiş oldu.

Murat Karayılan

Türk devleti tarafından Kuzey Kürdistan'da geliştirilen sömürgecilik normal bir sömürge sistemi değildir. Kürdistan'da uygulanan sömürgecilik, esas itibarıyla bir jenosit-soykırım sistemi olarak uygulanmıştır. Kürt toplumunu bütünüyle ortadan kaldırma ve her şeyiyle yok etmeye dayanan bu sistemin temelinde acımasız bir şiddet anlayışı vardır. Öyle ki Dersim Direnişi sürecinde on binlerce insan toplu bir biçimde katledilirken, kurşuna dizilerek yok edilmekten, vahşi uygulama ve katliamdan korkarak mağaralarda saklanan kadın, çocuk, ihtiyarlara karşı kimyasal silah kullanmaktan geri durmayan bir anlayıştan söz ediyoruz. Dersim'de kimyasalla katledilen insanlarımız, savaştan, eli silah tutan, direnen insanlar değildi. Daha çok kadınlar ve çocuklardı; katliamdan kurtulmak için mağaralara saklanan insanlardı ve o insanlar mağaralar içerisinde kimyasal gazlarla katledildiler.

Yine 1930 Ağrı Direnişi sürecinde de 'direnişçileri destekliyorlar' gerekçesiyle Zilan Deresi'nde silahsız-savunmasız Kürdistan köylülerinin toplu bir katliam ve soykırımdan geçirilmesi söz konusu olmuştur. Sadece 3 gün içerisinde çocuk-yaşlı, kadın-erkek demeden 15 bin kişi katledilmiştir. Hiçbir fert bırakılmamacasına 3 gün içerisinde büyük bir katliam yapılmıştır. Daha sonra aynı bölgede devam eden katliamlarla katledilenlerin toplam sayısının 40 bine ulaştığı da belirtilmektedir.

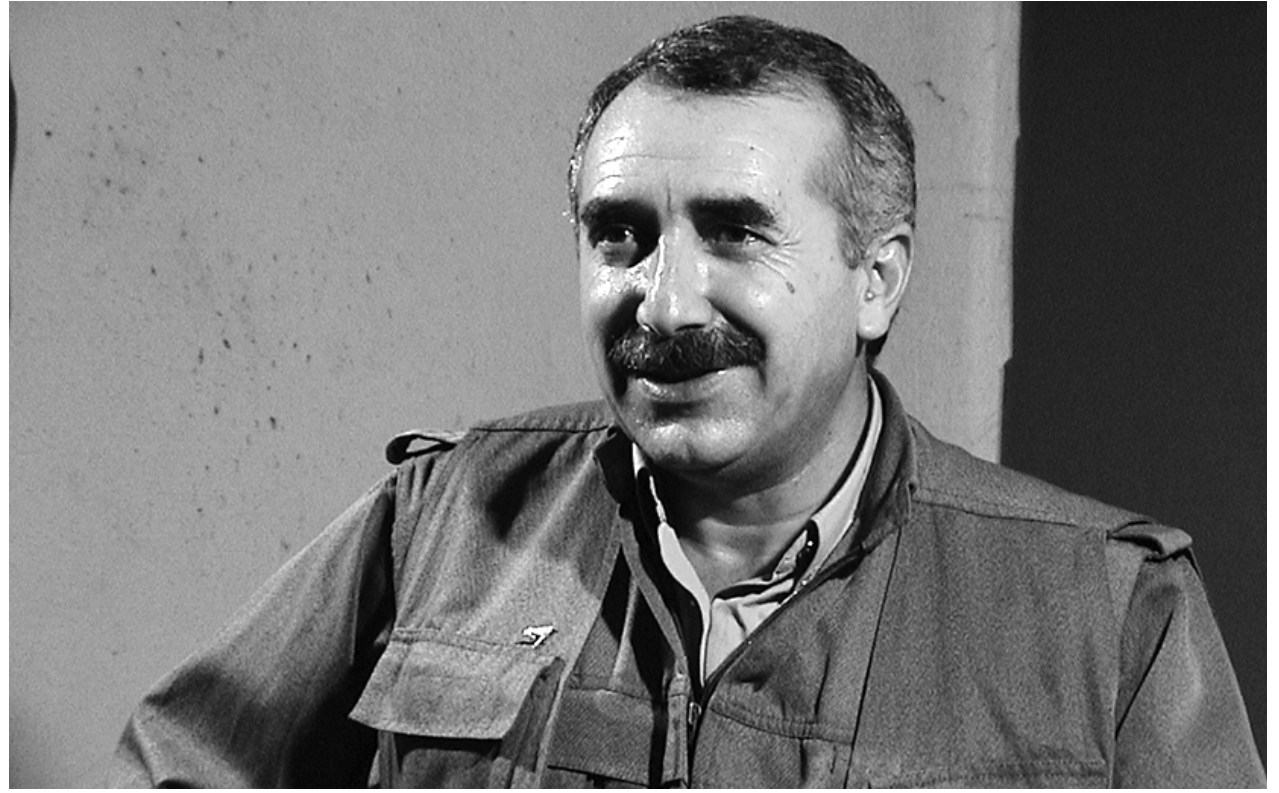
Kürdistan toplumu katliamlarla teslim olmaya zorlandı

Böylesi acımasız yöntemlerle bir toplumu şiddet yoluyla ortadan kaldırmayı önüne koyan bir soykırımcı egemenlik sistemi Kürdistan'da uygulanmıştır. Kaldı ki öncesinden Ermeni halkına, Rum halkına, Asuri-Süryani halkına karşı uygulanan şiddet de Kürt toplumunun hafızasında canlıydı. Hristiyan kökenli halkların bu tür bir şiddet uygulamasıyla öldürüldüğü ve sürüldüğü, böylece toplumsal varlığının ortadan kaldırıldığı bilinmektedir. Bütün bunlar Kürdistan toplumunun hafızasında canlı olarak yaşanan şeyler haline getirildi ve böylece toplum teslim olmaya zorlandı; bu temelde

1940'lardan sonraki ölüm sessizliğinin Kuzey Kürdistan'da egemen hale getirildiği biliniyor. Dolayısıyla böyle gaddar bir soykırımcı devlet anlayışına karşı siyasal yöntemlerle mücadele yürütmek ve sonuç almak bir yana, varlığını sürdürmek bile mümkün olamazdı. Türk devlet gerçeğinin Kürdistan'daki uygulamaları bu temelde gerçekleşmiştir.

Türk devletinin bu gerçeğini en iyi bilince çıkaran ve ilk kez derinlikli bir biçimde tahlil eden Önder Apo'dur. Önder Apo, daha ilk aşamada ideolojik grup döneminde sömürgecilik tezini geliştirirken bu sömürgeciliği uygulayan devlet karakterini de iyi çözümlemiştir. Onun için grubu çok gizli bir biçimde örgütlemeyi öngördü. Uzun süre hiçbir yazılı belge oluşturmadı; çalışmayı daha çok sözlü propaganda ve ideolojik mücadele biçiminde geliştirmeyi esas aldı. Önderlik Türk sömürgeci-soykırımcı karakterini iyi tahlil etmeseydi ve grup öyle kendisini orta yere seren bir tarzı esas alsaydı, daha ilk çıkışta tasfiye edilirdi. Önder Apo Türk sömürgeci sistemin karakterini hem iyi çözümledi hem de bu sisteme karşı mücadele yürütenin kolay olmayacağını doğru bir biçimde tespit etti. O yüzden daha başlangıçta kişilik sorunu üzerinde durdu; sağlam, kararlı, karakterli, davaya bağlanmış öncü kadrolara dayanmadan bu sömürgeci-soykırımcı sistem karşısında durulamayacağını derinliğine bilince çıkarmıştı. Bu tespitler temelinde Ankara'da grup faaliyetinin yürütülmesi ve daha başlangıçta Haki Karerlerin, Kemal Pirlerin, Mazlum Doğanların, Hayri Durmuşların, karakter şekillenmesi gelişti. Yoksa bu derinlik ve niteliksel oluşum gelişmemiş olsaydı, ne zindanlarda öyle bir direnme iradesi açığa çıkabilirdi ne de daha sonraki vahşet uygulamaları karşısında silahlı mücadele direnişi gelişebilirdi. Ama Önderliğin daha başlangıçta hem sömürgeci devlet karakterini doğru tahlil etmesi, hem de buna karşı durabilmenin öyle sıradan olmayacağını, nitelikli, kararlı, her türlü zorluğa göğüs gerebilecek cesur kadrolarla bu mücadelenin yürütülebileceği tespiti bu açıdan çok önemlidir.

Daha ideolojik grup döneminde, henüz grubun belirlenmiş resmi bir ismi yokken, sömürgeci işgal güçlerine karşı direniş gelişmeden, direniş güçleri yeterli askeri savunmaya sahip olmadan mücadelenin

gelişemeyeceği; Kürt halkının var olma ve özgürlük mücadelesinin ancak halk ordusunun örgütlenmesiyle gelişebileceği; halk ordusunun örgütlenmesiyle kendisini savunabileceği eksenindeki tartışmalar nedeniyle bir dönem gruba UKO (Ulusal Kurtuluş Ordusu)'cular ismini de vermişlerdi. Bu ismi grup kendi kendine vermemişti ama tartışmalarını izleyenler bu biçimde bir tanımlama da yapmışlar. Çünkü Kürdistan'da yaratılan şiddet ortamında Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadeleni'si'ni silahsız düşünmek abesti. Gerçeklerle temas eden, kendini kandırmak istemeyen birilerinin böyle bir yaklaşımı geliştirmesi düşünülemezdi. Zaten bunun zemini de yoktu. 'Zemini var' diyen kimi gruplar gizli bir biçimde kurdukları partilerinin adını bile açıklamaya cesaret edemiyorlardı. Yani parti kurmuş, sadece kuran birkaç kişi adını biliyor; onlar dışındaki kimse o grubun parti midir, grup mudur, ne olduğunu bilmiyor. Kısacası adına mücadele yürüttükleri ülkenin ismini dahi telaffuz edemeyecek durumdaydılar. Dolayısıyla kendi kendini kandırmaktan başka bir şey değildi. Yok edilme aşamasındaki bir halkı bu yok oluştan kurtarmanın yolu öyle çok gizli, adını bile telaffuz edemeyecek düzeyde dar bir grup faaliyetiyile o yok oluştan kurtarmak mümkün olamazdı. Bu ancak sağlam bir öncü ve her şeyi göze alan cesur bir halk isyanı-ayaklanması, bir toplumsal direniş ve canlanmayla mümkün olabilirdi. Aksi takdirde hızla gelişen bir yok oluş süreci söz konusuydu ve artık bu halkın

gerçekten bir halk veya ulus olarak varlığı tartışma konusu yapılıyordu. Bu açıdan sömürgeci-soykırımcı sistemin Kürdistan'da yarattığı o trajediye ve soykırıma halk adına 'durl' demek ve onun önüne geçebilmek için ancak büyük bir cesaretle ortaya çıkmak ve bunu açıkça topluma yansıtarak bir devrimci mücadele geliştirmek gerekliydi.

Grubu imha etmeyi planlayan devlet, Haki Karer yoldaşı şehit etti

Bu açıdan Önder Apo'nun öncülüğünde giderek şekillenen grup hiçbir şekilde kendisini yanıltmadı. Karşısında durduğu sistemi iyi tanıdı; ona göre kendisini nasıl hazırlaması gerektiğini doğru belirledi. Bu temelde ideolojik formasyonunu ve programsal çerçevesini giderek netleştirme sürecini geliştirdi. Ama bu arada düşman böyle gizli bir grubun bulunduğunu, çeşitli yerlerde ideolojik propaganda faaliyetini geliştirdiğini fark etti ve bilindiği gibi grubun önderliğine yönelmeyi planladı. Önderliği bulamayınca, grup içerisinde Önderliğin yardımcısı konumundaki Haki Karer yoldaşı Antep'te bir kontra grubunun komplosuyla şehit etti. Bu önemli bir işaretti. Özel Harp Dairesi'nin el attığı, grubu imha etmeyi planladığı anlaşıldı. Ondan sonra grup biraz daha derinliğe inmeyi ve gizliliğe dikkat etmeyi esas aldı. Çünkü düşmanın takipte olduğu ve grubu tasfiye etmek istediği görüldü.

Sonrasında Haki yoldaşın şehadet yıldönümünde bilindiği üzere işbirlikçi

feodal-komprador kesimler, MİT, polis ve faşist MHP işbirliği temelinde Hilvan'da Halil Çavgun arkadaşın şehit edilme olayı yaşandı. Bu olay da bir çok açıdan önemliydi. Artık sadece Özel Harp Dairesi'nin grubu hedeflemediği, faşistlerin ve polisin yanı sıra Kürt işbirlikçi feodal-kompradorların da devreye konulduğu görüldü. Yine aynı dönemde bir takım sözde sol grupların da şiddete dayalı bazı yönelimleri gerçekleşti. Daha sonraki süreçte ise başta KUK olmak üzere, Kürdistan'da reformist çizgide örgütlenmeye çalışan grupların saldırıları gelişti. Kısacası tümüyle şiddete dayalı soykırımcı sistemin çeşitli versiyonlarının etkili bir biçimde devreye konulduğu bir sürece girildi. Bu süreç karşısında partileşme olmazsa olmaz olarak bir hakikate dönüştü.

PKK'nin kuruluşu ulusal direnişi örgütlemek temelinde gerçekleşti

PKK'nin Birinci Kongresi olarak resmiyet kazanan Lice'nin Fis Köyü'ndeki toplantıda partileşme kararı alınarak mücadelenin yükseltilmesine karar verildi. Zaten artık yol ayrımına gelinmişti. Bu durumda ya esneyecekti, biraz geriye çekilip bir gençlik grubu olarak devam edecekti (deyim yerindeyse reformist bir çizgiyi tercih edecekti); ya da ulusal var olmayı önüne koymuşsa bunun için ne tehlike ve risk varsa bunu göze alıp ulusal direnişi örgütlemek üzere partileşmeye geçecekti. Zaten Önderlik ve grubun kararlılığı da bu temelde ulusal direniş kararının alınması ve

bu ulusal direniş örgütleyecek, yöretecek, yürütecek partileşmenin bir olmazsa olmaz biçimde kendini dayattığı o ortamda partileşme faaliyetinin resmi bir biçimde geliştirilmesiydi. PKK'nin kuruluşu aslında bu temelde ulusal direniş örgütlemek ve ulusal direniş mücadelesini yükseltmek üzere gerçekleşti. PKK'nin kuruluş süreci bu açıdan çok tarihsel bir dönüm noktasıdır. Ulusal var olmaya karar verme ve bunun direnişini geliştirmeye yönelme durumu sıradan bir şey değildi. Çünkü ölüm döşğinde neredeyse sancılar içinde olan bir topluma yeniden can verme, ruh verme, onu ayağa kaldırma kararlılığıyla gelişen bir süreçtir. Partileşme süreci bu temelde somutlaşmış ve kararlaştırmıştır.

Dikkat edilirse, PKK bir ideolojik hareket olarak şekillendi. İdeolojik-politik bir doğrultuyu netleştirdi. Muhtevaş sosyalist bilimin Kürdistan'a uyarlanması olan ideolojik-politik doğrultusu belirlenmiş devrimci bir ulusal-demokratik yapılanmadır. Kuşkusuz bununla birlikte, Kürdistan'da gerçekleşen insanlık dışı katliama karşı duran insani boyutu, enternasyonal boyutu da vardır. Yurtseverliği kadar enternasyonal özünün derin ve güçlü bir temele dayanma gerçeği de vardır. Kürdistan'da uygulanan ağır şiddet, baskı ve soykırımcı uygulamalara karşı sosyalist düşünce temelinde gelişecek mücadelenin aynı zamanda bir Türkiye ve Ortadoğu halklar mücadelesi olacağını öngören; Kürdistan devriminin kendisiyle birlikte Ortadoğu devrimine yol açacağı tespiti yapma durumu daha başlangıçta söz konusuydu. Bugün gelişen mücadele ile bu daha berrak bir biçimde göz önüne serilmiş bulunuyor. Kısacası bu temelde gelişen mücadelenin, ancak ve ancak direnişle ve silahlı mücadele ile kendini savunması ile gelişip güçleneceği tespiti en önemli tarihi bir değerlendirmedir ve tespit olarak partileşmenin temeli haline gelmiştir.

O zamana kadar dünyada gelişen devrimci hareketlerde iki önemli savaş stratejisinin uygulandığı biliniyor: Bunlardan birisi Rusya'da uygulanıp başarıya ulaşan 'Ayaklanma Stratejisi' yken, diğeri de ayaklanma stratejisinin başarıya ulaşamaması ardından uzun bir direniş temelinde Çin'de şekillenen 'Uzun Süreli Halk Savaşı Stratejisi'dir. Bunun daha sonra Vietnam ve daha bir çok ülkede uygulandığı bilinmektedir. "Türkiye ve Kürdistan koşullarına en uygun olan mücadele stratejisi nedir?" noktasındaki tartışmalarda çeşitli fikirler olsa da, Kürdistan ve Türkiye somutunda Uzun Süreli Halk Savaşı Stratejisi'nin daha uygun ve doğru olacağı fikri o zamanki sol camia içerisinde daha çok egemen bir görüştü. Daha önce Mahir Çayan'ın, yine İbrahim Kaypakka-ya'nın ve Deniz Gezmişlerin aynı perspektifle yola çıktıkları ama Türk devlet sisteminin o şiddet karakterli duvarına çarparak daha ilk adımda ezildikleri bilinen bir husustur. Dolayısıyla Kürdistan'da Önderliğin en çok üzerinde durduğu mücadele stratejisi, tabii ki 'Uzun Süreli Halk Savaşı Stratejisi'ydi.

Fakat bu, ana hatlarıyla '81 yılı sonunda Lübnan'dan geri dönüş sürecini başlatan ilk grupla Önderliğin yaptığı toplantıda daha netlik kazandı. Bu toplantıda Mehmet Karasungur, Mahsum Korkmaz, Şahin Kılavuz gibi mücadelenin önemli kadroları da yer alıyordu. Bu toplantıda Önderliğin bir hafta boyunca mücadele stratejisiyle ilgili yaptığı değerlendirmeler, daha sonra Kürdistan'da Zorun Rolü ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Siyaseti adıyla kitaplaştırılarak devrimci mücadelemizin en temel bir belge haline geldi. Bu kitap, PKK'nin askeri bakış açısını ve mücadele stratejisini en geniş ve berrak bir biçimde ortaya koyan bir kitaptır. Dolayısıyla o zaman hazırlanan bu kitap, PKK'nin askeri stratejisinin bu biçimde en geniş bir tarzda açıldığı bir belge oldu. Orada da ifade edildiği gibi Kürdistan koşullarına en yakın olan deneyim, Vietnam'da ortaya çıkan deneyimdi ve diğer tüm dünya örnekleri incelenmekle birlikte Çin-Vietnam gerilla modelinin Kürdistan'da uygulanması süreci bu biçimde gündeme girdi.

Uzun Süreli Halk Savaşı'nın aşamaları

Birinci aşamaya, 'stratejik savunma' aşaması deniliyor. Bu aşama, daha çok gerilla birimlerinin hareketli olduğu ve hareketlilik ve gizlilikle savunmayı esas aldığı, vurkaç taktikleriyle hem düşmanı yıpratma hem de giderek gücünü büyütürerek ikinci aşamaya geçmeyi hedefleyen bir aşamadır.

İkinci aşama, 'stratejik denge' aşamasıdır. Stratejik denge, artık gerillanın belli düzeyde büyüdüğü, coğrafyanın stratejik kimi alanlarını elinde tutabildiği ve savunabildiği, o alanlara egemen olan, devletin kolay kolay giremediği, girse bile büyük savaşın yaşandığı ama gerillanın da ovaya ve şehre giremediği, girse bile ancak gizli yöntemlerle ve eylem biçiminde girebildiği bir denge durumunun olduğu bir süreçtir.

Üçüncü aşama ise, gerillanın daha fazla büyümesi, eğitim görmesi, giderek bir yarı düzenli ordu haline dönüşmesi, stratejik müttefiklerinden destek alması, halkın şehirlerde ayaklanmaya geçtiği ve gerillanın da kırdan şehre doğru yöneldiği **stratejik saldırı** dönemidir.

Çeşitli ülkelerde Uzun Süreli Halk Savaşı Stratejisi bu biçimde pratikleştirilmiştir.

Kürdistan'da böyle bir sürecin hedeflenmesiyle beraber, esasen başlangıçta Kürdistan'ın hatta PKK'nin tek kalmayacağı, başka güçlerin de sürece dahil olabilecekleri varsayıldı. Bunun için 1981-'82-'83 süreçlerinde Ortadoğu zeminine çekilmiş olan hem Kuzeyli Kürt örgütleriyle kimi toplantılar ve tartışmalar yürütüldü; hem de Türkiye sol örgütlerle yapılan tartışmalar söz konusuydu. Kimi Türkiye sol örgütlerle Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi (FKBDC) kuruldu. Kürt örgütleriyle yapılan toplantılarda ise maalesef herhangi bir sonuç elde edilemedi. Gerçek şuydu ki 12 Eylül askeri-faşist cuntasının

Türkiye ve Kürdistan'da yarattığı o şiddet ortamına, geliştirdiği faşist kurumsalmaya müdahaleyi göze alan, o kararlılıkta yoğunlaşma yaşıyan kimse yoktu. Çünkü FKBDC daha sonra ülkeye geri dönüşü gerçekleştirmedi. Onun içinde yer alan Dev-Yol ülkeye geri dönüşü değil daha çok çeşitli taktiklerle geri dönüşü sabote ederek esasen herkese Avrupa'ya yönelmeyi dayattı.

Özcesi Önderlik hem Türkiye sol hareketleriyle hem de Kürt örgütleriyle ittifak kurmak istiyordu fakat ittifak ülkeye geri dönüş ekseninde olmalıydı. Ne varki, geri dönüş iradesini gösteremeyen güçler böyle bir ittifaka gelmediler. Gelenler ise daha sonra bozdular. Böylece mücadele ve savaş sahnesinde bizler PKK olarak yalnız kaldık.

15 Ağustos 1984 Atılımı böylesi bir atmosferde geliştirildi. 15 Ağustos Atılımı gerçekten çok tarihi bir çıkıştı. 12 Eylül faşist cunta sistemine karşı büyük bir devrimci müdahaleydi ve Kürdistan'da büyük bir yankı yarattı. Kimilerinin beklediği gibi, bu mücadeleyi geliştiren güçler yok olmadı. Oysa onların iddiası böyleydi. "Türk devletine karşı böyle bir girişim yapılamaz. Yapılsa da yok olmayla sonuçlanır" algısını geliştirmek istiyorlardı. Ama Kürdistan'da büyük komutan Mahsum Korkmaz yoldaş öncülüğünde geliştirilen 15 Ağustos Atılımı büyük bir devrimci direniş ortamını yarattı ve peşi sıra her ne kadar sömürgeci Türk devletinin çeşitli müdahaleleri olmuş olsa da, yine gerilla mücadelesini geliştirmesi gereken komutanlıklar içerisinde de çeşitli çizgi dışı yaklaşımlar çıkmış olsa da, bu atılım kendisiyle beraber Kürdistan'da çok büyük bir devrimsel süreci geliştirdi. Türkiye'de faşizmin kalıcı bir biçimde kurumsalmasının önüne geçti. Dörtlü Çete dediğimiz, çizgi dışı, Önderliğin geliştirmek istediği askeri ve örgütsel çizgiyi tersine çevirmek isteyen tasfiyeci kontra pratiklere rağmen gelişerek 1990'lara geldiğimizde Kürt toplumunda büyük bir canlanmayı ve yeniden dirilişi sağladı. Bu tarihi atılıma **'Diriliş Devrimi'** denilmesinin nedeni buydu; hiçbir umudu kalmamış bir toplumda yeniden bir canlanma, hareketlenme ve serhildan süreci dediğimiz toplumsallaşma süreci '90'larla birlikte bu biçimde gerçekleşmiş oldu.

Bu, Kürdistan'da gerillanın sonuç alabileceğini ortaya koyan tarihsel bir devrimci pratik süreciydi ve bunun peşi sıra yükselişi sürdürmek gerekiyordu. Bu temelde gerillada bir büyüme de yaşandı. Gerillanın sayısal yoğunluğu başlangıçta 100 civarı iken '89'da 900 civarına ulaştı, '92'ye geldiğimizde artık neredeyse 10 bine dayanıyordu. Dolayısıyla gerillanın artık ikinci aşamaya geçme süreci kendini dayatmıştı.

Erken iktidar hastalığı denge aşamasına geçişi engelledi

İkinci aşama, yani denge aşamasına geçmek için tabii ki salt stratejinin doğruluğu yeterli değildi. Taktik öncülüğün de rol oynaması, pratikte yapması gerekenleri yap-

ması gerekiyordu. Tam da bu noktada sorunların yaşandığını biliyoruz. Esasen bu tür sorunlar olmasaydı, '91-'92 sürecinde denge dönemine geçmenin koşulları vardı. Ama o zamanki taktik öncülük, bir takım başarılı karakol baskın eylemleriyle kendini yanıltarak 'erken iktidar hastalığı'na düştü. Taktik öncülük ve süreci geliştirme yerine, daha çok ortaya çıkan imkanları kendi yaşamını örgütlemeye yöneltti. Bu da o sürecin doğru değerlendirilememesini beraberinde getirdi. '93-'94'te denge süreci bir biçimde pratikleşti fakat '94 topyekun saldırısı karşısında yeniden hareketli gerillaya dönmek zorunda kalındı. Bu biçimde kendini tekrar etme süreci gündeme girdi. '97-'98'de de yine denge süreci bir şekilde pratikleşme safhasına girdi fakat bunun karşısında da Türk devletinin geliştirdiği teknik donanım tekrardan gerillanın hareketli süreç olarak kendisini devam ettirmesini dayattı. O zaman hem NATO'dan hem İsrail'den aldığı destek, Kobra helikopterlerinin etkili kullanılması, uçar birlik taktiklerinin uygulanması (ki bu ancak büyük bir masrafla yüzlerce Skorsky'nin alınmasıyla uygulanan bir taktik aşamaydı) temelindeki yönelim, birinci aşamaya dönüşün kapısını aralamış oldu. Zaten Uluslararası Komplo da buna dayanarak gerçekleşme zemini buldu. Kısacası, eğer o dönemde taktik öncülük stratejik dengeyi kalıcı kılabilseydi ve Türk ordusunun kapsamlı saldırıları karşısında alan savunmasını kapsamlı hareketli gerilla savaşıyla gerçekleştirebilseydi, süreç farklı olabilirdi.

'90'larla birlikte Türkiye devrim hareketinin beklenildiği gibi gelişmeyeceği netleşti. Dolayısıyla artık ara bir çözümün gelişmesi perspektifi açığa çıkmış oldu. Bunun için de denge dönemi önemliydi. Yani stratejik saldırıya geçme değil de denge dönemi kendisiyle birlikte siyasal bir çözümü de mümkün hale getirebilirdi. Zaten '93'te (Turgut Özal döneminde) yaşanan süreç biraz buna tekabül ediyor. Ancak devlet içindeki derin şoven-soykırımcı kesimlerin kendi sistemine de müdahale ederek Özal'ı, Eşref Bitlis'i vb kesimleri tasfiye edip '94 sürecini başlatması durumu vardır. Kısaca denge dönemini kalıcılaştıramayan gerilla, çözümü olmazsa olmaz bir biçimde dayatmadığı gibi, uluslararası komplo gerçeğinin önüne de geçemedi. Aslında Önder Apo'nun 'yetersiz yoldaşlık' diye eleştirdiği duruş budur. Yani taktik öncülüğün o süreci yeterli düzeyde karşılayamaması ve yaşadığı yetersizlikler, dönüm noktası denilebilecek önemli süreçlerin gelişmesine de neden olmuştur. Gerillada gerekli taktik zenginliği, yine uzmanlığı ve yetkinliği geliştirmek taktik öncülüğün işiydi. Aslında taktik öncülük bu görevini yapmadığı için çoğu zaman Önderlik üstlenmek zorunda kaldı. Bu da Önderliği tek bıraktı ve daha fazla hedef haline getiriyordu. Bu, ciddi bir özeleştiri konusudur ve bu özeleştiri süreci hala devam ediyor. Bu biçimde gelişen sürecin uluslararası komployla yeni bir döneme girdiğini bilmekteyiz.

Uluslararası komplo, Önderliğin esir alınmasıyla beraber tamamen yeni bir süreci başlatmış oldu. Uluslararası komplo süreci, bizim için, tüm hareketimiz için, özellikle de Önder Apo için çok ağır bir süreçtir. Ama ona rağmen o ağır koşullarda Önder Apo geliştirdiği yeni paradigma ile hem uluslararası komployu boşa çıkardı; hem de kadın özgürlüğüne dayalı Demokratik Ekolojik Toplum Paradigması ile hareketin nefes almasını ve yenilenerek genişleyip büyümesinin önünü açtı.

Yeni paradigma ile birlikte gerilla kendisini ideolojik askeri çerçevede yeniledi

Yeni paradigma çerçevesinde mücadele anlayışı da yeniden şekillendirildi. Özellikle silahlı mücadele ve zor olayına yaklaşım gözden geçirildi. Yeni-demokratik anlayışa uygun bir çerçeveye ulaşıldı. Şiddetin daha çok meşru savunma çerçevesinde kullanılması, bunun dışındaki kullanım biçimlerinin şiddet eksensiz devletçi anlayışlara has bir tutum olduğundan hareketle, devrimci yaklaşımın şiddeti sadece ve sadece meşru savunmada kullanmayı öngören bir yaklaşımı demokratik uygarlığın olmazsa olmaz bir ilkesi olarak belirledi.

Bu çerçevede gerilla da kendisini yeniledi. HPG ismiyle gerçekleşen Birinci Konferans'ta yeniden yapılanma kararı temelinde sadece ideolojik olarak değil, aynı zamanda askeri olarak da bir yenilenme sürecini önüne koydu. Bu temelde demokratik çözümü dayatan bir mücadelenin gelişmesi, aktif savunma yaklaşımı çerçevesinde gerillanın yeniden devreye girmesi süreci bildirildiği gibi gelişti. İşte bu noktada Devrimci Halk Savaşı olgusunu yeniden değerlendirme ve somutlaştırma durumu yaşandı.

Esasen yeni paradigmasal yaklaşımla eskisi gibi her şeyin şiddetle ya da gerillaya endeksli ele alınıp örgütlenmesiyle değil, devrimi iki temel ayak (gerilla ve serhildan) üzerinde ele alma ve bu ayaklar üzerinde bir güç haline getirme; toplumsal şiddete daha fazla yer veren yeni bir bakış açısı gelişti. Daha önceki Uzun Süreli Halk Savaşı'nda her şey gerillanın, yani Kızıl Ordu'nun büyümesi, güçlenmesi ve savaşı kazanması için yapıldı. Orada da halk ayaklanmaları vardı; halkın kuşkusuz yeri etkili konulmuştur ama her şey biraz da aslında ordunun güçlenmesine göre dizayn edilmiştir. Yani ordu eksensiz bir devrimsel hedefleme durumu vardır.

Fakat Demokratik Ekolojik Toplum Paradigması'nın bakış açısına göre toplumsal ayak ile birlikte gerillanın ele alınması durumu vardır. Yani toplumsal şiddetin daha fazla önemsenmesi, toplumun örgütlenmesi, iradeleşmesi, gerillayla toplumun karşılıklı yapacaklarını yapması temelinde devrimsel bir kuvvetin ve gücün ortaya çıkarılması fikrini temelinde yeni mücadele anlayışı şekillenmiştir. Bu 2010'a kadar sürekli demokratik çözümü dayatan,

★ **Türk devletinin bütün demokratik çözüm arayışlarını ve ateşkes süreçlerini bir özel savaş taktiği olarak ele alıp devrimci hareketi zayıflatma, esnetme, zaman kazanıp tasfiyeyi dayatma gerçeği var. Türk devletinin Kürt halkının iradesini tanımaya yanaşmadığı, devrim güçlerini tasfiye etmekten hiç vazgeçmediği, ateşkesleri bir biçimde kabul etse bile, onu devrimi tasfiye etmek için kullandı.**

bunun için mücadele yürüten, çeşitli açılımlar yapan ve ateşkesler ilan eden bir süreç eşliğinde yürütülen bir mücadele dönemi.

TC'nin imha dayatmasına karşı Devrimci Halk Savaşı

Ancak Türk devletinin bütün demokratik çözüm arayışlarını ve ateşkes süreçlerini bir özel savaş taktiği olarak ele alıp devrimci hareketi zayıflatma, esnetme, zaman kazanıp tasfiyeyi dayatma gerçeği var. Defalarca yapılan açılımlara karşı Türk devletinin AKP döneminde de bunu daha farklı yöntemlerle kullandığı ve Kürt halkının iradesini tanımaya yanaşmadığı, devrim güçlerini tasfiye etmekten hiç vazgeçmediği, ateşkesleri bir biçimde kabul etse bile, onu devrimi tasfiye etmek için kullandığının görülmesi üzerine, Önder Apo bizim devrimimizin seçeneksiz olmadığını ve farklı bir seçeneğin daha olduğunu belirtti. Bu bağlamda öncelikli seçeneğimizin demokratik-anayasal çözüm olduğunu, demokratik-anayasal çözümün gelişmesi için tüm çabaların sergilenmesi gerektiği ve sergilediğimizi; bu konuda halk hareketinin yoğunlaşması, mücadele yürütmesi, değişik toplumsal eylemselliklerle gücünün ortaya konulması, yani siyasal mücadelenin yetkinleştirilmesi ve toplumsal mücadelenin yoğunlaştırılması ile demokratik anayasal çözümü dayatma hedefi somut olarak konuldu. Ama bütün çabalara rağmen eğer egemen devlet şiddet kullanmaktan vazgeçmezse ve devrim güçlerini şiddetle ortadan kaldırmaya yönelirse, o vakit devrimci güçlerin de ikinci seçeneği gündeme girmek durumundadır. Bu da Devrimci Halk Savaşı çözümüdür. Yani **birinci seçeneğe** (demokratik anayasal çözüm) bizim tercihimizdir ama bütün çabalara rağmen eğer bu gerçekleşmeyip tasfiye dayatılır ve şiddetle bu pratikleştirilmek istenirse, bunun karşısında devrim güçleri de Devrimci Halk Savaşı seçeneğiyle çözümü geliştirmeyi önüne koyar. Dördüncü Stratejik Dönem olarak kendi öz gücüne dayalı, çözümü yaratma ve geliştirme süreci bu biçimde gündeme girmiştir. 'Karşımızdaki egemen devlet gücü çözüme gelmiyorsa biz kendi çözümümüzü kendimiz öz gücümüze dayalı olarak geliştiririz' yaklaşımıyla bu yeni stratejik dönem gündemleşmiş oldu.

Devrimci Halk Savaşı ile Uzun Süreli Halk Savaşı birbirinin devamıdır. Fakat aralarında fark da vardır. Önderliğimiz geçmişe dönük değerlendirmelerinde de önemli oranda Devrimci Halk Savaşı kavramını kullanmaktadır. Kuşkusuz

hepsi son tahlilde devrimci bir savaştır ama aralarında belli düzeyde bir fark da söz konusudur.

Biz Çin ve Vietnam eksenli Uzun Süreli Halk Savaşı'nı Kürdistan'da '84'ten '99'a kadar uyguladık. Birebir 'Uzun Süreli Halk Savaşı' diyebileceğimiz bir süreçtir. Ondan sonra paradigmasal değişimle birlikte bir ara dönem vardır. Bu süreç, 'serhildan' ve 'gerilla' süreçleri olarak da tanımlayabileceğimiz, demokratik çözümü dayatan bir mücadele perspektifi ile yoğunlaşan bir süreçtir. Demokratik çözümün önüne engeller konulunca, bu, Devrimci Halk Savaşı biçiminde somutluk kazanmış ve bir perspektif yenilenmesini yaşamıştır. Tabii bunun da geçmişi Uzun Süreli Halk Savaşı'na dayanmaktadır. Peki her iki stratejinin farkı nedir? Kuşkusuz en büyük farkı bakış açılarıdır; paradigmasal yaklaşımdır. Uzun Süreli Halk Savaşı devletleşmeyi ve şiddete dayalı bir yaklaşımı öngörürken, Devrimci Halk Savaşı daha çok toplumcu, toplumsal şiddeti öne çıkaran ve devleti değil Demokratik Konfederalizm'i hedefleyen bir mücadele anlayışıdır.

Devrimci Halk Savaşı'nda esas güç halktır

Bunun yanı sıra bir de güç mevzilenmesinde fark vardır. Yeni stratejide her şey gerilla değildir. Doğru; gerilla öncü güçtür ama esas güç halktır, halkın katılımıyla devrimsel gücün şekillenmesi gerekmektedir. İşte bu noktada halkın içinde örgütlenecek olan öz savunma birliklerinin önemi daha fazla öne çıkmaktadır.

Uzun Süreli Halk Savaşı'nda da milis gücünün bir yeri vardır ama milis gücü gerillaya destekçi olan bir güç konumundadır. Devrimci Halk Savaşı perspektifinde ise öz savunma başlı başına bir güçtür. Güç konumlanmasında, halk gücü, öz savunma ve gerilla biçiminde üç ayaklı bir devrim durumu söz konusudur. Devrimci Halk Savaşı'nın dayandığı yenilikler bunlardır. Daha çok toplumcu, daha çok toplumsal devrim yaklaşımını eksen alan, toplumun kendi kendini savunduğu, toplumun savaşa katıldığı bir direniş biçimidir. Özü itibarıyla bir öz savunma savaşıdır.

Esas olarak Uzun Süreli Halk Savaşı da bir öz savunma savaşıdır. Yani bir saldırı savaşı değil, kendisine ve değerlerine saldıran güce karşı kendini savunma savaşıdır. Dışardan bir güç ülkeyi işgal etmiş;

ülkenin toprağını, suyunu talan ediyor; dilini, kültürünü yasaklıyor; her şeyini hedefliyor; buna karşı toplumun meşru hakkı olan öz savunma savaşı söz konusudur. Dolayısıyla Türk devleti ve çeşitli NATO güçlerinin hareketimizi terörize etme çabası tamamen bir çarpıtmadır. Kürdistan'da terörü uygulayan devlettir;

★ **HPG'nin Önder Apo'nun yeni paradigması çerçevesinde süreci doğru okumaya çalışması ve bu temelde taktik öncülük olarak gerillanın başarılı olabilmesi için nasıl bir formasyona kavuşması gerektiği noktasında geliştirilen yoğunlaşmalar, çok önemliydi. Özellikle de yeniden yapılanma projesi olmasaydı, gerilla bugünkü direnişi bu düzeyde geliştiremezdi.**

insanları katleden devlettir. İşgal hareketini geliştiren, dili yasaklayan, kültürü başkalaşıma uğratan, fiziki ve beyaz soykırımı uygulayan, insanlığa karşı suç işleyen sömürgeci-soykırımcı Türk devletidir. O zaman buna karşı direnmek en insani bir haktır. Saldırıya uğrayan bir toplumun yaşaması için silah dahil kendisini savunması meşrudur. Bu, Birleşmiş Milletler'in 1948 Beyannamesi'nde de vardır.

Şimdi Kürdistan'da bizim geliştirdiğimiz direniş meşru bir direniştir. Bugün dünyanın herhangi bir yerinde bir işgal devletine karşı oradaki yerleşik halkın direnmesi nasıl meşruysa, aynı şey Kürdistan'da da meşrudur. Bizim Kürdistan'da geliştirdiğimiz Devrimci Halk Savaşı meşru bir savaştır; olmazsa olmazdır. Çünkü her şeyimiz saldırı altındadır. Bu toplum yok edilme konseptiyle, soykırım politikasıyla ortadan kaldırılmak isteniyor. Toplum bunun önüne geçmek, var olabilmek, yaşam hakkını elde etmek için direniyor ve bu direniş kutsaldır. Yaşam hakkı kutsal bir haktır; meşru bir haktır. Kürdistan'da yürütülen direniş de bu çerçevede kutsal ve meşru bir direniştir. Devrimci Halk Savaşı bu biçimde ele alınması gereken bir var olma ve özgürlük mücadelesidir. Kendini savunma ve irade olma iddiasını ortaya koymaz. Bugün Kürdistan'da yürütülen Devrimci Halk Savaşı'nın özü ve esası budur.

Özcesi, Kadın Özgürlüğüne Dayalı Demokratik Ekolojik Toplum Paradigmamızın en temel bir ilkesi de öz savunma ilkesidir. Çünkü kendini öz gücüyle savunamayan hiçbir canlı, daimi varlığını sürdüremez. Her canlının bir öz savunma sistemi vardır ve o sistem ile kendisini diğer canlılara karşı koruyarak yaşayabilmektedir. Bu hayvanlar alemi için de böyledir; insanlar için de böyledir; bitkiler için de böyledir; toplumlar için de böyledir. Bir kültürel varlık kendisini var etmek istiyorsa kendini savunabilmesi gerekmektedir.

Kuşkusuz savunma derken salt silahla yürütülen bir direnişmiş gibi anlamamak gerekiyor. Böyle anlamak çok dar bir yaklaşım olur. Savunma başta ideolojik olmak üzere, siyasi, kültürel, sosyal, ekonomik, vb bir çok açıdan geliştirilmesi gereken bir şey. Bir toplum her anlamda kendi kendine yeterli olmalıdır. Kendi

kendini savunabilecek, kendi kendini besleyebilecek, kendi kendini yaşatacak güce olmalıdır. Özgüce dayanma, kendi kendine yeterli olma yaklaşımı bundan ileri geliyor. İşte Önder Apo'nun paradigmasal yaklaşımının esası budur. Her toplum kendi kendine yeterli olabilmelidir. Özgür-demokratik-ahlaki topluma

ancak bu biçimde ulaşılabilir.

Kadın özgürlüğü ekseninde gelecek toplumsal bir yenilenme ve yeniden inşa süreciyle kendini var etmeyi bir bütünsellik içinde ele alma yaklaşımı önemlidir. Özgür-demokratik toplum ancak Kadın Devrimi'nin gerçekleşmesiyle mümkün olabilir.

Kadın Devrimi gerçekleşmeden, erkek egemenlikli yaklaşımın kendini devam ettirdiği bir yerde toplumsal özgürlükten söz edilemez. İnsanların doğayı hoyratça kullandığı bir yerde ekolojik yaşam söz konusu olamaz. Dolayısıyla Kadın Devrimi ve ekolojik devrim temelindeki ahlaki-politik toplumsal gerçekliğe biz ancak öz savunma sistemi ile ulaşabilir ve ancak öz savunma sistemi ile onu koruyabiliriz.

Ahlaki-politik toplumun ya da özgür toplumun olmazsa olmaz bir ilkesi, öz savunma ilkesidir. Bu yüzden Önder Apo'nun yeni-demokratik-özgür toplumu inşa perspektifinde ortaya koyduğu dokuz boyuttan birisi de öz savunma boyutudur. Bilindiği gibi dokuz boyut temelinde kendisini inşa eden bir toplum, demokratik-özgür bir toplum olarak kendini savunabilir; varlığını devam ettirerek Demokratik Konfederalizm anlayışıyla devrimsel bakışını yayabilir; böylece Demokratik Ulus perspektifi temelinde bölge çapında bir devrimsel çıkışın kaynağı haline dönüşebilir. Aksi takdirde öz savunması olmayan bir gücün böyle bir öncülük misyonunu ve böyle bir rolü oynaması söz konusu olamaz. Çünkü etrafta kapitalist modernite anlayışına dayalı, şoven, ırkçı, faşist ve şiddete dayalı bir sürü devlet gücü vardır. İşte bunlara karşı kendini koruyabilmek için öz savunmasının güçlü olması gerekmektedir.

Öz savunma derken, sadece halkın sıradan bir örgütlenmesi ve yarı sivil-yarı askeri bir yapılanma ile yetinmesi kast edilmiyor. Günümüzde her türlü silahla donanmış bütün vahşi-saldırgan güçlere karşı kendini savunma gücünde olabilen bir öz savunma, gerçekçi bir öz savunma olabilir. Demek ki öz savunma öyle amatör, sıradan bir askeri bakış açısıyla geliştirilemez. Böyle bir anlayışla geliştirilen herhangi bir öz savunma yaklaşımı başarılı olamaz. Başarılı olabilmesi için süreci doğru anlaması, doğru kavraması, doğru okuması ve sürecin gelişen savaş teknolojisine göre kendisini dizayn etmesi, örgütlemesi ve öz savunma savaşında profesyonel bir performansla sahip olması gerekmektedir.

İşte Kürdistan Özgürlük Gerillası, bu kapsamda çok önemli bir yenilenme sürecini yaşayarak bugüne

gelebilmıştır. Öncelikle Önder Apo'nun bilim ve teknik devrimi değerlendirmesinden hareketle gelişen paradigmasal dönüşümün yenilenmesinin askeri alana yansması ve bunun ne anlama geldiğinin tartışılarak belli düzeyde özümzenmesi temelinde HPG'de gelişen yeniden yapılanma projeleriyle gerillada güçlü bir değişim-dönüşüm yaşanmıştır. Bu köklü yenilenme yaşanmadan, Çin-Vietnam modeli olarak bilinen gerilla modeline göre örgütlenmiş klasik bir gerillanın günümüzdeki egemen devletlerin elinde bulunan modern silahlara ve teknoloji ile güçlendirilmiş istihbarat gücüne karşı kendini savunması ve var etmesi mümkün değildir.

HPG'nin yeniden yapılanması, gerillanın bugünkü güçlü direnişini sağladı

Bu noktada HPG'nin Önder Apo'nun yeni paradigması çerçevesinde süreci doğru okumaya çalışması ve bu temelde taktik öncülük olarak gerillanın başarılı olabilmesi için nasıl bir formasyona kavuşması gerektiği noktasında geliştirilen yoğunlaşmalar, bu temelde özellikle 2001 yılından 2018'e kadar çeşitli aralıklarla gündemleştirilen yeniden yapılanma projeleri çok önemliydi. Özellikle de 2013'te başlatılıp 2018'de yeni bir aşamaya taşırılan yeniden yapılanma projesi olmasaydı, gerilla bugünkü direnişi bu düzeyde geliştiremeyeceği gibi, varlığını bile devam ettiremezdi. Çünkü gelişen bilimin savaş araçlarına yansımalarının bir sonucu olarak, özellikle uzay biliminin devasa bir gelişim kat etmesi; Küresel Konumlanma Sistemi'nin (GPS) daha nitelikli bir biçimde kullanılabilir olması; bununla paralel olarak hedeflere güdümlü bir biçimde kilitlenebilen akıllı füze sisteminin geliştirilmesi; lazer ışınlarının bu konuda çok yönlü olarak değerlendirilmesi; yine termal sisteminin geliştirilmesi; insansız hava araçlarına taktik nitelik kazandırılması; uydu sisteminin tüm dünyayı adeta avucunun içine alacak şekilde gözetleyebilir düzeye gelmiş olması ve bunların hepsinin koordineli bir biçimde bir bütün olarak savaş alanında kullanılması durumu, beraberinde bütün klasik savaş strateji ve taktiklerini köklü bir biçimde değişime uğratmıştır. Bu sadece gerilla için değil tüm dünya güçleri için geçerli olan bir durumdur. Bunu doğru okuyamayan, doğru anlayamayan ve zamana göre kendisini yenilemeyen ordular yeni dönemde savaş kazanamaz.

Buna en çarpıcı örnek olarak Ermenistan ordusunu verebiliriz. Ermenistan ordusu niteliksel olarak savaş cesareti ve kararlılığı bakımından Azeri ordusundan daha güçlüydü. Mesela '90'ların başında bu gücünü ortaya koydu ve Azeri ordusunu yendi ve kazandı. Ama geçen zaman içerisinde kendisini taktik ve teknik olarak yenilemedi ve yerinde durdu. Azeri ordusu ise Türkiye'nin ve başka bazı devletlerin desteğiyle belli bir yenilenmeyi yaşadı ve bu sefer Ermenistan ordusu yenildi.

Şehit Zinarîn Cûdî

Bugün bütün dünyada tüm ordular için en önemli sorun, çağın gelişen teknolojisine ayak uydurma sorunudur. Bu yüzden de bütün ordularda yeniden yapılanma projeleri hep gündemdedir. İşte Kürdistan Özgürlük Gerillası da Önder Apo'nun perspektifleri temelinde bunu zamanında okumuş ve bu temelde yeniden yapılanma projelerini sürekli canlı tutarak kendini hep yenilemiştir. Yani bugünkü gerilla beş yıl önce-sinin gerillası olmadığı gibi, dünkü gerilla bile değildir.

Günümüz savaşlarının kaderlerinin tayin edilmesinde en önemli faktörlerden birisi de istihbarattır. Bugün savaşlarda istihbaratın git-tikçe daha da artan bir rolü vardır. Esasında teknik, istihbarattan sonra gelmektedir. Ancak istihbaratı da tekniği de kullanan insandır. Dolayısıyla günümüzde esas olarak bir savaşın kazanılmasında en temel faktör insan yeteneği ve insan kalitesidir. Yani en geniş ve en derin savaş yeteneğine sahip komutan, savaşçı ve askerleri olan güçler savaşları kazanabilir. Evet; her dönemde ve savaşta en gerekli olan şey cesaret, inanç ve ideolojik duruştur; bunlar olmadan bir savaş kazanılamaz. Bugün Kürdistan'da yürütülen savaşta Önder Apo'nun felsefesi ve ideolojisi temelinde kararlılığa ulaşmış, fedailleşmiş gerilla gerçeğini biliyoruz. Bu gerçeklik, aynı zamanda savaşımızın temelidir. Ancak bununla birlikte savaş taktiğinde zengin yöntemleri kullanabilen, tekniği taktiğin hizmetine sokabilen, teknik hakimiyeti ve uzmanlığı bulunan bir güç ancak savaş pratiğinde başarılı olabilir. Kısacası savaşlarda en olmazsa olmaz olan şey, savaşan insanın ideolojik duruşu ve ruhsal kararlılığıdır. Tabii ki bunun yanı sıra bir de taktik akıl, yaratıcılık ve derinliğin olması şarttır. İşte bunların ardı sıra üçüncü önemli bir faktör olarak günümüzün tekniğini doğru karşılayabilme, karşı tekniği boşa çıkarma ve elindeki tekniği doğru kullanma gelmektedir. Ancak böylesi bir uzmanlığa sahip profesyonel asker savaşları kazanabilir.

Biz profesyonelliği 3 ayak üzerinde ele alıyoruz: **Birincisi**, ideolojik kararlılık; **ikincisi**, taktik yetkinlik ve askeri yaşam, disiplin; **üçüncüsü**

ise savaş tekniğinde uzmanlık ve buna dayalı olarak branşlaşmanın gelişmesidir. Profesyonel asker, bu üç ayağın bir araya gelmesiyle şekillenebilecektir.

Kürdistan Özgürlük Gerillası özellikle 2018'den bu yana derinleştirdiği yeniden yapılanma süreci içerisinde bu üç halka üzerinde, yani profesyonel asker olma üzerine yoğunlaşmaktadır. Bu temelde bugün Zap, Avaşin ve Metîna direnişi geliştirilmekte; Dersim'de, Amed'de, Serhat'ta, Botan'da havadan ve karadan geliştirilen her türlü saldırıya karşı büyük bir irade, cesaret ve taktik yetenekle duruş sergileyebilmektedir.

Düşmanımız Kürdistan Özgürlük Gerillası için hep, 'bitirdik, bitiriyoruz, bitireceğiz' diyor ama bir türlü bitiremiyor. Bitirememesinin nedeni gerilladaki kararlı ideolojik, taktiksel ve askeri uzmanlık duruşudur. Kürdistan gerillası kendisinde bunu yaratabildiği için bugün direnebilmekte ve düşmanın modern teknolojiye dayalı bütün saldırılarını bir şekilde boşa çıkarabilmektedir. Kuşkusuz bu, kolay ulaşılabilen bir düzey değildir. Biz bu yolda çok kayıp verdik. Düşme kalkma çok yaşandı ve büyük bir tecrübeden geçilerek bugünkü düzey açığa çıkarılmıştır. Bu, Önder Apo'nun **'ne eskisi gibi yaşayacağız, ne eskisi gibi savaşacağız'**, yine '24 saat gerillacılık perspektifinin pratikteki doğru uygulanması noktasında gerillanın yoğunlaşmasının varmış olduğu bir sonuçtur.

Apocu fedai ruh savaşımızın dayandığı temel kaynaktır

Kürdistan Özgürlük Gerillası'nın bugün ulaşmış olduğu ideolojik fedailleşme düzeyi önemli bir düzeydir. Fedailik gerçeği, hareketimizin ilk çıkışında da kendisini ortaya koymuş, en kader belirleyici anlarda etkisini göstermiş ve bir gelenek halini almış önemli bir gerçekliktir. Hareketimizin ilk fedaisi Önder Apo'dur. Önder Apo, fedai bir çıkışla çalışmalarına başlamış ve gelişen zaman içerisinde binlerce ateş çemberinden geçerek bugünkü ulaşılan düzeyin yakalanmasında en önemli bir rolü oynamıştır. Ardından

ise Mazlum Doğanların, Ferhat Kurtayların, 14 Temmuz Direnişçilerinin tutumunun yanı sıra, Egîdlerin, Zilanların, Bêrîtanların ve Bêrîvanların sergilediği fedai duruş, kendi dönemlerine damgasını vurmuştur. Uluslararası komployla beraber gelişen süreçte ise artık fedailleşme Kürdistan Özgürlük Gerillası içerisinde bir kurumlaşma yaşamış, Hêzên Taybet şahsında yüzlerce fedai eylemcinin tarih sahnesine çıkması, en son Mersin'de Sara Tolhildan ve Rûken Zelal yoldaşların pratiklerinde açığa çıktığı gibi Ölümsüzler Taburu'nun gelişme düzeyine kadar varma durumu yaşanmıştır. Yani ideolojik kararlılık ve Apocu fedai ruh aslında savaşımızın dayandığı temel kaynaktır. Bu, en baştan beri böyledir.

Fakat baştan beri olması gerekip de olmayan kimi hususlar da vardır. Bunların başında ise taktik boyut gelmektedir. Yani taktik öncülüğün ve pratik uygulayıcıların yukarıda belirttiğimiz ideolojik formasyona uygun bir yaratıcılığı geliştirmesi gerekiyordu. Bu yeterince geliştirilemedi. Yine savaş tekniği üzerinde uzmanlaşmanın geliştirilmesi fazla yürütülemedi. Bu hususta, gerillanın '90'lı yıllarda, şu anda ulaştığı performansın üçte birine bile ulaşmış olsaydı, sürecin daha o zamanda kazanılacağı belirtilebilirdi. Hem taktik yaklaşım açısından hem askeri uzmanlık performansı açısından bunu söylemek mümkündür.

Örneğin; '96 yılında Önderlik önümüze araziye dayalı savaş taktiğini koydu. Biz o zamandan şimdiki tünel sistemine benzer olmasa da yer altı mevziisine belirli düzeyde dayansaydık ve yer altı mevzilenme sistemini geliştirseydik, '97 ve '98'deki düşman saldırılarına karşı yetkin cevap verip geri püskürtebilirdik. Bunun projesi yapıldı, tartışıldı fakat pratikleştirilmedi. Her bir yere yeni atanan komuta kademesi, gittiği alanda önceki planları görmezden gelerek kendi tarzını ve anlayışını uyguladı. Özellikle '90'lı yıllarda komuta kademesinin durumu maalesef böyleydi. Her gelenin kendi bildiğini okuduğu, kendine göre bir tarzı esas aldığı ve bunun da zamanla her eyaletin farklı bir tarzının oluşmasına yol açtığı bir eyaletler sistemi oluştu. Her eyalet kendine göre bir PKK'leşmeyi ya-

şadı, kendine göre bir savaş tarzını uyguladı. Her gelen komutan kendine göre yeni bir sistem geliştirdi. Örneğin; '96'da ARGK Ana Karargah'ı yer altı sistemini geliştirmek için Zap alanına 100 kadar milis getirdi; teknik imkan yaratıldı ama sonra bir yönetim değişikliği oldu ve o proje uygulanmadı. Halbuki biz o zamanlar şimdiki gibi bir tünel sistemine geçmiş olsaydık zaten düşmanda o zaman bugünkü teknik yoktu. Oranın semtine bile varamazdı. Bırakalım bugünkü tünel sistemini, belirttiğim gibi üçte birini uygulayıp yer üstünde savaşan bir gerillayı belirli düzeyde yarı yer altına geçirebilseydik durum farklı olabilirdi.

Tabi bunun paralelinde taktik yaklaşımları da zenginleştirmek gerekiyordu. Sadece yer altına geçmekle elbette bir şey olamazdı. Bu değerlendirmeleri taktik zihniyetin gelişimi açısından belirtiyoruz. Önderlik daha '96'da araziye dayalı savaş taktiğini önümüze koydu. O zaman gerçekleşen Askeri Konsey Toplantısı'nda bir hafta boyunca Sun Tzu'nun Savaş Sanatı kitabı okundu ve üzerine tartışmalar yapıldı ama herkes eyaletine gidince yine kendisini uyguladı. Dolayısıyla var olan imkanlar değerlendirilemedi. Ancak o zamanki hataların bir sonucu olarak peşi sıra yaşanan gelişmeler -ki bunun en ağırı Önderliğimizin esir düşmesidir-, bugünkü gerillanın gerçekleri görmek zorunda kalmasına; bu temelde kendisine yönelmesine ve kendisinde bir değişim yaratmasına neden oldu.

Bir örnek daha verirsek; bugünkü sabotaj bilimini aslında biz 1981'de Filistinlilerden öğrendik. Yani Lübnan-Filistin eğitimi sürecinde bugünkü sabotaj bilimi bizlere öğretildi. Uzaktan kumandalı bombayı biz o zaman öğrendik ama ancak, 2004'ten sonra uygulayabildik. Yani 33 yıl gecikmeli bir biçimde uyguladığımız bir gerçekliktir. Halbuki '84 Atılımı'yla birlikte uygulanabilirdi. Ama klasik, düz ve kaba yaklaşımlar ile çetevari tutumlar, ölçünün, derinliğin ve inceliğin önüne geçti. Dolayısıyla tüm gücümüze sirayet etmiş olan kararlılık en üst raddede seyrederken, buna paralel bir şekilde gelişmesi gereken incelik, derinlik ve ölçü olmayınca savaşımız da daha çok yakın mesafede bombayla sonuç almaya dönük bir biçim aldı. Bunun bir sonucu olarak hedefleri uzaktan imha etme ve etkisiz kılma yeteneği çok zayıf kaldı.

Ancak bugün bu eksiklikler belirli düzeyde aşılmıştır. Her ne kadar tamamıyla aşıldığını belirtmezsek de, adım adım kat edilen ilerlemeler mevcut savaş ve direnme düzeyini açığa çıkarmıştır. Yeniden belirtelim; bu kolay olmadı; büyük bir emek ve büyük bir çaba ile bu gerçekleşti. Yani şehitlerin kahramanlığı, emeği ve çabasıyla oldu. Önder Apo'nun önceden koyduğu çerçeve ve emek temelinde gerçekleşen yoğunlaşma, şehitlerimizin yürüttüğü çeşitli pratik uygulamalar ve 'yeni dönemde savaş nasıl gelişebilir' konusunda tüm yoldaşların yaptığı tartışma ve sergilediği pratikler bugünkü düzeyi açığa çıkarmıştır.

Bugün Medya Savunma Alanları'nda gelişen pratik ve ortaya çıkan

sonuçlar sadece Medya Savunma Alanları için değil başta Rojava ve Şengal gibi kurtarılmış alanlar ve esasen tüm dünya çapında, ellerinde modern savaş tekniği bulunan egemen güçlere karşı ülkesini, toprağını savunmak durumunda olan tüm güçler için önemli bir deney ve tecrübelerdir. Biz Devrimci Halk Savaşı'nın 3 temel ayağından söz ettik; "gerilla, halk ve öz savunma güçleri" dedik. Dördüncü bir ayak ise 'yer altı savaşı'dır. Günümüzde Devrimci Halk Savaşı'nda yer altı savaş tarzı temel bir faktördür. Günümüzün gelişen teknolojisine, özellikle de hava saldırı araçlarına karşı yer altına dayanmadan durabilmek çok güçtür. Yer altı sistemi Devrimci Halk Savaşı'nın en önemli bir faktörü ve ilkesi durumundadır. Bu Kürdistan devriminde açığa çıkmış bir durumdur. Aslında Çin'de ve Vietnam'da da belirli düzeyde yer altı sığınak sistemi kullanılmıştır ama oralarda belirli aşamalar için bu yöntem değerlendirilmiştir. Şimdi Kürdistan'da geliştirilen pratikte ise, yer üstü ileri düzeyde profesyonelleşmiş tim gerilla savaşıyla paralel ve eş düzeyde tümüyle yer altı savaşına dayalı bir stratejinin şekillenmesi yaşanmaktadır. Bu önemli bir stratejidir. Bugün sömürgeci-soykırımcı Türk devletinin Rojava'ya saldırma ihtimali karşısında Rojava eğer bu taktik çerçeve-yi esas alırsa, örneğin halkın savaşa doğru yaklaşımı ve katılımı; öz savunmanın örgütlenmesi, savaşçı gücün uzmanlığa dayalı savaşı geliştirebilme yeteneği ve yer altına dayanma olursa hangi ordu saldırırsa saldırın orada tıkanır. Bu anlamda 2 yıldır Zap, Avaşin ve Metîna'da ortaya konulan pratik, bunun en çarpıcı göstergesidir. Bu açıdan Zap, Avaşin ve Metîna'daki direniş çok çok değerlidir. Hem Kürdistan halkının bir irade haline gelmesi açısından, hem de uluslararası anlamda sunduğu taktik katkı açısından önemli bir değer ifade etmektedir. Nasıl ki Önder Apo'nun kapitalist moderniteye karşı demokratik modernite paradigmasıyla insanlığa büyük bir hizmet sunmuşsa, aslında bu paradigmadan hareketle Kürdistan'da gelişen demokratik modernite gerillası da geliştirdiği taktik yaklaşımlarıyla insanlığa bir tecrübe sunmakta, bu anlamda bir hizmette bulunmuş olmaktadır.

Zap, Avaşin, Metîna'daki direniş, özgür alanların savunulmasında çığır açtı

Günümüzde en gelişmiş teknolojiye karşı da özgür alanların savunulması mümkündür. Özgür alanları savunma, günümüzde bütün dünyada ezilen kesimler açısından temel bir sorundur. Çünkü yukarıda da izah ettiğimiz teknolojinin gelişimi, tüm savaş doktrinlerinin değişmesine neden olmuştur. Ancak Kürdistan Özgürlük Gerillası, özellikle de Zap, Metîna ve Avaşin'de yürüttüğü savaş ile özgür alanların savunulamayacağı tezini boşa çıkarmıştır. Sömürgeci-soykırımcı Türk devleti bu alanlarda çağın en gelişmiş tekniğini kullanmasına, onunla da kalmayıp ulus-

lararası yasalar tarafından yasaklanmış taktik nükleer, termobarik ve fosfor bombaları ile kimyasal silahları yoğun kullanmasına rağmen bugün Kürdistan Özgürlük Gerillası'nı orarlardan söküp atmadı. Evet, kendisi de belli yerlere yerleşti ama aynı alanlarda gerillanın varlığı halen söz konusudur. Mevziler karşı karşıyadır ve 8 ay kesintisiz bir biçimde 2 yıldır aynı mevzilerde direniş sürdürülmektedir. Bu da mevcut taktik yaklaşımın başarı sağlayabileceğine dönük en büyük veriyi sunmaktadır.

Gerillanın sisteminde önemli değişimlere gidildi

Bu noktada özellikle gerillanın sisteminde yaşanan değişimden de söz etmek gerekiyor. Elbette bu değişim-dönüşümün birçok boyutu vardır ve bunların hepsini burada izah edemeyiz. Zira bu konu başlı başına bir dizi-kitap olabilecek kadar kapsamlı bir konudur. Ancak kısaca da olsa bu hususa değinmek gerekir:

Günümüzde Kürdistan'daki gerilla sisteminin temelinde tim örgütlenmesi vardır. Tim sistemine dayanan bir askeri güç, yüksek teknoloji karşısında büyük zayıflar verir; dolayısıyla başarılı olamaz. Bize göre bu sadece gerilla için değil, aslında klasik ordular için de geçerli bir durumdur. Bugün Kürdistan'da gücünü küçülten ama kalitesini büyüten bir gerilla gerçekliği yaşanıyor. Bir timlik bir güç, bir tabur kadar savaş yeteneğini açığa çıkartabiliyor. Uzmanlığa dayalı tim savaş tarzı ile aynı uzmanlığa dayalı tünel savaşı bugün Türk ordusunu tıkatmıştır. Uzmanlığa dayalı, ideolojik kararlılığı bulunan, koordineli tim sistemini kendisine esas alan gerilla düzeni yeni bir düzendir.

Eskiden gerillada bölükler, taburlar, alaylar, tugaylar vardı. Tamamıyla aynı biçimde olmasa da, şimdi de tim sisteminin daha üstü olan birlik, tabur veya tugay sistemleri olabilir. Ancak bir güç ne kadar büyük olursa olsun, sayısı değil binleri on binleri de bulsa, yine de bütün bu gücün tim sisteminde göre örgütlenmesi ve ona göre savaşması önemlidir. Bunun için 'Koordineli Gerilla Tim Savaşı' diyoruz. Yani irili-ufaklı bir biçimde araziye yayılmış, 3 kişiden 5 kişiye kadar oluşan birimlerden meydana gelen tim tarzı, yeni dönem savaş anlayışının ana halkasıdır.

Tim savaş tarzı bugün dünyanın her tarafında geçerli olan bir tarzı ifade etmektedir. Ukrayna'da da yetkin bir biçimde geliştirilirse daha büyük başarılar elde eder. Ama Kürdistan'da gerilla, özellikle araziye yayılarak ve yer altına da dayanarak düşmanın hava üstünlüğünü dengeleme taktik stratejisini yürütmüştür. Türk devleti hava gücüne dayanarak, ola ki ondan sonuç alamaz ise yasaklanmış kimyasal gazlara dayanarak sonuç alabileceğini varsayarak planlamasını yaptı ama gerillanın yer altı tünel sistemini geliştirmesi ve yapısını kimyasal silah ile taktik nükleer silaha karşı da dayanabilecek kıvraklıkta gelişti-

mesi; bunun yanı sıra bir de yer üstünde de kendisini araziye yaymasıyla düşmana üstünlük sağlayan silahları bir ölçüde dengeledi. Bugünkü savaşlarda da gerillanın kayıplar verdiği doğrudur ama bu kayıplar öyle eskisi gibi yoğun ve çok sayıda olmayıp, bu tarzın bir sonucu olarak daha fazla direnme imkanı da sağlanmıştır.

Bugün Zap, Metîna, Avaşın pratiğinde yürütülen savaş aslında sadece mücadelemizin başından bu yana izah ettiğimiz tarzdaki denge döneminde düşmana karşı durabilme gücünü ortaya koymamıştır. Tarih boyunca ister Osmanlı döneminde olsun isterse de TC döneminde, şimdiye kadar gelişen hiçbir Kürt direnişlerinde hiçbir zaman kesintisiz bir biçimde 8 ay boyunca aynı mevzide direniş sürdürme gücü gelişmemiştir. Ağrı Direniş 4 yıl sürmüştür ama o savaş aralıklı bir biçimde, yani her seferinde birkaç gün yürütülen çatışmalar biçiminde yaşanmıştır. Bu yazıda belirttiğimiz gibi Zilan Katliamı ardından artık kapsamlı bir yönelimle direnişçiler geri çekilmek zorunda bırakılmışlar, kalanlar Doğu Kürdistan'a çekilmişlerdir. Kısacası bugünkü gibi 8 ay boyunca kesintisiz aynı mevzide yaşanmamıştır. Bu, Kürdistan'da ilk kez gerçekleşen bir direniş düzeyidir ve Türk soykırımcı devletine karşı halkımızın iradeleşme düzeyini ortaya koymaktadır.

Önder Apo'nun duruşu ve gerillanın sergilediği direniş iradeleşmeyi sağladı

Biz bir iradeyiz. Bu direniş düzeyi ortaya konulduğu için bugün halkımız siyasal planda da bir irade olabilmektedir. Kuşkusuz bunun en önemli ayağı Önder Apo'nun İmralı'daki direnişidir. Önder Apo'nun İmralı'da insanüstü bir biçimde 24 yıl boyunca geliştirilen bütün psikolojik işkence saldırılarına büyük bir sabır ve metanetle göğüs germesi, kararlı bir duruş sergilemesi, çok tarihsel bir direniştir. İşte Önder Apo'nun İmralı'daki direniş ile gerillanın Zap, Metîna ve Avaşın'deki bu duruşu Kürt halkının ve bölgedeki demokrasi güçlerinin iradeleşmesini beraberinde getirmektedir. Çünkü bugün Kürdistan'da yürütülen bu savaş, sadece Kürt halkının bir var olma ve özgürlük savaşı değildir. Aynı zamanda başta Türkiye'nin demokrasi ve sosyalist güçleri olmak üzere bölge halklarının demokratik geleceğini de savunan, Türkiye'de ve bölgede tıpkı geçmişte DAİŞ gericiliğini olduğu gibi bugün de AKP-MHP faşist gericiliğini engelleyen tek direnen faktördür. Kürdistan Özgürlük Gerillası'nın duruşu, Önder Apo'nun duruşu bugün Türkiye'de faşizmin kalıcılaşmasının önündeki en büyük engeldir. Dolayısıyla bir demokratik mücadele ve direniş düzeyini ifade etmektedir. Eğer gerillanın bugünkü direniş olmasaydı, AKP-MHP faşizmi kendi sistemini Türkiye'de kalıcılaştırırdı. Bunun önünde engel olan bugünkü direniştir. Önder

Apo'nun duruşu, emeği, ideolojik formasyonu ile gerillanın bugün sergilediği direniş, halkımızın iradeleşmesinin zeminini yaratmıştır. Bugün Kürdistan halkıyla Türkiyeli sol-sosyalist güçlerin ortaklığında gelişen demokratik siyaset alanındaki mücadele de doğal bir biçimde bu zeminden güç almakta, gün geçtikçe daha da güçlenmektedir. Ancak Önderliğimiz ile gerillanın duruşu ve direniş olmasaydı, o mücadele de bir şekilde faşizmin saldırıları ile dağıtılabırdı. Kısacası gelişen mücadelenin çok çeşitli dinamikleri vardır ve bunun en önemli halkası da Kürdistan Gerillası'nın bugün Devrimci Halk Savaşı perspektifi ile sergilediği direniştir.

Devrimci Halk Savaşı'nın halk ve öz savunma ayağı yeterli düzeyde değildir

Peki Devrimci Halk Savaşı yeterli bir biçimde yürütülmekte midir? Tabii ki hayır! Biz Devrimci Halk Savaşı'nın dört ayağından bahsettik. Mevcut durumda Medya Savunma Alanı'nda Kürdistan'da iki ayak üzerinde yürütülmektedir. Yani gerilla vardır ve bir ölçüde bir iradeleşmeyi ortaya koymaktadır. Gerillanın taktik formasyonu belli oranda bir direniş ortaya koymaktadır. Yine yer altı sistemine dayalı bir halk savaşı anlayışı da söz konusudur. Fakat onun halk ayağı ile öz savunma ayağı hala yeterli düzeye ulaşmış değildir. Evet, öz savunma örgütlenmesi de zaman zaman Türkiye'de, metropolde, Kürdistan'ın çeşitli şehirlerinde eylemler yapıyor ama henüz zayıftır. HBDH'nin aynı paralelde geliştirdiği milis savaşı da vardır. HBDH'nin ve YPS'nin eylemselliği toplu bir biçimde ele alınsa da bugün Zap, Metîna ve Avaşın'de yürütülen zirvesel direnişe göre yeterli bir düzeyi açığa çıkaramamaktadır.

Halkımızın kararlı duruşu vardır. Son dönemde Avrupa'daki halkımız başta olmak üzere Rojava'da, Şengal'de, Mexmûr'da, Silopi'de, İstanbul'da ortaya konulan bir duruş söz konusudur. Fakat bu, halk savaşı duruşuna denk düşecek bir düzey olarak tanımlanamaz. Bu konuda yetersizliklerimiz vardır. Tabii bu değerlendirmeleri yaparken, biz kadrolar halkı eleştirecek değiliz; kuşkusuz her şeyden önce kendimizi eleştirmeliyiz; eksikliklerimizi görmeliyiz. Eğer bugün toplumsal alanın örgütlenme sorunu varsa, bu, Hareketimizin, kurumlarımızın ve kadroların bir sorunudur. Bu konuda yaşanan yetersizliklerimiz vardır. Aşılması gereken ciddi yetersizlikler söz konusudur. Hem öz savunmanın örgütlenmesi konusunda hem de serhildan hareketinin örgütlenmesi konusunda yetersizlikleri aşmak gerekmektedir.

Bu konuda özellikle Önder Apo'nun 9 boyuta dayalı inşa perspektifi temelinde yaklaştığımızda ne denli ciddi yetersizlikler içinde olduğumuzu da görmüş oluruz. Eğer biz Devrimci Halk Savaşı'nı yeterli hale getirip yeterli düzeyde uygulayabilecek bir düzeyi yakalarsak, zaten sonuç alırız. Devrim

işte o zaman gelişir. Kürdistan'ın özgürlüğü, Önder Apo'nun özgürlüğü, Türkiye'nin dönüşmesi ve demokratikleşmesi o zaman gelişir. Bugün Kürt sorunu yalnızca Türkiye'nin bir sorunu değil, aynı zamanda bölgenin bir sorunudur. Kürt sorununun çözülmesi demek, bölgede birçok alanda yaşanan tikanıklığı aşırarak nefes borularının oluşturulması demektir. Dolayısıyla Hareketimiz ile dostlarımızın yürüttüğü özgürlük ve demokrasi mücadelesini, Demokratik Konfederalizm mücadelesini, demokratik sosyalizm mücadelesini bu eksenle ele almak gerekiyor. Biz geleceğin demokratik sosyalist yaşamını ancak topluma dayalı olarak kurabiliriz. O zaman toplumun Devrimci Halk Savaşı perspektifiyle daha yetkin, daha yoğun ve örgütlü bir biçimde sürece dahil olması gerekmektedir. Eğer bu konuda yetersizlikler varsa, kuşkusuz bu yetersizlikler öncelikle bizim yetersizliklerimizdir ve kadronun öncülük etmesi gereken bir durumdan söz etmek gerekiyor. Dolayısıyla doğru öncülük, halkı da doğru örgütlenme düzeyine taşımalıdır. Başta kadın ve gençlik olmak üzere halkın içindeki öncü dinamikler ve onların kadrosal yapıları bu konuda kendilerini sorumlu görmelidir. Yoksa bütün sorumluluğu hareketin en üst yönetimine atmakla da olmaz. Evet, en üst yönetim bundan sorumlu ama bütün kademelerdeki kadroların da kendilerini bundan sorumlu görmeleri gerekmektedir. Her nerede ve hangi faaliyet yürütülürse yürütülsün, herkes kendisini Devrimci Halk Savaşı'na göre düzenler ve çalışmalarının merkezine bunu koyarsa, o zaman bir bütün olarak da çalışmalarda sonuç alınabileceği bir gerçektir.

Kadın Hareketi ve gençlik sürecin ruhuna uygun olarak daha da yetkinleşmelidir

Özgür kadının yükselen fedai duruşu, bugün Doğu Kürdistan'da Jîna Emîni'nin şehadeti ardından gelişen direniş, yine Kuzey Kürdistan'da Saraların, Rûkenlerin, Nagihanların ve Peymanların şahsında yükselen kadın militan duruşun öncülüğü ve fedai ruhu açısından yaklaştığımızda Kadın Hareketi'nin daha fazla güçlü olması gerekmektedir. Gençliğin zaten ciddi örgütlenme sorunları vardır. Bir türlü kendisini özel savaşın uygulamalarından kurtaramama durumu vardır. Özel savaş bütün yönleriyle gençliğe yönelmiş durumdadır. Düşman, gençliği düşürmenin envai türden yöntemlerini uygulamaktadır. Eğitim sisteminden uyuşturucuya, kültür-sanatın içinin boşaltılmasından fuhuşa kadar her türlü düşürme yöntemini gençliğe karşı kullanmaktadır. Çünkü devrimin esas gücü kadın ve erkekten oluşan gençliktir. Düşman da bunu biliyor. Dolayısıyla psikolojik savaşın temel hedefine gençliği alıyor. Gençlik öncülerinin buna karşı çok daha yetkin olmaları gerekmektedir. Bütün

tün o özel-psikolojik savaş taktiklerini boşa çıkaran bir devrimci faaliyet içinde olmak, tüm gençlik öncüleri için elzemdir.

Kısacası, biz Devrimci Halk Savaşı'nın yeterli düzeyde uygulandığından söz edemeyiz. Bunu sadece öz savunma örgütlenmesi ve toplumsal örgütlenme boyutlarıyla belirtmiyoruz; gerilla alanı için de hala yaşanan yetersizlikler vardır. Günlük olarak bunlar gündeme gelebilen konulardır. Bizler her konuda ve mücadelenin bütün alanlarında yaşanan yetersizlikleri görme ve bunları doğru Apocu yöntemlerle giderme temelinde Devrimci Halk Savaşı'nı uygulanır hale getirebiliriz. O açıdan sorunlar üzerinde durmak gerekiyor.

Sonuç olarak; bugün Zap, Avaşın ve Metîna'da, Nuri Yekta, Mizgîn Ronahî, Zamani ve Güven gibi komutanların; Bager, Avzem, Arîn ve Şerzan gibi fedai öncülerin; Helbest ve Baz gibi kahraman militanların emeğiyle yaratılan görkemli direnişin de yetersizliklerini görmek, bugüne kadar ortaya çıkan tecrübelerden ders alıp daha da yetkinleştirmek ve böylece 21'inci yüzyıl gerillasının şekillenen formasyonunu doğru uygulamaya geçirmekle biz gerilla alanında yeterli bir öncülüğü ve uygulama düzeyini açığa çıkarabiliriz. Yine gençlik ile kadın alanında ve tabii ki bir bütünün toplumsal alanda serhildan sürecini belirtilen çerçevede yetkinleştirerek, Devrimci Halk Savaşı'nı gerçek anlamda öncü güçlerinin doğru rol oynamasıyla uygulanır hale getirebiliriz. Bunun koşulları vardır. Hem bölgemizde yaşanan gelişmeler ve hem de ülkemizde yaşanan gelişmeler, bunun mümkün olabileceğini ortaya koymaktadır. Bölgede ve dünyada yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı yeni konjonktürel durum da bunun zeminini daha güçlü hale getirmiştir. Bütün bu durumlar, olmazsa olmaz bir biçimde bizlere ve bütün özgürlük ve demokrasi güçlerine başarıyı dayatmaktadır. Bundan hareketle önümüzdeki süreçte, özellikle de PKK'nın 45'inci yılında Devrimci Halk Savaşı perspektifini daha yetkin bir biçimde pratikleştirerek daha önemli sonuçlara ulaşmayı mutlak bir biçimde hedeflemeliyiz.

Bu konuda var olan koşullar devrimci çalışmaların yetkinleştirilmesi için uygundur ve bizim bu hareketin militanları olarak bütün şehitlere, Önderliğimize, halkımıza verdiğimiz sözlerin bir gereği olarak tarihin bu önemli döneminde mutlaka bu hayati görevi başarmamız, Önderliğin, şehitlerimizin, Kürdistanlı anaların beklentilerine cevap olmamız gerekiyor. Tüm Halk Savunma Güçleri, sürece bu sorumlulukla yaklaşmakta ve karşı karşıya bulunduğu bütün kahraman şehitlerimizin ruhunu yaşatarak özgürlük mücadelesini başarılı bir sürece taşıma konusunda oldukça umutlu ve kararlıdır.

Her Türlü Erkek Devlet Şiddetine Karşı JIN JIYAN AZADÎ

Piroz Nûda

Kadının sistem içinde hak arayışından, sisteme karşı mücadeleye

Bu yıl 25 Kasım Kadına Karşı Şiddetle Mücadele Gününü şimdiden kadınlar tarafından güçlü eylemlerle karşılanacağını öngörmek mümkün. Rojhilat Kürdistan ve İran'daki kadın öncülüğünde yaşanan gelişmeler başta olmak üzere yılın başından itibaren birçok alanda kadınların mücadeleye duruşu bunu göstermektedir.

Geçmişte yılın bir iki günü ile -8 Mart, 25 Kasım gibi- sınırlı bir mücadeleye yaklaşımı vardı. Bugün kadınların mücadelesi; günleri, ayları aşan bir süreklilik içinde gelişmektedir. Ancak kadınların mücadelesinin bir kazanımı ve sonucu olan böyle sembol günlerin olması da anlamlıdır. Böyle günler, süreklilik kazanan kadın mücadelesine ivme kazandırma; mücadele strateji ve yöntemlerini gözden geçirme, mücadelede yeniden kararlaşıp yol alma anlamında gereklidir. Bu temelde Kadın Hareketleri ve örgütlerinin mücadele ve çalışmaları tüm yıla yayılan planlama ve programlarla sürmektedir.

25 Kasım Kadına Karşı Şiddetle Mücadele Günü, geçmişte salt kadının mağduriyeti ve haklarının sağlanması üzerinden gelişmekteydi. Aslında salt 25 Kasım değil, kadın mücadelesi, feminist mücadelenin durduğu nokta ağırlıklı olarak hak-hukuk arama düzeyinde dar kalabilmekteydi. Bu yaklaşım kuşkusuz, salt kadınlardan kaynaklanan bir durum değildi. Toplumsal mücadele iddiasında olan devrimci demokratik güçler bile; kadın sorununu tali gören, önemsemeyen, hatta kadınların bu yönde gelişen taleplerini, bölücülükle itham eden bir anlayışla bu alanda dahi erkek egemen zihniyet hakimdi. Bu da kadını dar, tepkisel, marjinal bir sınırdan mücadeleye yöneltmekteydi.

Son yıllarda kadın mücadelesinde, 25 Kasım eylem ve etkinliklerinde kadınların güçlü direniş duruşu kadar, sistemi sorgulayan; erkek egemen sisteme karşı 'kadın devrimi' gibi radikal bir mücadele duruşu ve iddiasının geliştiğini görmekteyiz. 2021 25 Kasım'ında yapılan etkinliklerde, birçok yerde yapılan eylemlerde şiddetin esas faillerini veya sorumlusunu sistem olarak devletin gösterilmesi önemliydi. Kadınlarda, erkek şiddet-devlet şiddet bağlantısı bilinç düzeyinde de önemli bir teorik düzey kazanmıştır. Dolayısıyla şiddetin kökleri konusunda bilinç düzeyinde de önemli sorgulamalar ve gelişmeler yaşanırken; bunun eylem ve mücadele duruşuna yansması da olacaktır. Kürdistan ve İstanbul eylemlerinde erkek-devlet şiddetine karşı

açığa çıkan mücadele duruşu ve bu çerçevedeki duruşmalar, dünyanın farklı bölgelerinde aynı gerçekliği ve mücadele tutumunu farklı kelimelerle ifade eden sloganlarla yankı buldu. Bir diğer dikkate değer boyut da birçok eylemde erkeklerin de eylemci olarak katılım sağlamasıydı. Bu da kadın mücadelesinin erkeğin de zihniyetini dönüştüren gerçeğini görmek açısından önemliydi. Bu erkeklerin katılımı, kadınların eylemini gölgeleme ya da kendini öne çıkarma biçiminde değil, normal katılımcı olarak birçok yerde genç ve orta yaş erkeklerin sayısı yoğundu. Hatta bazı erkekler erkek-şiddet konulu dikkat çekici dövizler taşıdı.

Bugün geline aşamada kadın mücadelesi, önemli niteliksel bir gelişme sağladı. Uzun yıllara dayanan önemli tecrübe ve birikimleri sonucu gelişmeler, aşamalar kaydetti. Kadın sorunu, erkek egemen sistemin beş bin yıldır yarattığı bir sorundu; Yaratılan tüm toplumsal sorunlara da merkezlik etmekteydi. O halde Kadın mücadelesini toplumsal mücadeleden bağımsız ele almak mümkün olamazdı. Ancak toplumsal mücadelede de erkeğe bırakan, edilgen bir pozisyonda olması da kabul edilemezdi. Toplumsal mücadeleye kadın bakışı, anlayışı, gerçek anlamda sistem karşısında olma pozisyonuyla öncülük etmek durumundaydı. Zira kadın; tarihsel hakikati ve toplumsal konumu gereği, verili olanı kabul etmeyen, devrimci olma potansiyelini en fazla taşıyan cinstir. Bu nedenle çağımız toplumsal mücadeleleri kadın rengi, kadın karakteriyle gelişmek durumundadır. Bu anlamda 21. yüzyılda gelişmekte olan toplumsal mücadeleler kadın öncülüğünde gelişmeye doğru gitmektedir.

Kadınlar bugün salt kendi hakları için ayağa kalkmayıp, aynı zamanda demokrasi ve özgürlük için toplumsal mücadelenin öncülüğünü yürütüyorlar. Bu gerçek Kürdistan'da olduğu gibi, bölgesel ve yerel düzeyde dünyanın birçok alanında kendini göstermektedir. Dolayısıyla kadın özgürlük ve eşitlik mücadelesini hedef alan saldırılar, kadını geleneksel cinsiyetçi kalıplara tıkamayı amaçlayan politikalar, kadın kırımını yükselterek kadın iradesini teslim almaya çalışan kadın zihniyetler, aynı zamanda 21. yüzyıl toplumsal mücadelesinin kadın öncülüğünü yok etmeyi amaçlamaktadırlar. Dolayısıyla bu yüzyılda tüm gelişmelerin merkezine ve önceliğine kadın özgürlük sorununu oturtmak, kadın özgürlük sorunuyla bağlantılı tüm toplumsal sorunları ve gelişmeleri ele almak gerekecektir.

Önderliğimiz; Demokratik ekolojik kadın özgürlükçü paradigmasıyla, kadın özgürlük sorununa daha de-

rinlikli bir yaklaşım geliştirmiştir. Çağımızın kadın özgürlük yüzyılı olacağı ve gelişmelere cins çelişkinin yön vereceği tespiti yüzyılın başında yapmıştı. Bu temelde geliştirdiği paradigmada Kadın mücadelesini toplumsal mücadelenin merkezine aldı. Toplumsal kurtuluşun kadın kurtuluşundan geçtiği, tüm toplumsal sorunların kaynağını, kadının köleleştirilmesi olarak ifade etti. Tüm diğer kölelikler, kadın köleleştikten sonra ancak gerçekleşme zeminini ve fırsatını bulduğu; dolayısıyla 'kadın özgürleşmeden toplumun özgürleşmeyeceği' gerçeğini, bir tespiti aşan mücadele yaklaşımı içinde ele aldı. Bu anlamda Kadının kurtuluşu ve özgürlüğü yalnız kadın için değil; toplumun kurtuluşu için zorunluluk olarak görülmüştür. Tüm özgürlük mücadelelerinin başarıya ulaşması için kadın eksenli olması, Kadın özgürlük çizgisini esas alması gerektiğini ifade etmiştir. Bugün PKK mücadelesinin bir kadın mücadelesi olarak ifade edilmesi, kadın öncülük inşası; mücadelemizin özgürlükçü karakterinin gereğidir. Önderliğimiz kadının bu hakikati temelinde devrimde, toplumsal dönüşümde, kadına öncülük rolü biçmiş, bu rol ve misyon gereği kadını ele almıştır. Diğer hiçbir devrimde kadın böyle ele alınmamış, rol biçilmemiştir. Onun için de devrimler 'kazanılsa' da tüm acı ve bedellere rağmen kadınlara, halklara mal olmamıştır. Önderliğimiz tüm bunlardan çıkardığı dersler temelinde, yeni paradigma yaklaşımıyla devrimimizin başta kadınlar olmak üzere tüm topluma mal olmasını sağlayacak, özgürlükler getirmesini esas almıştır.

Kadın Devrimi, toplumsal devrimin mihenk taşıdır

Bugün önderlik paradigmasının evrensel düzeyde ilgi görmesi ve sahiplenilmesinin en temel boyutlarından biri de kadın özgürlükçü yönü olduğu görülmektedir. Bu paradigmayla beslenen Kadın Özgürlük Hareketi olarak da dünya kadın mücadelesine karşı sorumluluklarımızın arttığının farkında ve bilincindeyiz. Kadın Özgürlük Hareketi olarak yaşadığımız örgütsel tecrübe, mücadele deneyimi olarak Kuşkusuz, genel kadın mücadelesine kazandırdıklarımız vardır. Ancak bundan daha önemlisi de Dünya kadın hareketlerinin içinde bulunduğu pa-

radigmasal ve ideolojik arayışa cevap olma anlamında tüm dünya kadın hareketlerine, mücadelelerine ulaşma, paradigmamızı paylaşmak gerektiği açıktır. Bu anlamda paradigmamız temelinde kadın öncülüğünde gelişen, kadınlar ve halklar için umut ve ilham kaynağı olan Rojava Devrimi, kadın mücadelemizin tanınmasında önemli bir rolü oldu. Yine son yıllarda Kadın Özgürlük Hareketi olarak bölgesel, uluslararası alanda gelişen kadın platformlarında aktif yer almamız; dünya kadınlarıyla daha fazla mücadele deneyimlerimizi paylaşmamızın önemli etkileri oldu. Mücadele perspektifimiz temelinde kadın mücadelesinde sistem sınırlarında hak arama yerine erkek-devlet gerçeğini birlikte ele alarak sorgulayan, sisteme dönük mücadeleye yönelme perspektifinin bu platformlarda açığa çıkması önemliydi. Bu kadın platformlarındaki tartışmalarda kadın sorununu toplumsal sorunlarla birlikte ele alma, toplumdan kopuk marjinal tarzları aşmaya dönükte önemli bir mücadele stratejisi açığa çıktığını görüyoruz.

Son süreçlerde 5-6 Kasım tarihlerinde Kadın Özgürlük Hareketimizin ön ayak olduğu Berlin'de gerçekleşen İkinci Uluslararası Kadın Konferansı bu kapsamda gerçekleşen çalışmalardan biriydi, önemliydi. Önderliğin paradigması ekseninde, özgürlük felsefemizi ifade eden "Jin, Jiyan, Azadî" duruşmasıyla gerçekleşmesi oldukça anlamlıydı. Bu vesile ile bu anlamlı kadın buluşmasını sağlayan konferans hazırlık komitesini ve tüm konferans delegelerini kutluyor, sevgi ve saygıyla selamlıyoruz. Bu Konferansta, kadın hareketleri ortak mücadele stratejilerini belirlediler. Yine kadın hareketlerinin çok ihtiyaç duydukları ve tartıştıkları diğer bir konu, ortaklaşma ve dayanışmaları açısından örgütlenme, genel olarak sistem sorunlarını da ele almaları önemliydi. Kadınların farklı ve çeşitli mücadele gerçekliğinden yola çıkarak, farklılık ve çeşitlilik içindeki konfederal birlik perspektifine ulaşmaları gerekliydi. Kadınlar olarak farklı, çeşitli zenginlikteki kadın mücadelelerinin deneyimlerinden yararlanarak, birlikte güçlenecek bir sisteme ulaşmaları; hegemon erkek sistemine karşı ih-

tiyaç duyulan bir sistem olarak elzemdi. Bu temelde kadınların; yereiden, bölgesel düzeyden uluslararası düzeye kadar önlerine koydukları örgütlenme perspektifi temelinde Dünya Demokratik Kadın Konfederalizmine ulaşmadaki kararlılıkları oldukça anlamlıdır. Önderliğin paradigması ve Kadın Hareketimizin öncülüğünde gelişen bu süreç, bizler açısından heyecan ve moral kadar; gururunu yaşadığımız bir çalışmadır.

Önderliğimizin kadın özgürlük paradigması, ulaştığı tüm alanlarda kadınlar başta olmak üzere tüm toplumlarda karşılık bulmaktadır. Bugün birçok alanda toplumsal mücadelede kadınların öncülük yapması bunun sonucudur. Kadın Devrimi, toplumsal devrimin mihenk taşıdır. Bu anlamda demokratik, ekolojik, ekonomik, kültürel tüm toplumsal devrimleri de bağrında taşıma karakterine sahiptir. Bu kapsayıcı karakteri, rolü gereği kadın, toplumsal devrimin en temel öncü güçlerinden olmak durumundadır.

Kadın mücadelesine karşı; açık kaba baskılar kadar, liberal tuzaklar

Kadın cephesinde yaşanan tüm bu gelişmeler karşısında erkek egemen sistemin; kadına karşı katliam, şiddet ve tecavüzcü yüzü çok daha açık tüm yönleriyle kendisini göstermektedir. Bu, erkek egemen sistemin gücü değil; kadınları, kendi sistemleri için her zamandan daha fazla tehlike olarak görüp korkutmalarından ileri gelmektedir. Bundan yüz yıl önce de kadına karşı şiddet kadınların mücadele gündemiydi. Bugün de kadına karşı şiddet halen en temel mücadele gerekçelerimizdendir. Erkek egemen sistem sürdükçe, kadınların mücadelesi geliştikçe şiddet olacaktır. Şiddetin biçimi değişebilir, ancak erkek egemen şiddet kendisini çok derinleştirmiş tarzlarda sürdürmeye devam eder. Çünkü erkek egemen sistem şiddete mahkum, kendisini şiddetle var eden bir sistemdir. Bu durumda kadın mücadelesinde sonuç alınmıyor, yol kat edilmiyor mu? diye sorulabilir. Ancak bu, yol almadığımız

anlamına gelmiyor, tabii ki kadınlar olarak mücadelemizde yol alıyoruz. Düne kadar daha iyi itaat etmek için, erkeklerin daha 'iyi kadınları' olmak için şiddet görürdük. Bu bizi daha fazla ehlileştirmeye, itaat etmeye ve çaresizliğe götürürdü. Bugün karşılaştığımız şiddeti, Özgürlük Mücadelemizin, özgürlük arayışımızın bedeli olarak yaşıyoruz. Bu bedelleri göze alarak yolumuza devam ediyoruz. Dün bu sistemin -gönüllü ya da gönülsüz- temsilcileri olan baba, koca, kardeş şiddeti yeterlikten; bugün kadınların isyanı ve mücadelesinin önünü almak için yeterli görülmeyip, sistemin direk devleti, kolluk güçleri ve bütün kurumları kadınlara karşı harekete geçmiş durumdadır.

Kadınlara dönük tüm fiziki ve görünür şiddetin yanında, esas tehlike olarak kapitalist modernitenin liberal politikalarını görmek ve karşı durmak kadın mücadelesi açısından hayattır. Kadının bilinçlenen ve yükselen mücadelesini etkisizleştirmek, sistem içine çekerek kontrol altına almak kapitalist modernitenin kadınlara dönük temel politikası olarak gelişmektedir. Bir taraftan kadının gücünden yararlanarak sistemine eklemelerken, sistem karşıtı potansiyeli, mücadele gücü kontrol altına alınırken; diğer taraftan yarattığı özgürlük yanılsamasıyla kadınları mücadele gücünden düşürme, etkisizleştirme politikaları gelişmektedir. Sistemin bu liberal politikalarından önemli sonuçlar aldığı, bu tarzda birçok kadın hareketini mücadeleden düşürdüğünü de görmek gerekiyor. Kadınlar olarak erkek egemen geleneksel sistemin, kaba ve görünen şiddeti kadar; bu sistemin daha inceltirilmiş, derinleştirilmiş biçimi olan kapitalist modernitenin liberal tutanaklarına karşı daha fazla duyarlı, donanımlı olmamız gerekir. İdeolojik yönelimleri ve liberal politikalarıyla kadın mücadelesini etkisizleştiren bu sisteme karşı da ciddi mücadele stratejilerimiz ve perspektifimiz olmalıdır. Bugün erkek egemen sistem bir yandan AKP-MHP faşizmi, Taliban ve İran otoriter rejimi gibi iktidarlarla, kadınlar şahsında topluma dönük ciddi baskılar temelinde kendisini sürdürürken; diğer yandan batının liberal politikaları temelinde kadını mücadeleden düşürerek, sistemine yedekleyerek, etkisizleştirerek sistemini sürdürmeye çalışmaktadır. Özcesi, erkek-devlet sisteminin kadınlara dönük politikalarının biçimi, tarzı farklılıklar gösterse de özde aynıdır, sürekli güncellenerek, sürmektedir.

Bugün Rojhilat ve İran'da erkek rejiminin baskılarına karşı kadın öncülüğünde, Kürtler başta olmak üzere tüm toplumda büyük bir devrimsel kalkış, serhıldanlar yaşanmaktadır. Mücadeleye duran tüm kadınları, Kürdistan halkımızı ve İranlı halkları büyük bir coşkuyla selamlıyorum. Kürt kızı Jina Emini'nin rejim güçleri tarafından katledilmesiyle kadın öncülüğünde başlayan bu serhıldan dalgası Rojhilat ve İran'ın her tarafına yayılmış; iki ayı aşarak devam etmektedir. Bu süreç iyi okunduğunda Önderliğin özgürlükçü paradigmasının kadınlarda, toplumda

nasıl karşılık bulduğunu çok iyi görmekteyiz. Eylül ortalarında başlayıp, aralıksız kadın öncülüğünde süren bu serhıldanlar İran'da gerçekten devrim niteliğindeki bir süreci başlattı. Bu serhıldanların nereye evrileceği, rejimin yıkılıp yıkılmaya çağından daha önemli sonuçları şimdiden görmek mümkün. Bugün "Jin, Jiyan, Azadî" felsefesi temelinde kadın etrafında kenetlenen bir toplumsal devrim, erkeği de dönüştüren, kadın devrimidir yaşanan.

Önderliğimizin özgürlük felsefesini formüle eden "Jin, Jiyan, Azadî" hakikati İran ve Rojhilat'ta karşılık bulmuş, mücadeleyle bu hakikat ete kemiğe bürünmüştür. Kadının yaşam olduğu, yaşam ve kadının özgürlüksüz olmayacağı hakikati dile gelmiş. Herkes özgür yaşam için, kadının etrafında, kadının öncülüğünde mücadeleye durmuştur. Bu hakikat sadece kadınlar ve Kürtleri birleştirmemiş, Önderliğimizin demokratik ulus perspektifini somutlaştıran İranlı halkları da ortak mücadelede bir araya getirmiştir. Önderliğimizi tanımayan bu kadınlar, halklar, bugün Önderliğin görüşleri temelinde bir arada mücadele etmekte; geleceği birlikte örmenin umudunu geliştirmektedirler. Bir kez daha Rojhilat-İran gerçeğinde görüldüğü gibi Önder Apo düşünce ve felsefesiyle, tutsak ve tecrit edilemez bir nehir gibi tüm kadınlara, halklara akmaya devam edecektir.

Kadın kırımına karşı özgür kadını ve toplumu savunma zamanı

Erkek egemen sistemin kadına dönük kırıma varan katliam ve şiddet politikalarına karşı iki yıldır bir mücadele hamlesi içindeyiz. Bu sistemin AKP-MHP gerçeği kırım ve özel savaş politikalarıyla Kürt toplumsallığımızı ve değerlerimizi dağıtmak ve örgütlülüğümüzü tasfiye etmeyi amaçlamaktadır. Belli bir hedef ve politika temelinde günlük olarak kadınlarımıza ve toplumumuza çok sistematik uygulanan özel savaş politikaları da bu amaçla geliştirilmektedir.

Mücadele gerçeğimizde Önderliğimizin yarattığı kadın öncülüğü ile Kürt toplumsallığımızı güçlendirdi. Faşist düşman gerçeği, kadınla büyük kazanan Kürt toplumuna; kadına yönelerek, kadını vurarak kadın kırımıyla birlikte toplum kırımını gerçekleştirmek istemektedir. Bu anlamda KJK'nin "Kadın Kırımına Karşı özgür kadını ve Toplumu Savunma Zamanı" hamlesi, AKP-MHP faşist kadın kırım politikalarına karşı bir mücadele duruşu olduğu kadar, erkek egemen sistemin kadın kırım politikalarına karşı da evrensel bir mücadele duruşunu ifade etmektedir. Bu anlamda hamlemiz; kadınlar olarak yaşadığımız kırım gerçeğine karşı 'özgür kadını -dolayısıyla- toplumu savunma' gibi bir mücadele iddia ve kararlılığını ifade etmesi açısından hayattır. Başta kadın olmak üzere tüm toplumuzun, yaşamın tüm alanlarında öz savunma anlayışı ve bilinci temelinde örgütlenmesini esas al-

maktadır. Kadın hamlemiz, mücadele gerekçeleriyle dünya genelinde yükselen kadın şiddetine karşı daha fazla ortaklaşma ve birlikte mücadeleyi yükseltmeyi hedeflemektedir.

Bu temelde yıl boyunca "Kadın Kırımına Karşı Özgür Kadını ve Toplumu Savunma Zamanı" esas mücadele perspektifimizken, her alan özgün hamle şiarlarıyla genel hamleye katıldı ve geliştirdi. Bu temelde tüm alanlarımızda hamlenin etkili yürütülmesinin fazlasıyla nedenleri, gerekçesi ve zemini vardı. Sadece Kürtlerin bulunduğu coğrafyada değil, erkek egemen sistemin her coğrafyada neden olduğu cins çelişkisine dayalı özgürlük sorunları, kadın sorunları, toplumsal sorunlar kadın ve toplum kırım düzeyinde yaşanmaktadır. Bu anlamda "Kadın Kırımına Karşı Özgür Kadını ve Toplumu Savunma Zamanı" hamlemiz sadece Kürt kadınlarıyla sınırlı mücadeleyi ifade etmemekte; kadınlar olarak farklı coğrafyalarda ve kültürlerde de olsak ortak yaşadığımız sorunları ve mücadele kararlılığını ifade etmektedir.

Kadın Hareketi olarak geçmişten beri kadın ve toplum sorunlarını gündemleştiren mücadele hamlelerini hep geliştirdik. Farklı gündem ve şiarlarla başlattığımız hamlelerle sorunu gündemleştirmek, görünür kılmak kadar, bilinçlendirme ve duyarlılık oluşturma; bunun üzerinden ortak mücadele zeminlerini yaratarak örgütlenme, ortak mücadeleyi yükseltme yaklaşımı esas alındı. Şimdiye kadar özgürlük sorunlarına dönük geliştirdiğimiz bu hamlelerle önemli düzeyde toplumsal bilinçlenme, örgütlenme ve mücadele iddia ve kararlılığını yarattığını belirtebiliriz.

İki yıldır sürdürülen "Kadın Kırımına Karşı Özgür Kadını ve Toplumu Savunma Zamanı" hamlemiz tüm alanlarda aynı düzeyde olmasa da önemli sonuçlar yarattığını görmekteyiz. Özellikle alanlarda kadın örgütlerimizin ciddi yaklaştığı, kadın çalışmalarını daha öncelikli ve stratejik ele aldığı durumlarda daha önemli sonuçlar yaşanmaktadır. Kuşkusuz AKP-MHP faşist düşman gerçeğiyle günlük olarak yoğun bir mücadele içindeyiz. Alanların düşmanın yönelimlerine göre önceliklerini belirleme; mücadeleyi bütünlüklü ele almama, dar, kendi sınırlarında ele alan yaklaşımlar kadın mücadele hamlemizi daraltmaktadır. Ancak tüm yetersizliklere rağmen genel olarak hamlemizin olumlu sonuçları ve yansımalarını da görmekteyiz. Geçen süreçte hamlemizle ortaya çıkan kadının mücadeleye gücünü bu yılki 25 Kasım'da zirvede yaşayacağız. Kadınlar önümüzdeki süreçte hamleye katılımlarını daha fazla geliştirecek, her yerde kadına dönük gündemlerde odaklanma, mücadele perspektifi ve şiarlarını alan özgünlüklerinde hamleler tarzında belirleyerek mücadelelerini yükselteceklerdir.

Bu hamlelerin bir boyutu erkek egemen zihniyete, sistemine, faşizme karşı kadının ortak mücadelesini yükseltmek iken; diğer boyutu da öz savunma anlayışıyla yaşamın her alanında örgütlenme,

bilinçlenme, verili olana karşı alternatif özgür yaşam alanlarını, sistemini geliştirmek olacaktır.

Erkek egemen sistemin en karanlık ve faşizan yüzü olan AKP-MHP faşizmine karşı mücadele, kadınlar olarak önceliğimizdir.

Bugün Kürt halkına, Kürt Özgürlük Hareketine karşı AKP-MHP faşizmi tarafından yoğun saldırılar, işgal girişimleri, imha ve inkara dayanan siyaset yürütülmektedir. Bu faşizme karşı Hareketimiz kadınlar adına, insanlık adına büyük bir direniş duruşu içindedir. Kadın Özgürlük Hareketi ve onun gerilla gücü olarak bu erkek sisteminin en karanlık ve faşizan yüzü olan AKP-MHP faşizmine karşı mücadeleyi büyütmek önceliğimizdir. Bugün bu faşist zihniyet sadece Kürt halkına ve Hareketimize karşı değil; demokrasi güçlerine, toplumun tüm kesimlerine, özellikle de kadınlara dönük baskıcı faşist uygulamalarıyla yaşamı, ülkeyi zindana çevirmiştir. Başta kadın mücadelemiz olmak üzere hareket olarak faşist iktidara karşı verdiğimiz mücadele, faşist iktidarı zayıflatmış, Türkiye'de kadınlar, halklar, demokrasi güçleriyle ortak mücadele cephesini genişletmiştir. Faşizm bu süreçte en fazlada kadın Hareketimizi, kadın militanları gözeterek hedeflemiştir. Son olarak kadın mücadelesine kendisini adan, kadının Jineoloji bilimini yamsalsal kılan, kadın kurtuluş ideolojisini somutlaştırma, toplumsallaştırma çalışmasını yürüten Nagihan Akarsel yoldaşımız bilinçli hedef gözetilerek katli edilmiştir. Dünyanın her yanından kadınlar Jina Emini ve Nagihan arkadaşları "Jin Jiyan Azadî" sloganlarıyla sahiplenmiş. Bu kadın şehitleri şahsında "Jin Jiyan Azadî" hakikati bir kez daha açığa çıkmış ve evrenselleşmiştir.

Bu karanlık faşizm özgürlük gerillalarına, kadın gerillalara dönük gerçekleştirdiği kimyasal saldırılarla insanlık suçu işlemiştir. Hareketimiz bunu defalarca belirtmesine rağmen uluslararası güçler kanıt yok, demiş; kanıt için de sistemin hiçbir kurumu harekete geçmemiştir. Erkek egemen hegemonik sistem, başta NATO olmak üzere tüm kurumlarıyla, bu kirli savaşı desteklediği, iş birliği içinde olduğu bir kez daha açığa çıkmıştır. Hareketimiz gerillanın dar imkanlarıyla kanıt temelinde AKP-MHP faşist çetelerini suçüstü yakalayarak görüntülerini göstermiş, 17 arkadaşın şehadeti de bu temelde açıklanmıştır. Bu kanıtlar karşısında bile harekete geçmesi gereken uluslararası kurumlar bu defa da inceleme yapmak için devletler düzeyinde başvurunun olmasının gerekliliğini belirtmiştir. Bu, sistemin halklar karşısındaki iki yüzlü gerçeğini çok çarpıcı göstermektedir. Sistemin bu kurumları ve hukuku kendi egemen çıkarları için vardır. Halklar, toplumlar, özgürlük mücadelesi verenler kimyasal silahlara maruz kalabilirler. Bu kimyasal saldırıları incelemek, karşı durmak için bile devletlerin talebi ya da izni ve müsaadesi ile mümkün olmaktadır. Kimyasal gibi büyük bir insanlık suçunu ancak devletler işleyebilir. Kendi egemen çıkarlarını

her türlü insanlık değerleri üzerinde tutan devletlerden de bu suçları ifşa etmelerinin beklenmeyeceği de çok açıktır. Aylardır başta Avrupa'da olmak üzere halkımız ve dostları Kürdistan da ve dünyanın dört bir yanında ayakta olup, ilgili kurumlara inceleme yapmaları için çağrıda bulunmaktadır. Bu kurumların Kendi görevleri olmasına rağmen bu çağrılara sesiz kalmaları, gerçekliklerini görmek için yeterlidir. Tüm kadın hareketleri mücadelesinde, faşizmin gerillaya karşı kimyasal saldırısını öncelikli ele almaları, tutum göstermeleri gerekir. Bu, kadın mücadelesinin faşizme karşı oluşu, bu temelde gelişen tüm mücadeleleri kendi mücadelesi görmesi, kapsayıcı ve sistem karşıtı duruşunun gereğidir. Bu temelde başta kadınlar olmak üzere tüm demokratik çevreleri, devrimci, sistem karşıtı güçleri kimyasala karşı mücadele etmeye, özgürlük gerillasının yanında durmaya çağırıyoruz.

25 Kasım Kadına Karşı Şiddetle Mücadele'nin ön günlerini yaşadığımız bu günlerde, mücadelenin startı verilmiş, eylem ve etkinliklere başlanmıştır. 25 Kasım'da bu eylemlerin zirveleşeceğini görmek mümkündür. Tüm kadınların bundan sonra da tüm yıllara yayılan mücadele süreci içinde olması gerektiği açıktır. Bugün biz kadınlar, her zamandan fazla mücadele bilincine, araçlarına ve deneyimine sahibiz. Kadınlar olarak her zamandan daha fazla örgütlü ve birlikte güçlüyüz. Yine bugün kadınlar; tüm toplumsal sorunları, kadın sorunu kapsamında ele alma, bu temelde toplumsal mücadeleye öncülük etme gerçeğimiz söz konusudur. Bu, kadınlar olarak her zamandan daha fazla mücadelelede ve alanlarda olmamız demektir. **Saraylar egemenlerinse sokaklar alanlar bizimdir, alanların gücü sarayları çökertme kudretine sahiptir.** Onun için de Kadınların kazanacağı, kadınların şahsında tüm halkların ve ezilenlerin kazanacağına inanıyoruz. Kadın Özgürlük Hareketi olarak bir kez daha tüm kadınlara ve halkımıza mücadele iddia ve kararlılığımızı belirtiyor; yeni bir mücadele yılında, özgürlük arayışında ve mücadele içinde olan tüm kadınları selamlıyor, mücadelelerinde başarılar diliyoruz.

- Kadın kırımına karşı Jin, Jiyan, Azadî
- Kadına yönelik her türlü şiddete karşı Jin, Jiyan, Azadî
- Doğa katliamlarına karşı Jin, Jiyan, Azadî
- Erkek egemen sisteme karşı Jin, Jiyan, Azadî
- İşgale ve ihanete karşı Jin, Jiyan, Azadî
- AKP-MHP faşizmine, Kimyasal vahşetlerine karşı Jin, Jiyan, Azadî
- Özgür ve eşit bir dünya için Jin, Jiyan, Azadî

TÜRK DEVLETİNİN ALEVİ İNKARI VE DÜŞMANLIĞI

Alevilik kadim bir inanç olarak, Türk iktidar gurupları yokken de vardı. Alevilik, Kürt, Türkmen-Türk, Arap ve Roman halklarının etnik ve inanç değerleriyle zenginleştirilmiş, ahlaki ritüelleriyle Ocak ve Pirleriyle güzelleştirilmiş yaşam kültürleriyle, Türk ulus devletinden bile çok önceden bu topraklarda zaten yaşıyordu. Bunların adı ve sanı ortada yokken de Alevilerin Ocakları, Dergahları Cem yapıyor, Pirleri-Anaları Xızır ve Hak aşkı için Semah Dönüyor, taliplerine hizmet ediyordu. Bu ve benzer sebeplerle gündemde olması gereken Alevilik ve

Aleviler değil, bu yaşam tarzını sorun gibi gösteren zihniyet olmalıdır.

Cihan Eren

Türkiye Cumhuriyeti Devleti, doksan dokuzuncu yılına büyük bir krizle girmiştir. Krizin nedeni devletin zihniyet ve siyasetiyle, 1924'ten beri varlığını kullandığı, topraklarından beslendiği halklara her gün ihanet ediyor olmasından kaynaklanıyor. Siyaseti ihanet olan bu devletin, uygulamaları ise katliamcılıktır. Anadolu ve Kürdistan'daki kültür ve inanç farklılıklarını, zenginliklerini inkar edip, düşmanlık ettiği için kriz her gün biraz daha derinleşmektedir. Türk ulus devleti, sadece bu kadim toprakların tarihiyle gelişmiyor, en büyüğü Ermeni soykırımı olan katliamlardan ötürü aynı zamanda kirli ve suçludur.

Cumhuriyet rejimi yanlışlarını zamanla gideremedi. Ya da İnönü gibi adamlarca giderilmesine izin verilmedi. Kürt ve Alevi politikasındaki gibi hatalarını düzeltmek yerine tekrar etti, soykırım yaptı. Devlet içindeki bürokratik güçlerin birbiriyle çatışması, bu güçlerin PKK'ye ve Türkiye sosyalist hareketine karşı savaşta ortaklaşması ve dış efendilerinin çıkarlarına ve telkinlerine göre tutum alması, 1990'larda kontrolü kaybetmelerine yol açtı. Bunu fırsat gören küresel sermaye güçleri, Türk İslam sentezci bir odağı devlete yerleştirdi. Kürdistan özgürlük gerilmesine karşı kimyasal gazlar kullanan, kendi asker cenazelerini dahi yakan bu zihniyet, her türlü kötülüğü yapan AKP-MHP ile başka bir tür iktidar odağı olup çıkmıştır.

Alevilik kadim bir inanç olarak, Türk iktidar gurupları yokken de vardı

Türkiye, günümüzde kendisine "Türk" diyen ancak etnik Türklükle tanıtılması, anlaşılması pek mümkün olmayan bir guruhun eline geçmiştir. Böylece Cumhuriyet rejimi, devletten çok çete ve mafya organizasyonuna daha çok benzemektedir. Elbette bu bir sonuç değil, TC'nin kuruluşu mayası inkar ve imha üzerinedir. Mayası inkar ve imha olduğu için tarihi gerçekliği de çok büyük çarpıtmalarla, yalan ve uydurmalarla inşa edilmiştir; zamanla bu çarpıtmalara yalan ve yanlışlara mutlak doğru diyerek inananlar çıkmıştır; bunlar Alevi, Kürt ve diğer inanç ve halklara yok deyince yok olabileceklerini, yok olmazlarsa da fiziki soykırımla yok edebileceklerine adete iman etmişlerdir. İşte cumhuriyet doksan dokuzuncu yılına bu anlayışın yol açtığı yıkım ve kriz ile girmiştir.

Türkiye'de son birkaç aydır Kürt halkına uygulanan soykırım saldırıları yanında bir de "Alevi Bektaşî ve Cemevi Kültür Başkanlığı" adıyla kanunlaştırılan, Alevilere dönük saldırılar da paralel yürütülmektedir. Aslında tam da bu savaş organizasyonunun kendisini tartışmaya açmak gerekirken bunlar, Alevileri ve Aleviliği "sorun"

gösterip Alevi inancını gündem yapmaya çalışmıştır. Çünkü Alevilik kadim bir inanç olarak, Türk iktidar gurupları yokken de vardı. Alevilik, Kürt, Türkmen-Türk, Arap ve Roman halklarının etnik ve inanç değerleriyle zenginleştirilmiş, ahlaki ritüelleriyle Ocak ve Pirleriyle güzelleştirilmiş yaşam kültürleriyle, Türk ulus devletinden bile çok önceden bu topraklarda zaten yaşıyordu. Bunların adı ve sanı ortada yokken de Alevilerin Ocakları, Dergahları Cem yapıyor, Pirleri-Anaları Xızır ve Hak aşkı için Semah Dönüyor, taliplerine hizmet ediyordu. Bu ve benzer sebeplerle gündemde olması gereken Alevilik ve Aleviler değil, bu yaşam tarzını sorun gibi gösteren zihniyet olmalıdır.

Alevilik kadim bir inanç ve bu inanca mensup halkların yaşam kültürüdür. Aleviler ve Alevilik bilinmeyen bir inanç ve toplum değildir. Bu nedenle Alevilik bir inanç mı kültür mü sorusu yerine, Türk-Türkmen halkı adına konuşan "bu Türkçü Türkler kimdir" sorusu sorulmalıdır. Aleviler Kürt, Türkmen-Türk, Arap ve Roman halklarıdır. Peki Alevileri ve Aleviliği Kültür Ve Turizm Bakanlığının bir dairesine sıkıştıran bu adamların nesebi ve meşrebi nedir? Bunların da kendilerine ait bir inancı ve yaşam kültürü var mıdır? Varsa nedir? Bu sorulara verilecek en doğru cevap Alevilerin Aleviliğini bilmesi ve yaşaması gerçekliğidir.

Onun için bu yazımızda güncel siyasi gelişmelerle bağlantılı hususları da ele almaya çalışacağız. Ancak konu Türk egemenlerinin tarihsel soykırımcı politikalarının Aleviler, Kürtler ya da diğer halk ve inançlarla ilişkisi olunca, geçmişte olup bitenleri günümüz gerçekliği içinde anlaşılır kılacak yorumlar yapmadan konuyu anlatmak da anlamak da zordur. Çünkü Türk egemenleri halkların bilinç sınırlarını daraltarak geçmişi unutturmada, sorgu sual yerine ezbercilikle öğretmede, zihinleri yalanlarla bulandırmada da maharet sahibidir.

AKP-MHP iktidarı, durup dururken sebepsiz yere Aleviliğin inanç kimliğini görmezden gelip, kültür yanını kanunla devlete bağlamamıştır. Dahası Kılıçdaroğlu'nun çıkışına karşı bir hamle gibi halka sunulmamıştır. Tüm bu hususları iyi irdelemek gerekiyor. Çünkü Aleviler CHP'nin zeminini ve ortamını yarattığı bir oldu bittiyle karşı karşıya bırakılmıştır. Gündemde olduğu için şu yanlışla da düşmemek gerekir; TC Aleviliği bir inanç olarak görmüyor değildir. Bir inanç olarak görüyor tabi. Fakat kendisinin tanımladığı, kendisinin olmasını istediği bir inanç olarak görüyor; TC Aleviliği, ittihaçlıların devlet ulusu yaratmak için sağa sola araştırma ve inceleme için adam göndermeye hız verdikleri 1920'lerde kavramsallaştırdıkları "Alevilik Türk İslam'ıdır" gibi görüyor; böyle tanıyor ve tanımlıyor; böyle bir kılıfa sokmak için de aralıksız çalıştı, çalışıyor. Bu nedenle tüm Aleviler

kendileri hakkında Talat-Cemal-Enver liderliğinde başlatılan İttihat Terakki çizgisindeki tarif ve tanımın, İsmet İnönü-Feyzi Çakmak ile CHP politikası içine alındığını, 1960'tan sonra Demokrat Parti ve halefleri tarafından elden geçirilip, 1980'den itibaren de Türk İslam sentezi adıyla Erdoğan ile AKP politikalarına yerleştirildiğini çok iyi bilmelidir. Daha iyi anlaşılması için AKP-MHP iktidarının, "Alevi Bektaşî ve Cemevi Kültür Dairesi Başkanlığı" dediği şeyin, 1963'te İsmet İnönü'nün Aleviliği Diyanet İşleri Başkanlığında kurmaya çalıştığı Mezhepler Dairesine bağlamak isterken yaptığı tanım, olmasını istediği şeyin devamı olduğunu hatırlatmak istiyoruz. Yani Aleviler tarihsel bir saldırının adeta final olmasıyla karşı karşıyadır. Şimdiye kadarki saldırılar tabi ki Alevilere zarar vermiş, güçten de düşürmüştür, Aleviler içinde birçok soruna da yol açmıştır. Fakat Alevileri tümünden bitirememiş, teslim de alamamıştır. Son final saldırısını yapan Türk egemenleri, bu saldırgan cenahın en zayıf, teşhir ve tecrit olanlarıdır. Yani en cibilliyetsiz olanlarıdır da. Dolayısıyla Alevilerin birlik içinde gösterecekleri direniş, bu finali demokrasi zaferi ile sonlandırmalarına fazlasıyla imkan sunmaktadır. Aleviler, birliklerini daim kılar, dirliklerini büyütür ve demokrasi güçleriyle ortak demokrasi mücadelesini daha güçlü verirlerse, tarihlerinde bir ilki de gerçekleştireceklerini bilmelidirler; bu ilk Alevilerin inanç kimliklerini ilk defa Türk egemenlerine kabul ettirmesi olacaktır. Bu da Aleviler için zafer, Türk adıyla hareket eden her nesepten egemenleri de biraz insan yapma anlamında iyi bir şey olacaktır.

Tarihten bilebildiğimiz kadarıyla Alevi inancını kendisi için tehlike gören, Alevilere ara vermeden saldıran anlayış, önce Emevi ve Abbasi Arap iktidar İslamcılar daha sonra da Türk iktidar İslamcı egemenler olmuştur. Detaylarının bir bölümü Türkmen halkının Ortadoğu tarihinde saklı bu gerçeklik, aynı zamanda iktidar İslam'ın Ortadoğu'da halklara ve inançlara saldırı ve katliam tarihinin de önemli bir dönemi olmaktadır. Bu, Türkmen halkının Ortadoğu'daki serüveninin anlaşılması için üzerinde durulması gereken çok önemli bir konudur.

Sultan-halife iktidarlara, güçlü ve büyük devlet olduklarını ülkeler fethe ederek, ganimet kaldırarak, talan yaparak ve köle alarak göstermiştir. Osmanlı da bunu yapmıştır. Bu sadece Osmanlıya has bir özellik değil; İslam, Hristiyan tüm feodal devletlerin özelliğidir. Konumuz Türk egemenleri, Alevilik ve Aleviler olduğu için Türk egemenlerinin adını veriyoruz. Osmanlı 1453'e kadar da Türkmen halkının kültürüne ve inancına dayanmış, bu inancı ve kültürü dost ve müttefik görmüş, temel gücünü de Türkmenlerden almıştır denilebilir. Fakat İstanbul'un fethi ile Osmanlı hanedanı Türkmenlerle ilişkisinde

politika değiştirmiş, başta Türkmen Alevi Babailer olmak üzere, iktidar İslam'a göre olmayan tüm din ve inançları düşman görmeye başlamıştır.

1300'lerde bir Kürt tarikatı olarak doğan Safeviliğin, Fars iktidar geleneği içinde 1500'de devletleşmesiyle hem İslam'da hem de Ortadoğu'da yeni bir dönem açılmış oldu. Safeviler, Emevilerden beri iktidar İslam'a direnen halkların direniş mücadelesinden devlet ideolojisi yaratmıştır. Bu halklardan güç alan Safeviler, Türkmen halkının Osmanlı Sünni iktidar İslam'ına karşıtlığını da kullanmaya başlamıştır. Safevilerin, Kürt-Türk Alevileri etkileyerek, saflarına çekmeye başlamasına karşı, Osmanlı da Türk-Kürt Alevilere hem fiziki hem de kültürel soykırım politikalarının dozunu artırması şeklinde cevap vermiştir. İşte böyle bir dönemde çok iyi bilinen Pîr Hacê Bektaş Dergahına bugünün deyişimiyle Balım Sultan'ın kayyum olarak gönderilmesi gündeme girmiştir. Bu atama, yol açtığı sonuçları halen de tam anlayamamış Alevi-Bektaşî inancına ilk ciddi ve köklü Sünni İslam iktidar müdahalesi olarak kabul edilmelidir. Bu atamaya, 8 Kasım 2022'de AKP-MHP'nin Türk meclisine sunduğu "Alevi Bektaşî ve Cemevi Kültürü Dairesi Başkanlığı" kanununun beş yüz yıl önce Osmanlı şeriatına göre olanı demek de mümkündür. Ve aynı amaçla yapılmıştır; Alevileri kontrole almak, inancını bozmak, Sünni iktidar İslam içine çekerek Müslümanlaştırmak ve devlet için kullanmak!

Osmanlı sadece Alevi inancına Bektaşîliği bozmak üzerinden müdahale etmemiştir. Pîr Hacê Bektaş dergahını Ahmet Yesevi üzerinden Nakşîliğe bağlamak isteyen bir düşüncenin alt yapısını da oluşturmuştur. Alevi oldukları için Yavuz döneminde katliamlara uğramıştır. İlginçtir, Alevi Katliamları Kuyucu Murat gibi Hristiyan Boşnak bir devşirmenin sadrazamlığında da sürmüştür. Osmanlı döneminde Aleviliğe inançsal müdahale esasta Türkmen Aleviler üzerinden yapılırken, fiziki katliamlardaysa Türkmen, Kürt, Arap Alevi ayrımı yapılmamıştır.

Osmanlı Alevileri İslam dışı bir inanç olarak tanınmış ve iktidar İslam'a dahil etmek istemiştir. Bunun için de gerektiğinde katletmiş, gerektiğinde para ile satın almaya çalışmış, gerektiğinde de sürgün etmiştir. Fakat Alevi Türkmenlerin göçebe ve direnişçi olması, Kürt Reya Heq Alevilerin ise kültürel gücü nedeniyle Osmanlı başarılı olamamıştır. Osmanlı'nın "Dersim'e sefer olur zafer olmaz" sözü, Türkmenleri en çirkin sözlerle nitilemesi bu gerçeğin vezir ifadesidir. Osmanlı daha çok Bektaşî geleneğini bozmuş, tasavvuf ilkelerine zarar vermiş, bölmüş, teslim alarak kullanmaya çalışmıştır. Abdülhamit'in, Arnavut Bektaşilere mevki vermesi, Ermeni soykırımından sorumlu Talat'ın ise Bektaşîlikle ilişkisi, Osmanlı'nın bu inanç kolunu çıkarları

için bozarak kullanmasına örnek verilebilir. Özünü koruyan Bektaşî çizgisinin buna cevabı Osmanlıya isyan etmek olmuştur.

Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş ve inşa süreci, Türk egemenleriyle Alevilik ilişkisi için yeni bir dönemin başlangıcı oldu. Türk ulus devlet sürecine geçmeden Selçuklu ve Osmanlı devletlerinde egemen Türklükle Aleviler ilişkisini farklı açılardan bir kez daha hatırlatarak feodal dönem Türk egemenleriyle ulus devlet dönemi egemenleri arasındaki tarihsel benzerlik ve farklılık teşkil eden noktalara değinmek gerekiyor. Bu hatırlatmalar, ulus devlet ile Aleviler ilişkisini daha doğru açıklamış olacağından günümüzü de anlaşılır kılacaktır.

Alevi-Bektaşî Türkmenler her zaman direnmiştir

Selçuklular döneminde Türk egemen sınıfları, önce boy-oba şefliğinden, Abbasi halifelerinin askerleri ve komutanlığına terfi etmiştir. 1050'lerden itibaren de daha çok Fars ve bir miktar da Kürt egemenleriyle ilişkiler sayesinde, İslam devletinin komutanları durumuna gelmiştir. Türkmen-Türklerin, Arap, Kürt ve Fars ilişkisi için çok şey belirtilebilir. Fakat bu ilişkiyi kuran ve belirleyen en önemli etkenin, Roma-Sasani döneminden adeta rutin hale gelmiş Doğu Batı ilişkisi ve savaşının, 1050'lerden itibaren İslam Hristiyan ilişkisi olarak Haçlı seferleri adıyla yaşanmaya başlaması olduğu genel kabul gören olgudur. 1050'lerden sonra Müslüman Doğuyu, Hristiyan Batıya karşı savunacak bir güç gerekmiş, tam böyle bir süreçte, Arap, Fars ve kısmen Kürt egemenleri, bölgeye yeni gelmiş yurtsuz ve dinsiz (tek tanrılı anlamında) Türk ve Türkmenleri en kullanışlı güç olarak değerlendirmeye başlamıştır. Türklere yurt ve biraz din, Ortadoğu'nun kadim güçlerine de savaş için ittifak edeceği askeri bir güce gereksinimi, bu ilişkinin kurulmasını kolaylaştırmıştır.

İktidar ve devlet her zaman, devletçi bir ideoloji, para (tüccar) ve asker (komutan) üçlüsünün ittifakıyla kurulmuştur. Bu ittifaka göre ele alırsak, Selçuklulardan beri Türk devletlerinde ideoloji iktidar İslam olmuş ve her zaman Kürtlerin, Farsların ve Arapların yerleştiği kurumdur; para yani tüccar fırsatını bulan Yahudi, Ermeni, Rum başta olmak üzere farklı etnik ve dinsel kesimden hemen her kes olmuştur; asker yani komutan ise Türk egemenleri kendilerini örgütlediği temel yapı olmuştur. Bu sebeplerden ötürü Türk İslam devletleri hiçbir zaman tüm kurumlarıyla etnik anlamda "Türk"ün damgasını taşımamıştır. Tıpkı bugün ki gibi.

Selçuklu'da ve Osmanlı'da, Sultanların aynı zamanda büyük savaş komutanları olmasının nedeni bu kuruluş mantığında gizlidir. En büyük Sultan, en çok fethi yapan olmak zorunda

kalmıştır. Çünkü Sultanlar, ideologlarca Müslümanlığını fetihçiliği ile kanıtlamak üzere eğitilmiştir. “Her Türk asker doğar” (!) sözü, İslam döneminde bu ilişki gereği dinselleştirilmiştir. Tüccar; zenginlik için toprak ve ganimet istemiştir. Bu nedenle Türk iktidar İslam devletlerinde ideoloji ile para, komutana karşı güçlü bir ittifak içinde olmuştur. Dolayısıyla fetihçi olmayan Sultanlar, genelde saraydaki ideologların ve tüccarların elinde çoğu zaman kukla olmuş, iradesizleştirilmiştir. Osmanlı sarayında entrika ve komploların çok olmasının da temelinde bu siyasi yapılanın etkisi büyük olmuştur. Bazı zamanlar hemen her gün sarayda bir darbe olmuştur. Osmanlı Sultanları, hanedanın diğer üyeleri her zaman en yakınlarından korkmuştur. Ve birçoğu da en yakınlarınca infaz edilmiştir. Roma’da da sınıflar, tabakalar, çıkar gurupları çok olduğu için entrika, komplo, suikast çok olmuştur. Fakat her şeye rağmen, Selçuklu ve Osmanlıda, ordunun başkomutanı anlamında Sultan ve Halife, bunların en güvendiği kişiler içinde her zaman etnik olarak Türkmen-Türkler yer almıştır. Yani Selçuklu olmayan biri Selçukluların, Osmanlı olmayan biri de Osmanlı’nın başına geçmemiştir. Bu bakımdan Osmanlı ve Selçuklu Sultanları iktidarın bir numarası anlamında etnik olarak Türk kalmayı başarmıştır. Tabi bu Türklük, iktidar İslam geleneğinin izin verdiği kadar olabilmıştır.

Osmanlı yıkılınca, Osmanlı hanedanı elindeki halifelik ve padişahlık makamını kaybetmiş, bu da sarayda, orduda, ticarete yer alan devşirmeden teşekkül ricalin önünü açmıştır. Devşirmeler devlet tecrübesine dayanarak çıkarlarına göre Almanlar, İngilizler, Fransızlarla ilişki kurmuştur. Örneğin askeri bürokrasi Almanya’dan, saraydaki sivil zevatsa daha çok İngiltere’den destek almıştır. Bu dönemde ideoloji ve para ise Yahudi damgalı olmuştur. İçerideki bu çıkar gurupları, birinci dünya savaşı ortamında Rus devrimi gerçekleşince, dış destekle Türk olmadıkları halde Türk adıyla bir devletin kurulması noktasında geçici de olsa uzlaşmış oldu.

Bu bilgiler ışığında şu çarpıcı vurguyu paylaşmak istiyoruz; Selçuklular ve Osmanlılar ile Türkmen Aleviler arasında, aynı etnik yapının kendi içindeki sınıfsal, kültürel ve ideolojik ilişkisi, çatışması ve savaşı yaşanmıştır. Bu kendi içinden doğru, insanlığın sınıflara bölündüğü günden beri de doğal sayılması gereken bir gidişattır. Her iki taraf da çıkarlarını savunmuştur. İktidar İslamla devlet olmuş Türkler, Türkmenleri katletmiştir. Türkmenlerde

güçleri yettiğinde devletçi Türklere karşı öz savunma çizgisinde direnmiş ve savaşımıştır. İktidar İslamcı devletçi Türkler, 1900’ün başında yıkılıp gitmiş, Türkmenlerse bu direniş ve savaşlar içinde Türk halk kültürünü, kimliğini ve kişiliğini yaratmıştır; büyük yol önderleri, kahramanları, efsaneleri, ozanları, folklorik birçok öge, gelenek ve görenek geliştirmiştir. Bu diyalektik sonuçlar, halkların gelişim süreci gereğidir. Yani her halk gibi Türkmen halkı da egemenlerine karşı direnmiş, demokratik halk kimliğini geliştirmiş ve kalıcılaştırmıştır. Bu Türkmenlerin çoğu, Alevi ve Bektaşîdir. Sonuçta iktidar İslam ile kimlik bulan Türk egemenleri, İslam fütuhatıyla yaşamış, halk Türklüğüyle de 1250’den 1700’lere kadar çatışmıştır. Bu çatışmada direnen Türkmen-Türk halkı Anadolu topraklarında varlığını kesinleştirmiştir.

Anadolu Türkmen Alevi-Bektaşî kültürüyle Türkleştirilmiştir

Anadolu’nun Türklere yurt olmasını sağlayan temel gücün, Alevi-Bektaşî Türkmen-Türk halkı olduğu tartışmasıdır. Ancak şimdiye kadar bu halkın hakkı teslim edilmemiştir. Cumhuriyet bu kültürü dayanak ve gerekçe yaparak kurulmuştur. Fakat Türk ulus devleti de Türkmen halkının emeklerini tümünden inkar etmiştir. Sanıldığı gibi Anadolu Türk iktidar İslamcılarca fethedilmemiştir. Anadolu’ya Türklerin girişini kolaylaştıran Malazgirt savaşı, çoğu Kürt aşiret savaşçısı İslam ordusunun, halifenin destek verdiği ve henüz tümünden iktidar İslamcı Türk olmamış bir komutanın komutasında Hristiyan Bizans’a karşı kazanılmış bir savaştır. Bizans yenilince Türkmen oba ve boylarının Anadolu’ya yerleşmesi kolaylaşmış ve asıl Anadolu Türkmen Alevi-Bektaşî kültürüyle Türkleştirilmiştir. Çünkü Anadolu Selçukluları da yıkılıp gitmiş, çoğu Alevi-Bektaşî olan boyların Anadolu halklarıyla kurduğu dostane ve kardeşlik ilişkisinin kazandırdıklarıyla söz konusu gelişme sağlanmıştır. Bu boylardan biri olan Osmanlı güçlenince Anadolu’daki diğer boylarla küçük çaplı çatışmalar girmişse de çoğuyla uzlaşma anlaşma ile birleşmiştir. Osmanlı, İstanbul’u alınca biraz da o dönemki İslam dünyasındaki iktidar boşluğundan yararlanarak hızla büyümüş, Türkmenlerle arasına mesafe koymaya başlamış, emperyal heveslerle işgallere girişmiş, Türkmenlerden devlet olarak vergi ve asker istemiş bu da Celali isyanlarına yol açmıştır.

İktidar İslamcı Türkler, iktidar gereği Anadolu’yla sınırlı kalmamıştır. Balkan,

kuzey Afrika, Arabistan topraklarını da işgal etmiştir. Bilinen tarihlerde de yenilip dağılmış, geride yaptıkları katliamları bırakmıştır. Sonunda kendilerine rağmen varlık kazanan Türkmen halkının Türkleştirdiği Anadolu’ya sığınmıştır. Başka bir ifadeyle Ortadoğu’daki serüvende iktidar İslam ile devlet olan egemen Türkler yenilmiş ve gitmiş, çoğu Alevi-Bektaşî olan Türkmen-Türk halkıysa varlığını daim kılmıştır. İşte Türk ulus devletinin ya da cumhuriyetin Alevilerle ilişkisini çözmek için bu gibi karanlıkta bırakılmış noktalara ışık tutmak gerekmektedir.

Osmanlı iktidar şekli ve Türkmenlerin Osmanlı ile çelişki ve çatışmasına yol açmış, sınıfsal, dinsel ve kültürel sorunlar, Osmanlı yıkıldığında etnik anlamda Türklük için çok büyük sorunlara da yol açmıştır. Çünkü Osmanlı’nın Türkmen politikası ortada ulus devlete dayanak yapılacak güçte bir kültür bırakmamıştır. 1920’lere gelindiğinde asker ve sivil bürokraside yer almış, çoğu devşirme ve devlet dışında pek bir şey bilmeyenler, kurmaya çalışacakları Türk devletine yurttaş yapacakları bir etnik gurup, millet ya da ulus bulamamaktadır. Tabi bu Osmanlı harabesi üzerine devlet kurmaya çalışan bürokratların kafasındaki gerçekliktir. Yoksa tabi ki halk anlamında bir Türkmenlik ve Türklük vardır. Olmayan, devletçi devşirmelerin işine yarayacak Türkmenliktir. Egemenlerle halk arasındaki çelişkinin büyüklüğünden ötürü Mustafa Kemal de dahil hiçbir asker ve bürokratin algısında, hafızasında güçlü bir Türk kimliği bulunmamaktadır. Bu o dönem ki konuşmalarından da anlaşılmaktadır. Bunun için İttihatçılar, önce Panislamizm ve Panosmanlılık, çok sonradan Turancılık diyerek orta Asya köklerine yani ırkçı ve milliyetçi zihniyetle Türkmenliğe uzanmaya başlarlar. Bu gerçeklik bize, çoğu devşirme olan yani etnik kimlikleri karışık, bulanık, belirsiz, kimiksiz ve kültürsüz olan bu gürhün, amaçlarının devleti korumak, olmadı yeni bir devlet kurmak olduğunu, çağın ulusal devletler çağı olduğunu anladıklarında da hangi ulus, nasıl bir ulus arayışına girdiğini gösterir. Bu da Türk ulus devletinin kuruluşunda bir özgünlüktür. Çağın gereksinimlerini, halkın ihtiyaçlarını gözetmek düşüncesi bunların akıllarının ucundan geçmemiştir. Düşündükleri tek şey bir devlet kurup başına geçmek olmuştur. Bunda halife padişahın bendeleri olmaktan kurtulmuş olmanın verdiği kendine güven duygusunun payını da görmek gerekir.

Ulus devlete, bir ulus gerekiyordu. Bu Türk ulus devleti olunca işler sa-

nıldığından da zor olmuştur. Bu devletin adını alacağı Türk nerededir ve kimdir sorunu ortaya çıkmıştır. Osmanlıda, ideolojisi gereği son iki yüz yıla kadar etnik yapı pek önemsenmemiştir. Fakat Türkmenlik ve Türklük, en alt tabaka, idraksizler kitlesi olarak görüldüğü için Türkmen halkına oldukça negatif bir bakış söz konusu olmuştur. Cumhuriyet bu kimliğe dayandırılmak istenince hem kültür olarak ulus olmanın çok uzağında bir yapı hem de din-inanç olarak Türk egemenlerine düşman Alevi-Bektaşî kültürle karşılaşmıştır. Türk ulus devletini kuracak kadro, Hristiyan halklara dayanamazdı. İslam temel ideoloji olduğu için elinin altında Türkmenler, Kürtler ve Araplar kalmıştı. Türkmenlerin de çoğu Alevi-Bektaşî olup egemenlere mesafelidir. Müslümanlaştırılmış Türkmenlerin belli bir kesimi Osmanlı hanedanıyadır. Bunlar Osmanlı’nın yüzyıllarca iddia ettiği “kafir Hristiyan batı” propagandasıyla çağın gelişmelerinden kopartılmıştır. İktidar İslam ile de kültürel olarak asimilasyona uğramıştır. Araplar 1750’lerden itibaren Osmanlı ile çekişme sürecine girmiştir. Kürtler pek kolay zapturapt altına alınacak gibi değildir. Önemli bir kesimi de Reya Heq Alevi ve Êzdîdir. Bu kültürel çeşitlilik tek millet yaratma önünde engel görülmüştür. Bu tablo karşısında karar kılınan şey, Türkmen kimliğini milliyetçi temelde ulus devlet için kullanmak olmuştur. İnşa edilecek ulusun Osmanlı İslamından farklı bir zihniyet ve değerler sistemine sahip olması gerektiği de tespit edilmiştir. Etnik olarak Türkmen-Türk, din olaraksa Osmanlıdan farklı bir Müslümanlık, karar kılınan ve 1920’den sonra üzerinde çalışılan temel politika olduğu bilinmektedir. Bu strateji ulus devlet kuracak asker ve sivil bürokrasinin Türkmen kültürünü temel alarak ulus yaratmayla sonuçlanmıştır. Fakat bu işe girişenlerin Türk-Türkmen olmaması ne Osmanlı İslam’ını ne Türkmen’in Aleviliğini de derinlikli bilmemesi ve içten yaşamaması, Avrupa’dan ezberledikleriyle halkların kültür ve inancına bakmasına yol açmış, bu zihniyette kendisiyle soykırımlar getirmiştir.

Madem Türkmenler ve Türk kültürü yeni devletin ulusuna maya yapılacak kararı verilmiştir, o zaman bu alan üzerinde çalışmak gerekecektir. Yaklaşık olarak 1250’den sonra Türkmen Aleviler ile iktidar İslamcı Türkler arasında çetin geçmiş bir mücadele süreci yaşandığından, Türkmenler Türk egemenlerine düşmandır ve onlara güvenmemektedir. İttihatçılar ve ardılı Kemalistler bu gerçekliği çok iyi bildiklerinden, ilkin Türkmenler içinde çalışacak, propaganda edecek bir ortam yaratmaya çalışmışlar. Bu iş için İttihatçı kadrolar içindeki Bektaşîlerin de etkisiyle Aleviler Osmanlı zulmünden kurtulacağına inandırılmaya çalışılmıştır. Cemalettin Efendi sayesinde, Pîr Hacı Bektaş dergahının da devreye girmesiyle Alevilere yoğun bir “cumhuriyet”, “medeniyet”, “ilericilik”, “kurtuluş” propagandası yapılmıştır. Aleviler içinde Mustafa Kemal’in Alevi ya da Bektaşî olduğu şeklinde söylentiler de dolaşıma sokulmuştur. Bu propagandanın, Selçukluların ve Osmanlıların baskısını, katliamını yaşamış özellikle de Türkmen Alevilerin dikkatini çekmiş olması normaldir. Söz konusu dönemde halk umudunun peşinde, egemenlerse çıkarlarının; halk beklenti içinde egemenlerse amaçlarını gerçekleştirme peşindedir. Bu ortamın 1. Dünya Savaşı

sonrasının çok zorlu dönemi olduğunu da hatırlayalım. Türkmenlerin Türk egemenlerine karşı yüz yıllar alan mücadelesi, Kürtlerle ilişkilerinde bolca rastlanan örneklerden bildiğimiz, Türk egemenlerine karşı başka etnik ve dinsel güç merkezleriyle ittifak kurarak savaşma süreci, halk tabiriyle kendilerinde takat bırakmamıştır. Bu nedenlerle birinci paylaşım savaşından sonra Anadolu işgal edildiğinde, Türkmenlerin çok ciddi bir karşı koyuşları gelişmemiştir. Bu, Türkmenlerin toplum olarak çok zayıf duruma düşürülmüş olmaları, göçebelikten kaynaklı zayıf yurt bilinci yanında, Osmanlıya duydukları tepkiden de kaynaklanmıştır. Önce İttihatçılar sonra da ardılları Kemalistler, tüm bu sorunları gidermeden Türk devletine ulus yaratamayacaklarını bilerek, Türkmen Aleviler üzerinde çalışmıştır. Kurtuluş savaşı sırasında Osmanlı, İslam vurguları yoğun kullanılmış da olsa, milliyetçilik geliştikçe zihni arka planda devletin bu iki argümana dayandırılmaması gereği ortaya çıkmıştır. Bunun için Türkmen-Türk etnisitesi üzerindeki çalışmalar, esasta da savaştan sonra yani devletin kuruluşuyla sistemli hale getirilmiştir.

Türk devleti, Alevi-Bektaşî Türkmen halkını kültürüne yabancılaştırmıştır

Önce bu Türklüğün çok şerefli olduğu, tek birinin tüm dünyaya bedel olduğu şeklinde formüle edilecek milliyetçi propaganda devreye konulmuştur. Bu Türklüğün, Anadolu’ya yerleştikten sonra, Kürt, Ermeni, Rum, Laz, Çerkez ve adını saymadığımız diğer halkların kültüründen işine yarar, onu bu toprakların insanı yapacak değerler olarak orta Asya’dan koptuğu ve yeni bir kültürel kimlik yaratarak halklaştığını görmek yerine, dünyadaki her şeyin bu Türklükten çıktığı, tüm dünyanın Türk olduğu gibi “çocuklara masal” olduğunu bildiğimiz iddialar ileri sürülmüştür. Dillerinin Kürtçe, Farsça, Arapça ve Ermenice’nin etkisine girdiği, birçok kelime ve kavramın bu dillerdeki seslerin farklı telaffuz edilmesiyle kelime dağarcığını genişleten değil, tüm dillerin anası bir dil olduğu şeklinde akılları zorlayan savlar ileri sürülmüştür. Bu da yetmemiş, Sümer, Hitit, Mitani, Kasit, Urartuların Türkmen-Türk ataları olduğu tezi de geliştirilmiştir.

Günümüzde duyunca insanın gülüp geçtiği bu ve daha birçok uydurmanın olduğu biliniyor. Bu uydurmalar, Türk ulus devletinin Türkmen halkını etkilemek, kendi emeği ile yarattığı değerlerden kopartarak istediği biçimi vermek için icat edildiğini bilerek ciddi yaklaşılmamalıdır. Yol açtığı tahribatları da görebilmeliyiz. Türk ulus devleti ve iktidar elitleri, çıkarları için koca bir tarihi ters yüz edecek, binlerce yıllık kültürleri bir çırpıda başka bir kaynak ve mana ile anlatacak kadar yalan ve uydurma ustasıdır. Bu geleneğin son temsilcisi Erdoğan’dır. Hatta Erdoğan bu geleneğin tüm yeteneklerini kendinde toplamış birine benzemektedir. Halkı yalanına inandırmak için hümgür hümgür kim ağlayabilir! Kendisini ağlatan acılı duruma ve kötülüğe, birkaç saat sonra inanarak yol açan biri dünyanın neresinde bulunabilir? Birkaç defa tekrarlayınca yalanına inanmak ve inanarak yalan söylemeye başlamak da Türk iktidar sınıfının ustalığı bir özelliktir. Halklar ve halklar adına söz söylediğine inananlar bunlara

karşı mücadelede bu gerçeği dikkate almak zorundadır.

Resmileştirilen tarih tezine denk düşecek etnik kimlik tanımlaması için neler ileri sürülmüştür? Daha doğrusu hangi yalan ve uydurmalar icat edilmiştir? Madem ulus devletin temeli yapılacak bu Türklük Orta Asyalı değilse nereden gelmiştir? Horasandan. Madem Osmanlı İslam'ı Arap İslam'ıdır o zaman Türkmenlerin dini nedir? Türk Alevi İslam'ı. Bu İslam'ı kim nerede oluşturmuş? Eski ataların Şaman dininden etkilenmiş Horasan erenleri. Horasan erenleri tezi çökünce, son yıllarda bu defa da Anadolu erenleri denilmeye başlanmıştır. Anadolu'daki Türkmen Babalarının Vefailik üzerinden Kürt Pirlerine talip olduklarının anlaşılması üzerine resmi ideoloji yoğun ve yaygınca bu defa da Ahmet Yesevi tezini ileri sürmeye başlamıştır. Bununla hem Türkmen Alevi-Bektaşî inancının Kürtlerden alınmadığı hem de Türkmen-Türk halkının Alevilik sayesinde iktidar İslamcı Türklerden ayrı bir inanca sahip olmadığını ispatlamaya çalışıyorlar. Çünkü Ahmet Yesevi Nakşibendi tarikat silsilesinde adı geçen önemli bir alimdir.

Bektaşîliğin Osmanlıdan beri devletle işbirliği yapan kolunun Aleviler içindeki çalışması, Türkmen Alevilerin devletlere karşı uzun yıllar süren mücadelesinin yol açtığı yorgunluk, devletin sağlayacağı maddi olanaklarla yanına çekebileceği gurupların toplum içinde yol açacağı gelişmelerden ötürü, Horasan'dan gelme ve Türk Alevi İslam propagandasının bir kesim Türkmen'i etkilemeye de sessiz kalmasına yol açabilirdi. Fakat Alevilik araştırmaları derinleştirildikçe Aleviliğin Türk İslam tezi önünde tabiri caizse dağ kadar büyük bir engelin var olduğu görüldü; bu dağ Kürt Reya Heq Alevi kimliğidir. Başta İnönü'nün raporları olmak üzere 1920'den 1936'ya kadar hazırlanmış soykırım raporlarında, Aleviliğin Türk İslam'ı, Aleviliğin özbeöz Türk inancı ve kültürü olduğunun kanıtlanması için Kürt Alevilerin ortadan kaldırılması gerektiği sonucuna vardıkları tespitlidir. Axucan (soykırımcılar bilinçli Ahuichen veya Ağuichen diyorlar) gibi Reya Heq Ocaklarının Türk taliplerinin de olması, Babailiğin Vefailik üzerinden Kürt inançlarından etkilenerek şekillenmesi, Selçuklulara karşı Türkmen ve Kürt Alevilerin ortak mücadelesi, dayanışması, Osmanlı Safevi ilişkisinde Türkmen ve Kürt Alevilerin aynı tarafta yer alması gibi tarihsel ortak hafıza fark edildiğinde bu iki sürecin mutlaka birbirinden kopartılması, birbirine yabancılaştırılması gerektiği tespitine varılmıştır. Alevi-Bektaşî Türkmen halkının Kürtlerle ortak siyasi tutum alması, Selçuklulardan beri Türk egemenlerini en çok korkutan gelişme olmuştur. Ve bu korku bugün de artarak sürmektedir. Çünkü bu iki etnik ve inanç gurubunun ortak mücadelesi, Türk egemenlerinin gerçeğini en kolay teşhir ve tecrit edecek mücadeleye, Türk egemenlerini yıkıp yok etmeye de demokrasiye duyarlı hale getirecek gücü açığa çıkarmaktadır. Bu tarihsel gerçeklikten ötürü de Türk ulus devleti, Osmanlı'nın Alevi-Bektaşî Türkmenlerle mücadele tecrübesini, Kürt Alevi politikasına dönüştürdü. Bu politikada önce yapılacak katliamlara meşruiyet yaratmak için, Kürt Alevilerin dağda kalmış, Osmanlı tarafından eziyet edilmiş Türkler, Horasandan gelmiş hakiki Türkler gibi bugün gülünüp geçen tezler ileri sürüldü. Örneğin Kır-

lıçdaroğlu ve onun gibileri bu gülünç tezlerce asimile edilmiştir.

Osmanlı'nın hedefinde Alevi-Bektaşî Türkmenler, TC'nin hedefinde ise Kürt Alevileri var

Prof. Hasan Reşit Tankut'un Dersim'in katliamdan geçirilmesi ve TC'nin Kürt Reya Heq Alevi politikasının oluşturulmasındaki görüşleri belirleyici olmuştur. Türk ırkçısı Prof. Hasan Reşit Tankut'un arşivinden çıkanlar, devletin Kürt Reya Heq inancı hakkındaki düşüncesinin boyutlarını daha çarpıcı ortaya koymaktadır. Örneğin Tankut'un kendisi de Kürt Aleviler için Reya Heq ismini kullanmış. Alevilerin inanç dilinin Kırmancı (Zazaki) olduğunu, bu inancın Kürt inancı olup ne Sünni ne Şii İslam olmadığını, çok direngen ve inatçı olduğu vs tespit ettikten sonra, nasıl yok edilmesi gerektiğini, geride kalanların nasıl Türkleştirilebileceğini tek tek sıralamıştır. Örneğin "Tunceli Kanunu"nun çıkarılmasında onun rolü belirgindir; "Kürt, Alevi ve Zaza ayrımı yapalım, bu üç olgunun her biri ayrıdır ve bir arada olamazlar diyelim" anlamına gelebilecek görüş ve öneri de bu soykırımcıdır. Türk ırkçısı bu faşist, Kurmanclarla ve Kırmancılar arasına "Türk barajı" yerleştirelim diyor. Bir kısmı Baha Sait gibi İttihatçıların, bir kısmı Tankut gibi Kemalistlerin tezleriyle bir araya getirilmiş etno-politik tespitler, Türkiye Cumhuriyeti devletinin Alevilik stratejisini ve politik taktiklerini oluşturmuştur.

Selçuklu ve Osmanlı politikalarının merkezinde Alevi-Bektaşî Türkmenler, TC'nin Alevi stratejisinin merkezinde ise Kürt Aleviler olduğunu bilmek gerekir. Bu stratejide, Kürt Alevi katliamı ve yerlerinden göçertilmesi vardır; Kürt Alevilerin Türkleştirilmesine paralel olacak biçimde Aleviliğin ayrı bir inanç olmadığını ispatlanmasına çalışmak vardır; uydurulmuş görüşlere dayalı iddialar karşılık buldukça da Aleviliğin Türk İslam olduğunun resmileştirilmesi, nihai sonuç olarak belirlenmiştir. Bu strateji gereği Türklerin Selçuklu ve Osmanlı döneminde yaşadığı İslam'ın Türk ananesine uymadığı çok sık dilendirilecektir; Osmanlı Arap ve Fars İslam'ını yaşadığı için Alevi İslam Türkmenleri katletti ve sonunda da yıkıldı, vurgusu yapılacaktır; ulus devlet olarak cumhuriyet ise Alevi Türk İslam'ını kendi dini kabul ettiği için laikliği seçmiş, Alevileri de laikliğin temel koruyucu gücü olarak kabul etmiştir; cumhuriyet devleti Alevi devleti olup Alevileri geriatan kurtarmıştır; bu inanç ve bilinç ulus Türklüğünün kimliği olacaktır denilmiştir. Bu sonuca ulaşıldığında da Türklerin Alevi Türk İslam'ıyla, bilimsel akılla çağdaş uygarlıkla buluşması sağlanmış olacaktır; bu ulus Anadolu'da "kendini küllerinden yarattı" iddiası da sürekli propaganda edilecek politika olarak belirlenmiştir. Bu yöntemle kimlik bulmuş Türk ulusu da doğal olarak tüm insanlığa ve dünyaya olmasa da İslam alemine ışık saçandır, ilelebet yaşayacak olandır, devleti de payidar olacak devlettir. İttihatçıların temelini attığı fikrin, Kemalistlerin CHP programı olarak formüle ettiği resmi ideolojinin devlet ulusu yaratma tezini böyle formüle etmek mümkündür.

Ancak görüldüğü gibi, neredeyse hiçbir argümanı ve dayanağı doğru ve tarihsel değildir. Hepsı birilerinin hayalinden geçen düşüncelerdir. Etnik

ve inançsal kimlik ve kültür gibi binlerce yıl içinde ancak oluşabilecek insanlık değerlerini, masa başında ölçüp biçmek, ayar vermek, Arap halifelerinin din yoluyla atalarına yaptığını, bilimsellik adı altında, halk ve inançlara dayatmak, pratik sonuçlarında da görüldüğü gibi vahşi saldırılara, kan ve katliamlara yol açmış oldu.

Demek ki Türk ulus devletinin kendi tebaası olacak ulusu yaratması için iki önemli stratejik hedefi vardır; Kürtleri Türk yapması, Aleviliği de Türk İslam inancı olarak yeniden tanımlaması ve inşa etmesi. Aslında yüz yıldır olup bitenlerin temel hedefi budur. Kürtler Türk yapılsa Kürdistan'da Türkiye olmuş olacağından yurtlarını genişletmiş, Anadolu'lu olmak içinse çok tarihsel ve köklü dayanak bulmuş olacaktır. Aleviliği Türk İslam inancı yapılmıyorsa özgünlükleri olacaktı. Yani devlet Türklüğü için bu da çok önemli bir yaratım olacaktı. İşte bugün AKP-MHP'nin yapmak istediği şey tam olarak bunu başarmaktır. Bu Türk egemenlerinin en az sekiz yüz yıllık bir rüyasıdır. Ve buna karşı da Türkmen ve Kürt halkı birlikte mücadele etmiş ve edecektir. Kürt bitsin, yok edilsin ya da Bahçeli'nin deyimiyle bu amaca ulaşmak için gerekirse "hiçbir omuzda taşınacak baş kalmayın"; en az sekiz yüz yıldır iktidarcı ve devletçi Türklükle çelişkili, çatışmalı halk Türklüğünün ruhu, kimliği ve kültürü olan Alevi-Bektaşî inancı da egemen Türklerin iktidar İslam kimliği içinde eritilip bitirilsin.

Anadolu, devletçi Türklerin değil, Alevi-Bektaşî halk Türklüğünün varlığı ile Türkler için yurt olmuştur. Türk egemenlerinin altı yüzyıldır gözü Avrupa'da, gönülleri ise Arabistan'dan yanadır. Türk egemenlerinin, Anadolu insanını ve topraklarını sevmemesinin, ona düşmanlık etmesinin temelinde bu tarihsel nedenlerin olduğunu unutmayalım. Türkmenler, başta Kürtler olmak üzere diğer halklarla kardeşlik içinde yaşamıştır. Ancak iktidar İslamcı Türk egemenleri, ısrarla halklara ve inançlara düşmanlık ederek başta Türkmen-Türk halkı olmak üzere tüm halkların ve inançların geleceğini tehlikeli bir hale sokmuştur. Kürt özgürlük mücadelesini yalnızlaştırmak için Alevileri Kürtlerden uzaklaştırma çabasına girmiştir.

Aleviliğe ve Alevilere saldırılarda ve Aleviliğin tartışılmasında belli başlı duraklar vardır. Bu durakların birincisi, Aleviliği ve Alevileri yeniden tanımlayarak, Türk ulus devletinin hizmetine almaya çalışan İttihatçıların ve Kemalistlerin 1920'den sonra yürüttüğü inkar ve imha saldırılarıdır. Günümüzdeki sorunlara yol açan politikaların temelini oluşturan bu saldırıyı, "Alevilik özbeöz Türk İslam'ıdır, tüm Aleviler de Türk'tür" cümlesiyle formüle etmek mümkündür. Bu soykırımcı ve asimilasyoncu faşist Türk saldırısı, Aleviliğin ayrı bir inanç olduğunun inkar edilmesi sürecini başlatmıştır; CHP politikalarıyla sürdürüp günümüze kadar getirmiştir. Aslında Alevilikle ilgili sorunlar söz konusu olduğunda, bunun tek sorumlusunun Türk devleti olduğu iyi bilinmelidir. Gerçekten de Alevi sorunu diye bir sorun yoktur. Türk devletinin Aleviliği inkar etme, yok etme politikası vardır. Bu politikanın ilk ciddi ve vahşi uygulaması da 1925'te yürürlüğe sokulan "Tekke, Zaviye ve Türbelerin Kapatılması, Yasaklaması" kanunudur. Bu kanunun Palu-Genç-Hani isyanından sonra çıkarılmasından da anlaşılacağı üzere

asıl hedefi Kürt halk inançları olmuştur. Bu kanunla başta Dersim Ocakları olmak üzere, Müslüman Kürtlerin Medrese, Tekke ve dergahları da hedeflenmiştir. Ocakların, Pîrliğin, Seyitliğin, Babalığın yasaklanması, Reya Heq Aleviliğin, Dedelik, Çelebilik, Babalık, Dergah ve Türbe yasağı ile de Alevi-Bektaşî Türkmen inancı ve kültürü yasaklanmıştır. Böylece Türkmen ve Kürt halkının Alevilik üzerinden kurulmuş tarihsel ilişkisi de engellenmek istenmiştir. Bu yasaklar Müslüman Kürtlerin de medrese ve dergahlarından çıkarılıp diyanetin denetimindeki camilere mecbur edilmesine yol açtı. Gerçekten de Müslüman Kürtler Kemalist devletin politikalarıyla camilerde ibadet etmeye başlamıştır. Bu kanundan önce medreseler, tekke ve dergahlarda ibadet edilmekteydi. 1925'deki malum yasaklamayla, Türkiye'yi Müslüman ülkeler içinde en çok camiye sahip devletlerden biri yaptılar.

Bu dönemin en şiddetli saldırısı olan bu yasaklama ile asıl hedeflenen şey, devletin din ve inançları Diyanet yoluyla kontrole alarak istediği şekli vermesidir. Başka bir ifadeyle Türk ulus devleti, din ve inançlara stratejik hedefi doğrultusunda ilk ciddi müdahalesini bu yasakla başlatmıştır. Bu yasaklamalar, başta Dersim olmak üzere Alevi yoğunluklu alanlardaki Alevileri daha yakından takibe alma, haklarında raporlar hazırlama, müdahale için yol ve yöntem bulmaya da ortam oluşturmuştur. Aleviliğin ayrı bir inanç olarak yasaklanması, Aleviliğin ve Alevilerin yok sayılması bu kararda gizlidir. Ve böylece Alevilik tarihinde ilk defa yok hükmünde sayılmış oldu. Kemalist politikaların Aleviliğe dönük en vahşi ve yok edici olanıdır bu.

Aleviliğe yönelik ikinci önemli saldırı dönemi ise tartışmasız Dersim katliamı ve sonrası dönemdir. Bilindiği gibi 1925'te Şeyh Sait liderliğindeki ulusal hak arayışı gerekçe yapılarak Kürdistan'da katliam yapılmıştır. Bu katliamdan sonra adım adım Dersim katliamına da ortam hazırlamaya başladılar. Kemalistler, daha parti ve devlet olmadan Koçgiri katliamını yapmıştı. Kuşkusuz bu katliamlar Türk devletinin kendi devlet ulusunu yaratmak amaçlı gerçekleştirdiği Kürt soykırımlarıdır. Ancak her iki yerde de katledilenler Kürt Reya Heq Alevileridir.

Dersim katliamının Kürt halkının tarihindeki yeri biliniyor. Dersim, Osmanlı'nın "sefer olur zafer olmaz" dediği yerdir. Kemalistler, Dersim'i İkinci Dünya Savaşı ortamında hedefleyerek çok alçakça bir yol izlediler. Seyit Rıza ve yoldaşlarını kompo ile tutukladılar. Aslında bu yöntemle yönelmeleri, Dersim'den ne kadar korktuklarını da göstermektedir. Dersim katliamının Kürt halkının ulusal hafızasında açtığı yara, kültüründe yol açtığı tahribatlar hakkında çok şey söylenebilir. Bunlardan birinin de başta Kürt Reya Heq Aleviliği olmak üzere Anadolu Türkmen Aleviliğini güçsüz bırakması olduğu tartışma götürmez. Eğer bugün Aleviliğin yol ve erkanları hakkında bir belirsizlikten bahsediliyorsa buna yol açan başlıca neden, Dersim katliamında dağıtılan Ocak sistemi, Dersimli Pîr ve Anaların katledilmesidir. Ve bugün Alevi inancının ne olduğu üzerine bir tartışma varsa bunun da kaynağında Dersim katliamı ve Kürt Reya Heq Aleviliğin Pîrsiz bırakılması vardır. Eğer bugün AKP-MHP faşist iktidarı Aleviliği kültür bakanlığında bir daireye bağlıyorsa bunun

da sebebi Dersim Reya Heq Aleviliğinin güçsüz olmasıdır. Sonuç olarak Aleviliğe saldırıları bertaraf etmek istiyorsak her şeyden önce ve her şeyden çok, Dersimin Kürt ve Reya Heq Alevi kimliğini yeniden canlandırmak gerektiğine inanmak gerekir. Kim ki Dersimin Kürt ve Reya Heq Alevi kimliğinin geliştirilmesine hizmet ediyorsa o en başta AKP-MHP'nin soykırımcı saldırılarına karşı mücadele ediyor demektir. Çünkü dünyada nüfusunun tümüne yakını Alevi, dili Alevi kavramlarının dili, coğrafyası Alevi kutsallarına ve Alevi Ocaklarına ev sahipliği yapan tek mekandır. Bu mekanı, Kürt Reya Heq diliyle belirtirsek Hardo Jiyar u Dewreş'i sahiplenmeden Aleviliği sahiplenmek mümkün olamaz. AKP-MHP son saldırısıyla Aleviliği inanç olmaktan çıkarmayı, inanç kimliğini yok ederek iktidar İslam içine alarak yok etmek istiyor. Bu nedenle bu saldırıya en çarpıcı ve sonuç alıcı yanıt Dersim inanç kimliğini sahiplenmek olacaktır da kesindir. Bunu da sadece Dersimliler değil, tüm etnik kimlikler olarak Kürt, Türkmen, Arap ve Roman tüm Alevi süreklileri ortak yapabilmelidir.

1960'larda Türk devletinin Alevi politikası

Aleviler ve Alevilik hakkında üçüncü önemli durak 1960 askeri darbesiyle başlatılan dönemdir. Bundan önce Demokrat Parti'nin aynen bugün ki AKP-MHP gibi dini hassasiyeti olan halkın desteğini almak amacıyla, laik geçinen milliyetçi Kemalistlere dönük eleştirilerde İslam'ı ve kültürünü istismar etmesi, Alevilerde tedirginliklere, korkulara yol açmıştır. Bir yandan da Demokrat Parti'nin CHP'den daha "Anadolucu, halkçı" bir görüntü vermesi, CHP'nin Kürt soykırımcılığına göndermelerde bulunması söz konusu olmuştur. Bu politika Kürtlerin dikkatini çekmiştir. Devletin 1960'lardaki politikasını açıklayan örneklerden biri, Cem Vakfının kurucu başkanı İzzetin Doğan'ın babası Hüseyin Doğan'ın önce CHP'den sonrada AP'den Malatya Mebusu olması göstermektedir. Bu, devletin Alevileri kendi sınırları içinde bile olsa laik bir parti kadar sağ ve dini argümanları kullanan bir partiye oy vermesini de istediği anlamına gelir. Çünkü Türk devletinin ilk günden itibaren Aleviler hakkında aldığı ve çoğu kez gizli uyguladığı stratejik kararı, Aleviliğin Türk İslam'ı olduğudur. İlginçtir oğul İzzetin de önce CHP ile temastadır, 2000'den sonra Gülen Cemaati ve şimdi de AKP ile birliktedir. 2000'lerde de devletin Alevi politikasını oğul İzzetin'in durduğu yerden anlamak gerekir. İzzetin Doğan'ın Gülen cemaatiyle birlikte hareket ettiği, "Cami-Cemevi" projesinde ayyuka çıkmıştı. 15 Temmuz 2016 darbe girişiminden sonra, Gülen Cemaatine selam verenler dahi tutuklanmışken, İzzetin Doğan'ın eskiden olduğu gibi kurduğu Vakfın başında çalışmalarına devam etmesi bir kez daha devletin Alevi politikasını deşifre etmiştir; Alevilik ayrı ve özgün halk inancı, kimliğini ve kültürünü yitiren Türk Alevi İslam'ı olsun da gerisi önemli değildir. Devlet, benzer bir politikayı da Kürtlere karşı uyguluyor; Gülen Cemaati üyesi hakim ve savcıların baktığı tüm siyasi davalar darbeden sonra bozulduğu halde, KCK davası bozulmadı, tutukluları bırakılmadı, ceza alanların cezaları da iptal edilmedi.

1960 askeri darbesinden sonra yaşanan bir diğer ilginç gelişmeysen 1966'da kendisini Alevilerin partisi olarak ilan eden Birlik Partisinin (BP) kurulmasıdır. Birlik Partisiyle Alevilerin, sosyalist düşünce ile siyaset yapmasının, toplum olarak da sol çizgideki özgürlükçü siyasete destek vermesinin önü alınmak istenmiştir. BP'nin Milet Partisiyle ve Adalet Partisiyle ilişkileri de devletin belirtmeye çalıştığı Alevi konseptini ele veren bir diğer uygulama olmaktadır. Bu çarpıcı ve ilginç örnekleri Alevilerin bugün de sürekli hatırlarında tutması gerekiyor.

Alevilere havuç-sopa politikası ile yaklaşılmıştır

Çok partili dönemle birlikte devletin, Demokrat Parti ile siyasallaştırdığı sağ-dinci çizgisi, Alevileri korkutan, tehdit eden bazen de yumuşak söylemlerle gönlünü alan bir durakta duruyor. Tıpkı Erdoğan'ın yaptığı gibi. Çünkü bu devlet akıllı ve devletin Alevi politikası gereği oluyor. Bu dönemde İnönü liderliğindeki CHP, faşist ve ırkçı yolda tam gaz ilerliyor; fakat Alevilere kendini solcu ve laik gösteriyor; arkadan da 1963'de Diyanet'te kurmayı planladığı Mezhepler Dairesine Aleviliği Türk İslam inancı adıyla bağlamaya çalışıyor. 1960 darbesiyle Türkiye'de siyaset DP ardılı partiler ve CHP şeklinde yeniden dizayn edilmiştir. Alevilere havuç-sopa politikası ile yaklaşılmıştır. 1960 darbesinden sonra Aleviler için de bazılarının "biz Türk İslamızı, Diyanet bizi dışlamasın, düşman görmesin" anlamına gelebilecek bir söylemi dillendirmesi, bu söyleme denk politik tutum içine girmesi, devletin havuç-sopa politikasının kısmen de olsa amacına ulaşmış olduğunu gösteriyor. Bu dönemde devlet, Cumhurbaşkanı Cemal Gürsel düzeyinde bir ziyaret ile Alevileri kabul ediyor, önce saz çalmayı yasaklıyor sonra Aşık Veysel'e saz çalma özgürlüğü vererek ne kadar Alevi dostu olduğunu gösteriyor.

TC tarihinde Alevi politikaları bakımından üçüncü önemli dönem dediğimiz 1960'tan sonra da ana maddelerini yukarıda verdiğimiz strateji gereği en büyük soykırımı bir kez daha Kürt Reya Heq Aleviler yaşamıştır. 1960'tan sonra Kürtlük namına geri kalan ne varsa yok edilmek istenmektedir. 1925-1938 arası dönemde Bakur Kürdistan kan gölüdür; 1940-1960 arası kapalı cezaevlerdir. Bu dönemlerde, Müslüman Kürtlerin kendilerine has İslami kültürleri, adetleri, ancak dağ köylerinde o da gizli kendini sürdürebiliyor. Dersim Kürt Reya Heq talipleri, Pîr, Ana ve Rayberleri zehirli gazlarla şifetlerde yok edilmiş, geride kalanlara sürgün edilmiştir. Bu soykırımcı saldırılara 1960'ta Alevilikteki Kürt ve Kürtçe olan hemen her şeyin bilinçli, planlı yasaklanması da eklenmiştir. Unutmayalım ki İslam için Arapça neyse, Alevilik için de Kürtçe (Özellikle de Kırmancki) odur. Her süreçten Alevinin bilmesi, bilince çıkarması gereken en önemli noktalardan biri de budur. Dolayısıyla Aleviler, Kürtçe dil yaşamının Aleviliğin özünü bozmada rol oynadığını daha çarpıcı ifade edebilmelidir. Çünkü dil yasağı Aleviliğin Kürtçe olan kavramlarının kullanılmasını da engellemiştir. İslam'da Arapçanın yarattığı huşunun aynısını Alevilikte Kırmanckinin (Zazaki) Cemlerde, gulbanglar ve Qewl u Kelamlarda (deyiş-deme) kullanılmaması, mesela Pîr kavramının bile

artık az kullanılması Aleviliğin ahlaki yaptırım gücünü zayıflatmıştır. Türkmen Alevilerin inançlarındaki Kürtçe kavramları kendi dil ve kültürlerine uygun bir şekilde kullanması, Kürt Alevilerinse cemlerini mutlaka kendi dilleri Kürtçe ile yapması çok önemlidir. Bu kararlı tutum tüm saldırılara, en çok da son saldırıya verilecek en stratejik cevap olacaktır. Madem Aleviliğe inanç değil diyorlar, o zaman Aleviliğin inanç olduğunu anlatan, gösteren en önemli özelliği olan Kürtçe kavramları ısrarla kullanmak gerekmez mi? Yine Kürtler cemlerinde kendi anadillerinde ibadet ederek bu soykırım saldırısına en koruyucu noktadan cevap vermeyecek mi? Kürtçenin yasaklanması ve bu yaşamın Alevilikteki inanç ruhunda ve kimliğinde yol açtığı tahribatlar konusunda son dönemlerde araştırmacılar epey bir belge ve bilgi ortaya çıkarmıştır. 1960 darbesi uygulamaları içinde başta Maraş bölgesindekiler olmak üzere yine Dersim ve Erzincan'daki Kürt Alevi ozanları, Qewl-Kelam söyleyen Pîrleri çağırarak tehdit etmek de vardır. Darbeciler, "Türkçe söyle çok söyle" demiştir. Bugün Türkçe dinlediğimiz birçok türkü ve deyişin Kürtçe orijinaleri yasaklanmıştır. Kürt Reya Heq Alevilerin hafızalarına yerleşmiş nöbetçi çıkararak Cem olma, en çok da 1960 darbesinden sonraki baskıların ürünüdür. Aleviliğin ana damarı olan Kürt Reya Heq Aleviliğin Dersim katliamından sonra maruz kaldığı ikinci büyük saldırı, 1960 askeri darbesinin "size Kürt diyenin yüzüne tükürün" ifadesinde somutlaşmış Kürt düşmanlığının Kürt Reya Heq sürecine düşen payı olmuştur.

Bu süreçte her süreçten Aleviler baskıya uğramıştır. Ağırılıkta köy ve kasabalarda yaşayan Aleviler kentlere göçertilmiştir. Kürt Alevilerin Dersim'deki kesimi zaten kırımdan geçirilmiş, sürgün edilmiştir. 1960'tan sonra adeta sıra Semsur-Maraş-Antep-Malatya-Erzincan-Sivas hattındaki Kürt Alevilere gelmiş gibi köyleri bilinçli boşaltılmış ya Türkiye metropollerine ya da özellikle Maraş Kürt Alevilerde olduğu gibi dünyanın her yerine savrulmuştur. Türkmen Alevilere bilinçli yoksullaştırma politikası dayatılmıştır. Böylece her süreçten Alevilere özel politikalar sonucunda kentlere göçertme dayatılmıştır. Kentlere göç ettirme, Alevi inancının kutsal mekanlarının terk edilmesine, talip-Pîr Ocak bağının tümünden olmasa da büyük oranda kopmasına ve inancın giderek zayıflamasına yol açmış oldu. Ayrıca incelenmesi gereken bu dönemin bir diğer gelişmesiysen sosyalist hareketin, reel sosyalist çizgiden kaynaklı hata ve eksiklikleri olmuştur. CHP'de bu süreçte laiklik adı altında saldırılarını daha da inceltmiş, Alevilerin kapitalist modernite yaşamını özgürlükçü, ilerici, çağdaş vb algılaması, kabullenmesi için daha yoğun çalışmıştır.

Devletin özel savaş politikası: Aleviler dinsizdir, komünisttir ana-bacı tanımazlar

1960 sonrası değişim ve dönüşüm, aynı zamanda devletin Alevilere yeni bir söylemle gelmesine de yol açtı. Alevileri daha yakından takip etmeye, gizli raporlar hazırlamaya başladı. Başta Dersimliler ve diğer bölgelerdeki Kürt Aleviler olmak üzere tüm Alevilere sol jargonla özel politik söylemler özenle kullanılmıştır. Devletin kendisi için muhafaza gücü olarak gördüğü

dinci-milliyetçileri motive etmek amacıyla Alevilerdeki değişim ve dönüşümü, "Aleviler dinsizdir, kızılbaşlıdır, komünisttir, Kürt'tür, devlet düşmanıdır, ana-bacı tanımıyor" gibi özel savaş yöntemine başvurmuş, psikolojik savaş yöntemiyle halkları birbirine karşı dayanışmasız bırakmıştır. TC, bu planlı söylem ve politikayla, anti komünist kampta olduğunu gösterip NATO'dan aldığı desteği artırmış, sol hareketlerin Alevilerle sınırlı kalmasını istemiş, Müslüman halk ile sol ve demokratik yurtsever hareket ilişkisini kesmeyi hedeflemiştir. Bu devlet politikası, Türkiye sol hareketinin 1980'den sonra tabanını önemli oranda kaybetmesi gibi sonuçlara neden olmuştur. TC'nin bu politikasında önemli bir başarı elde ettiğini sol ve sosyalistler olarak söylemek zorundayız.

1960-1980 arasında devletin Alevilere dönük temel stratejisi olan Aleviliği Türk İslam'ı yapmada bir kez daha fiziki katliam yöntemiyle yöneldiği yer Maraş katliamıyla Kürt Reya Heq Aleviler olmuştur. Bu hususu sıkça vurguladık. Başta Alevi-Bektaşî Türkmen canlar olmak üzere her süreçten Alevinin bu hatırlatmaları yanlış anlamaması gerekiyor. Bu hatırlatmayı sık sık yapmamızın nedeni günümüz saldırısıyla organik bağlıdır; devlet Aleviliği inanç olmaktan çıkarmak için 1920'lerden beri fikir sahibidir. Cumhuriyetin kurulmasıyla da bunu karar altına almış, dönemlere göre gizli açık, sert yumuşak yol ve yöntemlerle de bugün ki gibi uygulamıştır. Ve devlet akıllı, Aleviliği inanç olmaktan çıkarmanın, Aleviliği Türk İslam'ı yapmanın, Kürt Aleviliğini asimile edip bitirmekten, Aleviliğin Kürt kültüründen ve kadim inançlarından beslenen damarını kesmekten, Türkmen ve Kürt Alevileri birbirinden koparmaktan geçtiğinden emin olduğu için Kürt Alevilere odaklanmıştır. Türk devleti, hem Kürtlüğü hem de Aleviliği bitirmek için ilk yönelmesi gereken kültürün Kürt Reya Heq topluluğu olduğunu düşünmektedir. Bu gerçekliği iyi bilmeden Alevilik üzerindeki kültürel soykırımı anlamak zorlaşacaktır. Dikkat edilirse 1923'ten beri uygulanan politikaların hepsi bu konseptle uygun yapılmıştır. Eğer bu soykırım plan ve politikasını ayrıntılarıyla kavarsak, buna karşı Aleviler-Bektaşîler olarak pozisyonumuzu sağlamlaştırmak, mücadeleimizi birlik içinde yürütürsek, AKP-MHP bir değil, milyonlarca torba da getirse Alevi-Bektaşî inancını, kültürünü o torbalara sığdıramaz. Bu nedenle son saldırının yapılmasında, Alevilerdeki inanç zayıflığı, Türkmen Alevilerin Kürtlerin uğradığı saldırılara gereken tepkiyi vermemesi, Kürt Alevilerdeki duygusal ve tepkisel çıkışların etkisi, Arap Alevilerin cihadist seleflerle kuşatmaya alınmasının yol açtığı sonuçların da etkisi olduğunu bilerek mücadele etmek gerekir.

Alevilik ve Aleviler konusunda dördüncü önemli dönem 1980 askeri darbesi ile resmileştirilen Türk İslam sentezinin "Alevilik Ali'yi sevmekse en iyi Alevi biziz, ibadet camide, kültürel etkinliklerde Cemevinde olur" sözleriyle formüle edebileceğimiz politikadır. Bu dönemdeki saldırı dalgasında Kürt, Türkmen, Arap ve Roman her süreçten Aleviler hedef alındı. Örneğin Alevi köylerine cami yapmak, imam atamak, Cem Vakfı aracılığı ile diyanetin yetiştirdiği kimi Alevi "dede"lerini Alevi köylerinde görevlendirmek, çok planlı ve hesaplı bir biçimde bizzat cemevlerinde

cemin inançsal ahlaki ve sorgu erkanını ortadan kaldırmak, yeniçeri edebiyatını Alevi Qewl ve Kelamıymış gibi dayatmak, Alevi inanç dili Kürtçeyi (Kırmanckiyi) kendine Aleviyim diyen bazılarının Cemlerde yasaklaması, Aleviliğin dili Türkçedir demesi, zorunlu din dersi, diyanetin yetkisini ve imkanlarının artırılması vb saldırıların, yalan ve yanlışların hepsi, 12 Eylül 1980 faşist darbesiyle devleti yönetmeye başlamış Türk İslam sentezi zihniyet ve siyasetinin Alevilik ve Aleviler hakkında düşündüğü ve yaptıklarıdır; Alevilerin gündemine soktuğu sapmalardır. Bugün Alevileri öfkeliendiren, haklı tepkisine yol açan "Alevi Bektaşî ve Cemevi Kültür Dairesi Başkanlığı" saldırısının üzerinden geliştiği süreci böyle özetlemek mümkündür.

AKP, 12 Eylül faşist zihniyetinin ürünüdür. Erdoğan 12 Eylül faşist askeri darbesinin yetiştirdiği dinci-milliyetçi bir militandır. MHP ise 12 Eylül'ün kendisidir. Bu dinci ve faşist klikler bir ve aynılaşmıştır. Ve 12 Eylül'ün yapmak isteyip yapmadığını, bu dinci faşist odaklar yaşamakta olan 3. Dünya Savaşı ortamında yapmak istemektedir. Bu yanı sıra "Alevi Bektaşî ve Cemevi Kültür Dairesi Başkanlığı" saldırısının yapıldığı ortam, biraz da Dersim katliamının yapıma biçimini, taktiklerini akla getiriyor. "Önce Alevilere gittik, taleplerini dinledik, önerilerini aldık sonra da bu adımı attık" diyorlar. Dersim katliamında da "Dersim'e medeniyet götürecektik, şakiler, eşkıyalar, vahşiler bize engel oldular, bizde Dersim'i Tunceli yaparak medeniyete kavuşturduk" türünden sözlerin sarf edildiğini bilmeyen yoktur. Kemalist cumhuriyetin medeniyet dediği şeyin, Bahçeli-Erdoğan ve Soylu kişiliklerinde mafyacı, eroinci, kara para aklayıcı olduğu netleşmiştir. Kemalist cumhuriyetin, ilericiliğinin, çağdaşlığının Hulusi Akar ve Hakan Fidan ile cinayet işlemek, kimyasal gazlarla insan öldürmek, kendi askerlerinin cenazelerini yakmak olduğu anlaşılmıştır. Kemalist cumhuriyet laiklik demiş, ordusunu cihadist selefi örgütlerin eğitim ocağı haline getirmiş, özgür ve demokratik olduğu tartışma götürmez Kürtlere düşman, DAİŞ gibi yapılarla müttefik yapmıştır. Kemalist cumhuriyet sosyal demokrat, çağdaş ve bilimsel toplum ve sistem demiş, siyasi iktidarını ve toplumsal örgütlenme alanlarının tümünü Erdoğan ve AKP gibi, ihvancı bir projeye teslim etmiştir. Halkçı olduğunu söylemiş, ülkenin tüm zenginliklerini üç beş şirketin eline vermiş, ülkeyi mafya için han ve hamam yapmış, cennet Anadolu topraklarını küresel sermayenin en talancı, saldırgan kolu olan madenci ve inşaatçılara peşkeş çekmiştir.

Alevilere eşit yurttaşlık hakkı

Kemalist devletin, rejimin tüm iddiaları boş çıkmıştır. Bu cumhuriyetin yüz yıldır topluma en çok da Alevilere yalan söylediği netleşmiştir. Başta Aleviler olmak üzere Türk yurtseverlerinin, bu gerçekleri özelleştirilse temelde çok daha derin görmesi gerekmektedir. Devletle bağlantılı oldukları halde kendine sol diyenler ve CHP'nin yüz yıldır ısıtıp ısıtıp sunduğu laik, sosyal, çağdaş cumhuriyetin bir masaldan ibaret olduğu söze yer bırakmayacak kadar somutlaşmıştır. Artık doğru ve gerekli olan demokratik cumhuriyet mücadelesi vermektir. Başta Aleviler olmak üzere

Türkiye yurtseverleri, ahlak sahibi insanları bu gerçekliği daha net ve kendine güvenerek ifade edebilmelidir. Son saldırının, Alevileri demokratik cumhuriyet mücadelesinden kopartmak, kafaları karıştırmak, enerjisini demokrasi güçlerinden yana kullanmasını engellemek yanının da olabileceğini hesaplamak ve artık ekmek ve su kadar gerekli, ibadet kadar kutsal olanın, adil ve yurtsever duygu ve düşüncelerle demokratik cumhuriyete odaklanmış demokrasi mücadelesi vermek olduğunu haykırarak sokaklara dökülmek gerekmektedir.

Sömürgeci soykırımcı Türk devleti, 1984'ten beri Kürdistan özgürlük mücadelesiyle silahlı savaş içindedir. Bu nedenle de PKK'ye, Kürdistan özgürlük güçlerine ve Türkiye demokrasi hareketinin aldığı ortak pozisyona bakarak hesabını yapmaktadır. Bu son saldırı ve gündemin, Türkiye ve Kürdistan özgürlükçü güçlerinin mücadelesine karşı bir hamle yanı da vardır. Legal demokratik siyaset alanında HDP ve bileşenlerinin "Alevilere eşit yurttaşlık hakkı verilmelidir" çıkışından sonra, CHP'nin zemin yarattığı, AKP-MHP'nin de hamlesini gerçekleştirdiği bir durumla karşı karşıyayız. Yani Türk, Kürt ve diğer halkların sol, demokrat, yurtsever güçleri ittifak halinde bir adım atmış, faşist bloklar da kendi karakterlerine uygun olacak yöntemle kendi adımlarını atmıştır. Bu durum, yaşananın aynı zamanda Alevileri devlete bağlama, demokratik, yurtsever siyasi cepheden kopartma amacı taşıdığı anlamına gelmektedir. Demek ki emek ve özgürlük güçlerinin sadece bir talep olarak gündeme taşıdıkları eşit yurttaşlık önerisi, inkarcılara Aleviliği bir kültür olarak kabul ettirmiştir. O zaman örgütlü ve demokratik mücadeleyle Türkiye'yi demokratikleştirmek her zamandan daha kolay ve mümkün hale gelmiş demektir. Özcesi emek ve özgürlükçü güçler, sömürgeci, soykırımcı ve inkarcı güçlerin suni gündemine düşmemelidir. Onlara, adım attıracak mücadeleye odaklanmalıdır. İçinde bulunduğumuz dönemin böyle bir karakterde olduğunu, Alevilere dönük son gelişme de göstermiştir.

TC'nin Alevilik üzerinden yaptığı son hamle başka hangi anlamlara geliyor ve Aleviler için ne ifade ediyor? Bu, Kürt sorununun demokratik çözümü, Türkiye'nin demokratikleşmesi temelinde tartışılması gereken bir sorudur. Bunu en çok da demokratik Alevi hareketi yapabilmelidir.

Son saldırının, Alevileri içten parçalama hedefi taşıdığı da kesindir. Baskı, şiddet, korku ortamı, amaçlarında zayıf olan toplumsal güçleri her zaman etkilemiştir. Günümüz Türkiye'sinde buna bir de yoksulluk, işsizlik eklenmiştir. AKP-MHP rejimi, Alevileri bu ortamı kullanarak etkilemek, kopartabildiği kadarını kopartarak devlete bağlamak için çalışacaktır. Konu Aleviler olunca devletin istediği tek şey, Alevilerin inancından uzak durmasını ve yaşam felsefesine ters siyasi tutum almasını sağlamaktır. Sömürgeci soykırımcı devletin, Kürtlere dayattığı "ben Kürt'tüm deme, Kürt olacaksın da PKK gibi olma ne olursan ol, ne yaparsan yap" düşmanlığının aynısını Alevilere de dayatıyor. Bunun için son saldırı ile devlet Alevileri AKP-MHP'ye bağlama, bunlara oy verecek kadar bozma gibi bir amacı yoktur. Kuşkusuz bunu ister ama Alevilerin dinci ve faşistlere hemen yönelmeyeceğini bil-

diğinden yöntemini bunun üzerine kurmaz. Zaten son karar ile Aleviliği 1960'tan beri bağlamak istediği Diyanet yerine Kültür bakanlığına bağlaması da bunu göstermektedir. Aleviliği Diyanet yerine Kültür bakanlığına bağlamasında, Aleviliği bir inanç olarak görmediği şeklinde anlaşılmalıdır. Aleviler inanç olarak henüz istediği kadar asimile olup Türk İslam olmadıkları için şimdilik bu yol seçilmiştir.

AKP-MHP Alevi kurumlarında ajan bir ağı da örgütlemek istemektedir. Bununla Aleviler arasına güvensizlik sokmak, siyasi örgütlenme kültürü ve tecrübesi zayıf olduğunu bilerek mevcut örgütlülüğünü dağıtacak söz ve eylemlere odaklamak istemektedir. Demokratik Alevi hareketine karşı, etilediği kimi kişi ve kurumları kışkırtarak, provakasyonlar yaratarak, Alevileri kendi içinde meşgul etmek de istemektedir. Türkiye'nin ve Ortadoğu bölgesinin köklü demokratik değişim yaşayacağı bir dönemde Alevilerin demokrasi mücadelesi gündeminden kopartılması da bir diğer hedefi olmaktadır. Cem Vakfının malum çıkışı bu türden saldırının ilk adımı olarak değerlendirilebilir. Aydınlanıkçı faşistlerden, Genelkurmayla, MİT'le, polisle organik bağı olan ya da bu merkezlerce yönlendirilen daha başka kişi veya kurumlara varıncaya kadar birçok unsurun bu tür bir saldırı için harekete geçirebileceklerini unutmamak gerekir. AKP-MHP iktidarı, CHP ve CHP gibi düşünen güçlerin desteğiyle tıpkı barolar kanununda yaptığı gibi, demokratik Alevi örgütlemesini parçalayarak, Türk Alevi İslam'ı olmayı kabul etmiş bir kesimi, Aleviler adı altında piyasaya sürerek, dünyaya Alevi sorununu çözdüm demeye hazırlanmaktadır. Nasıl ki Kürtler içinden birtakım hainleri kullanarak Kürt sorununu çözdüm, yaşanan sorun terör sorunudur diyorsa, ilerde Alevi sorununu çözdüm, yaşanan marjinal sol ve Kürt bölücülerin sorunudur sözleri için ortam hazırlamaya çalışmaktadır. Daha somut ve açıklayıcı bir ifadeyle TC, Aleviler içinde Barzaniler örgütlemek ve KDP çıkarmak istemektedir. Böyle bir saldırıyı boşa çıkarmak oldukça kolaydır. Yeter ki demokratik Alevi hareketi, Alevilere gitsin. Ocakzadeler biraz çalışabilsin ve yaşananları Alevilere anlatabilsin. AKP-MHP gerçeğini, DAİŞ ve diğer selefilerle ilişkisini, CHP'nin yüz yıldır Alevileri aldatan politikasını Alevilerin gündemine sokabilsin. Alevi inanç ve kanaat

önderleri, son saldırının, Pîr-Talip ilişkisindeki zayıflık ve kanaat önderlerinin (kurum yönetimleri, aydınlar, sanatçılar ve siyasetçiler) halkla bağlarının güçlü olmamasından zemin aldığını da göz önünde bulundurmalıdır.

Canlar, bu dönemi Pîr Sultan ve Seyit Rıza duruşu ile karşılayacaktır

Bu saldırıyla demokratik Alevi hareketini zorlayarak, içerden parçalayarak etkisiz kılmayı düşündükleri bir diğer yöntemleriyse, demokratik Alevi hareketinin Emek ve Özgürlük Blokuna destek vereceğiz açıklamasıyla ilan ettiği, siyasi tutumunu "demokratik Alevi hareketi bölücülere destek veriyor" şeklinde olacağı benziyor. Bu propaganda Aleviler içinde apolitik, bilinç düzeyi zayıf, AKP-MHP'nin milliyetçi söylemine kulak kabartan Alevi kesimi etkileyebilir. Dolayısıyla son saldırının, 2014'ten sonra daha da sağlam temellere oturmuş, demokratik Alevi hareketinin Kürt demokratik siyasetiyle ortaklaşma kararlılığını bozmak isteyecektir. Sömürgeci soykırımcı güçler, özellikle kırsal alanlardaki kurum ve kişileri Kürt düşmanlığı propagandasıyla etkileyerek Alevi hareketinden kopartmaya çalışacaklardır. Kimilerin Ergenekoncu, kimilerin Avrasyacı, kimilerinse derin devlet dediği güçler, Aleviler üzerinden Erdoğan ve AKP'yi amaçları için çalıştırıyor gibi bir hava da yok değildir. Bu nedenle, Alevi kurumlarında demokratik Alevi hareketine karşı AKP'den çok, CHP gibi siyasi yapılarda konumlanmış kendine sol ve laik diyen bu tür çevrelerin çalışacağını hesaplamak gerekir. Demokratik Alevi hareketinin demokratik Kürt siyasi güçleriyle ortaklaşmasına en çok bu kesim karşıdır. Bahse konu bu cenahın, önde gelenlerinden bazı eski generallerin TV ekranlarında başta Avrupa demokratik Alevi hareketi yöneticileri olmak üzere Türkiye ve Bakur Kürdistan demokratik Alevi hareketini tehdit ettiği, uyardığı biliniyor. Bu nedenle son saldırı Aleviliğe, Alevi toplumuna olduğu kadar demokratik Alevi hareketini, Türkiye demokrasi mücadelesinden kopartmak, bölerek güçsüzleştirmek gibi bir amaç da gütmektedir. Böyle bir saldırı demokratik Alevi hareketini ürkütmemelidir. Alevi inancının "yol bir sürekin bin bir" desturundan taviz vermemelidir. Çünkü Alevi hareketi Kürt Aleviliğini

görmez, Kürt Alevilerinin ulusal taleplerine destek vermezse yukarıda da belirttiğimiz gibi, Aleviliğin inanç kimliğini savunmakta zorlanır. Özgünlüğünü anlatamaz. Bu da AKP-MHP rejiminin en çok istediği şeydir. Demokratik Alevi hareketi, Kürt sorunu demokratik yol ve yöntemlerle çözülmeden, Kürt halkı haklarını kullanmadan Alevilerin inanç özgürlüğünü elde edemeyeceğini iyi anlatabilirse, sadece Alevileri değil, çok daha geniş kesimleri ikna ederek demokrasi mücadelesine katabilir.

Son saldırıyla devlet bir kez daha Alevileri dincilik ve milliyetçilikle motive ettiği gruplara hedef yapma amacı da güdüyor olabilir. Böyle bir amaç güdüyorsa bunu da Aleviliğe, Bektaşiliğe Kültür diyerek Alevileri inanç merkezli düşünmeye, talepte bulunmaya yöneltmek isteyecektir. AKP-MHP rejiminin dincilik ve milliyetçilik ile vicdanlarını kirlettiği, ahlaklarını bozduğu geniş bir kesim bulunmaktadır. Yine DAİŞ artıklarından SADAT gibi kurumlar aracılığıyla örgütlediği kontra güçler söz konusudur. Aleviler inanç kimliklerinin tanınma talebini, Türkiye'nin demokratikleşmesiyle, Kürt sorunun demokratik çözümüyle, kadın ve ekoloji sorunlarıyla birlikte dillendirmeyi ya da bu sorun alanlarıyla birlikte yeterince gündemleştirmeyse, devlet malum gruplar içinde "dinimizi bölüyorlar, alternatif din geliştiriyorlar, mülhitler, kafirler hak talep ediyorlar vb" iftiralarla ajitasyon yaparak bunları Alevilere saldırtabilir. Bu minvaldeki söylemleri, Gezi direnişi sürecinde kullanmıştı. Hatta bazı laik milliyetçi Kemalistler de Alevilere sahip çıkarmış, Alevileri övmüş gibi yaparak bu tür iddialara malzeme vermişti. Yine Ankara Gar ve Suruç katliamlarını yaptırdıkları, DAİŞ saldırganlarını da bu tür bir söylemle motive etmiş olması yüksek olasılıktır. Alevilerin bir de bu gibi daha tehlikeli olabilecek olası yönelimleri hesaba katarak birlik içinde geniş kesimlerin demokratik taleplerini de sahiplenilen bir mücadele vermesi gerekiyor. Malum böyle bir ortamda "devletin kurtarıcı güçleri" yani CHP ve kendine sol diyen kimi milliyetçi laik çevreler harekete geçerek, bir kez daha Alevileri aldatmak isteyecektir. Hatta böyle bir tehlikeli saldırı olmadan bile CHP ve türevi Kemalist laik milliyetçilere Alevileri aldatma imkanı sunulabilir. Örneğin son daire başkanlığı saldırısının alt yapısını İçişleri Bakanlığı elemanları hazırladığı için, devlet S.Soylu'yu görevden alıp, bunu CHP sağlamış havası verebilir. Gündemde olan türban yasası üzerinden hukuki ortam yaratarak, Aleviler hakkında verilmiş kararı yine yasayla bozdurabilir. Malum Osmanlı da oyun çoktur!

Aleviler çok hassas bir mücadele döneminden geçiyor. Böyle dönemlerde Alevileri sürekli birileri ya sol adına ya da laiklik adına demokrasi odaklı inanç ve kültürel kimlik mücadelesinden uzaklaştırmıştır. Bunu da en çok devletçi, laik milliyetçi CHP yapmıştır. Kılıçdaroğlu'nun en hassas dönemde sık sık "sokaklara çıkmayın" demesinin demokratik Alevi mücadelesini ne kadar pasif bıraktığı, AKP-MHP'nin de Alevilerin bu pasif tutumundan ne kadar cesaret aldığı incelenmesi gereken bir konudur. Bu süreçte de Alevilerin CHP oyunlarına karşı duyarlı olması gerekir. CHP'nin Aleviler hakkında dürüst olup olmadığının göstergesi de CHP'nin Kürt politikasıdır. Aslında bu her anlayıştan

siyasi yapı için geçerlidir. Kürt halkının halk olmaktan doğan haklarını kabul eden, Kürt sorununu Türkiye'nin demokratikleşmesi anlayışı ile çözmek isteyenler dürüst, bunun haricindekiler sahtekar, istismarcıdır. Birinciler Türk ve Kürt yurtseveri, demokrati, ikinciler Türk ve Kürt hainleri ve halklar düşmanıdır. Özcesi Aleviler kimin kendilerine nasıl ve hangi amaçla yaklaştığını, Kürt ve Kürdistan için ne düşündüğüne ve neler yapıp yapmadığına bakarak hemen anlayabilir ve ona göre tutum alabilirler. Çünkü Kürt sorununu demokratik yöntemle çözüp Türkiye'nin demokratikleşme yoluna girmesini istemeyen biri aynı zamanda Alevilerin inanç özgürlüğünü de istemeyen ve karşı olandır. Faşist Türk devletinin Alevilere ve Kürtlere yönelimi aynı stratejik amacı ifade eder. Onun için Aleviler ile Kürtler de aralarındaki dayanışmayı bu stratejik düzeye tımandırmaları gerekmektedir.

Daha da önemlisi önce Kılıçdaroğlu'nun "türban yasası", akabinde Erdoğan'ın Bahçeli ile görüşükten sonra kamuoyuna "Alevi Bektaşî ve Cemevi Kültür Dairesi Başkanlığı" diye açıkladığı politik çıkışların, iki kişinin ya da partinin seçim hesabı için olmadığını bilmesi gerekir. Bunun, devletin derinliklerinde hazırlanan bir proje olduğu kesindir. Kılıçdaroğlu'nun türbana yasal güvence verelim çıkışı karşısında, kimi vekillerinin ve basında çalışan CHP'li-lerin şok yaşar gibi olması, benzer biçimde bazı AKP'lilerin de Erdoğan'ın "Aleviler hakkındaki" çıkışı karşısında afallaması, bu iki önemli konunun siyasi parti yönetim ve liderlerinin değil, Genelkurmay ve MİT tarafından hazırlanmış olduğunu göstermiştir. Yani TRT Altı gibi bir şey olmuştur. Hatırlanacağı gibi, TRT Altı açıldığında Erdoğan bunu fazlasıyla siyasi malzeme yapınca, dönemin genelkurmay başkanı "TRT altı MGK toplantısında aldığımız bir karardır" minvalinde konuşarak işin gerçeğini deşifre etmişti.

Temel soru şudur; laik CHP'nin haramzade de olsa Alevi olarak bilinen lideri bir kesim Müslüman için, iktidar İslamcı AKP'nin faşist de olsa Müslüman görünen lideri ise Alevi-Bektaşî toplumu için neden yasal düzenleme adımlarını gündeme getirdi? Hem de birdenbire! Bu gündemin Metîna-Zap-Avaşin'de süren savaşla bir ilişkisi de var mıdır? Mersin'de Sara ve Rüken yoldaşların gerçekleştirdiği fedai eylemle bir bağı da var mıdır? Tüm bu hususların da tartışılması gerektiği açıktır. Özcesi Kılıçdaroğlu üzerinden türbanı, Erdoğan üzerinden Alevi Bektaşî daire başkanlığını gündeme taşımak, yasalar çıkarmak oldukça tuhaf görünse de mevcut TC, siyasi mantığı ile bakıldığında anlaşılabilir da. Bu, türban meselesinin CHP için, Alevi Bektaşîlerince AKP için tabu olmasına rağmen böyledir. Dolayısıyla Kılıçdaroğlu devlet görevi icabı, Erdoğan ortam yarattı demek yanlış olmayacaktır. Erdoğan'ın Kültür daire başkanlığı kararını Şahkulu Sultan dergahında duyurması da dahil, olup bitenlerin hepsi kendi içinde anlamı, mesajı olan gelişmeler söz konusudur. Bu adımlarla CHP Müslüman halka, AKP-MHP ise Alevi ve Bektaşîlere düşman ve karşıt olmadığını göstermeye, dış güçlere de demokratik ve kapsayıcı gözükmeye çalışmıştır.

Demokratik Alevi hareketi, ne CHP'nin türban çıkışının dindarlar için

bir çözüm olabileceğini ne de AKP-MHP'nin Alevi-Bektaşîler için getirdiği daire başkanlığının çözüm olmadığını bilecek politik olgunluğa sahiptir. Aleviler ilk günden bu adımların oldukça tehlikeli bir oyun olduğunu, Alevi soykırımını ve inanç kimliğini resmen inkar ve yok etmek amaçlı girişimler olduğunu, türbanı yasallaştırmanın Müslüman halkın değer yargılarını kanunla istismar anlamına geldiğini belirtmiştir.

Son günlerde olup bitenleri izah etmek amacıyla bir de şu hususu vurgulamak yerinde olacaktır; Kürdistan Özgürlük Mücadelesi Türkiye'de köklü demokratik değişimi kaçınılmaz hale getirmiştir; bu sonuç devleti, büyük bir çıkmaza sokmuştur; devlet İmralı işkence sistemine son vereceğine, Kürt sorununun demokratik çözümü önündeki engelleri kaldıracağına, ülkeyi kaos ve krizden çıkaracak güçlere saldırılarını sonlandıracağına "kendin çal kendin oynat" siyaseti yürütmektedir.

Sonuç olarak gerilla savaşı, faşizmin tüm planlarını yerle bir etmiştir. TC'nin savaşta ısrarı yoksulluk ve çürüme getirmiştir; Müslüman halk AKP-MHP faşist ittifakından desteğini çekmiştir. Alevilerde ise Kemalizm'i, onun milliyetçi laikliğini ve CHP adı altındaki siyasi yüzünü eleştirme, uyarma gelişmiştir. Aleviler, Emek ve Özgürlük İttifakının temel bileşeni olduklarını da ilan etmiştir. Kürdistan ve Türkiye demokrasi ve özgürlük güçleri Emek ve Özgürlük İttifakı kurunca, müesses nizam güçleri telaşa girmiş, adeta alelacele böyle bir gündem yaratmıştır.

Demokrasiye duyarlı hale gelmemiş devletin Kürt ve Türk halkının demokratik birliğini asla istemeyeceği, Alevi-Bektaşî Türkmen-Türk halkının Kürtlerle ortaklaşmasını ise ihanet gibi göreceği, böyle bir birliğin gelişmesi halinde de saldırganlaşacağını yüz yıldır yaşananlar yeterince göstermiştir. Bu saldırganlığın son örneği Sivas katliamı olmuştur. Kürt, Türkmen-Türk, Arap, Roman her sürekte Alevinin, Türk İslam sentezi aklıyla hareket eden devletin gerçek yüzünü, güncel gelişmeleri de dikkate alarak tartışmasında ve bilince çıkarmasında büyük fayda vardır. Alevilerin devletin gerçek yüzünü tanıyarak politik tutum almıyorsa Türkiye'deki herkese kazandıracaktır. Aleviler, bundan böyle farklı bir dil ile kendilerine gelecek olan devletin propagandasından etkilanmemelidir. Özellikle de Türk-Türkmen ve Kürt Aleviler, milliyetçi duygu ve düşüncelere karşı duyarlı olmak zorundadır. Alevi-Bektaşî canlar, devletin yeni dönemde gelişecek saldırılarına karşı, Seyit Rıza'nın "hilelerine aldanmayın ve baş eğmeyerek bu devleti kahredin" şeklinde de anlayabileceğimiz vasiyetini her daim hatırlarlarsa, oyunlara gelmez, birliklerini sağlamlaştırmış olurlar. Çünkü Türk devleti Alevileri bölmek için bundan sonra daha ince yöntemler uygulayacak; Alevi-Bektaşî inançlılar, ocak ve dergahlar onlarca Balım Sultan ile karşılaşacaktır. Aleviler bundan böyle yeni Yavuzlar, Kuyucu Muratlar ve Hinzır paşalarla daha sık yüz yüze gelecek, bunlardan "Osmanlı sofrasına" oturma tekliflerini duyacak ve taltif eder gibi görünen kötülükleriyle karşı karşıya kalacaktır.

Onun içindir ki devletin Alevileri bölme saldırısına karşı Alevilerin temel sloganı "Gelin Canlar Bir Olalım Mün-kire Kılıç Salalım" olmalıdır.

SON SÖZÜ PKK SÖYLER

Gökyüzüne bakıyorum umudun
içimde henüz kaybolmamış olan
yerinden
Tanıdık gözler arıyorum yıldızlar
arasında
Ve orada, gökyüzünde görüyorum
yoldaşlarımınkini; asi ve
parlaklığıyla en belirgin olanlar
Özlemin daha önce hiç duymadığım
melodileri dökülüyor göğün gri
gözlerinden
Bir damla yaş tadıyorum bir kaya
üstündeki su birikintisinden
Hiç bu kadar acı gelmemişti tadı,
hiç bu kadar acısını tatmamıştım oysa
Her bir melodi dudaklarımdan kalbimin
en derinliklerine düşüyor...
Hüzne, sessizliğe...
Yitirdiklerimizin ardında bıraktıkları
sessizlik...
Ve susuyorum sadece!
Hem de en çok haykırmak istediğim
anda...
Susuyorum, susmaların en acı, en özlem
dolu halleriyle
Hıçkırma hıçkırma ağlamak isterken
gözlerim,
sadece uzunca kapıyorum onları
Zamanı değil diyorum, yas tutmanın
vakti değil!
Biz hep böyle yaslarımızı öksüz
bırakanlarız yoldaşım,
Sahipsiz bırakırız bütün acılarımızı,
çünkü onlara sahip çıktığımız an;
Derin bir yürek yarası, ağır bir yoldaş
acısı kaplar yüreğimizi
Bu yüzden hüznünler de acılar da
tutulacak yaslar da ertelenir yürek
mekânlarımızda
Hiçbir zaman geride kalmayan,
her zaman yanımızda taşıdığımız
nice yoldaş özlemini barındırırız
bu mekânda
Yoldaşım! biz öyle bir acıya ortak
olmuşuz ki,
yoldaşlarımızla doya doya gülümsemek
için bile zaman kendinden bir şey
vermemiş bize...
Güzelliklerine doyamadığımız
yoldaşlarımızın paramparça olmuş
bedenlerinde sevginin, sevdanın, uğruna
feda olduğumuz kutsalın bütününi
görmüşüz,
onlarda toplanmış her güzellik...
Bedenlerinden geriye sadece bir parça
et kalsa bile,
biz en güzelini görmüşüz o parçada...
Orada yatan inancı görmüşüz,
hakikati bulmuş,
Aşk yaşamışız,
iradeyi tanımış,
sevgiye varmışız...
Bedensiz bırakılanların ötesinde
bedenleşen direnişi selamlamışız;

kucaklamış, öpmüş, koklamış ve sonra
da incinmesin diye yavaşça
toprağa bırakmışız...
Bedensiz kalmamış ölülerimiz,
bedeni direniş olmuş,
bedeni savaş olmuş,
bedeni varılacak mutlak zafer inancı...
Bedeni; uğruna her hücremizi feda etmeye
hazır olduğumuz ÖNDERLİĞİMİZİN
'Şafaktan gün ışığına çıkma heyecanı'
olmuş,
Bedeni Siyanê, bedeni Mamrešo,
bedeni Zendura,
bedeni Werxelê,
bedeni Gırê Sor,
bedeni gırê Cudi,
bedeni gırê Amediyê,
bedeni Mersin...
Bedeni Özgürlük olmuş bu yiğit
Kadın ve Erkeklerin...
Kürdistan'ımızın o kutsal toprağı
beden olmuş her birine...
Ne tuhaf!
Ve aynı zamanda inanılamayacak
kusursuzlukta...
Böylesini hangi tarih sayfaları
yazmıştır başka?
Bilinmez...
Ancak bilinir ki, Özgürlük tarihinin
sayfalarına isimlerini nakşederken;
'Son sözü PKK söyler' diyebilmenin
soylu hakikatini yaşayanlardır onlar!
Gördük, duyduk onları...
Her birinin zafer haykırıları yankılandı
bizim olanın, kutsalımızın, dağlarımızın
zirvelerinde:
Bize direniş bakidir, etten giysiler
değil!
Ve yine gördük onları...
yine duyduk seslerini, namerdin
kimyasalından, korkudan ayağını
öptükleri Termobariginden sonra da
duyduk!
Gördük 17'leri...
Avaşîn'de, Zap'ta, Metîna'da gördük...
Oradaydılar...
Hala oradalar!
Biz öyle bir acıya ortak olmuşuz ki
Yoldaşım...
Binyıllardır kanayan, halkımızın
yaralarının acısı...
Ve biz öyle bir dermana ortak
olmuşuz ki,
Her bir zerresinde direnişin, fedailiğin,
inancın, adanmanın,
her bir zerresinde mutlak zaferin ve
iradenin özüyle,
yoldaşlarımızın kanından yapılmış
bir derman...
Özgürlüğün kanayan yaralarına
kanlarıyla derman olanların yoluna
ortak olmuşuz...
Özgürlük yolu bedel ister elbet;
Bir inanca ibadet eder gibi...

Bir yağmur damlasının toprakla
buluşmak için gökyüzünden kopup
düşmesi,
Toprakla buluştuktan sonra yok olup
toprağa karışması ve sonrasında kendini
toprağın o kusursuz kokusunda
özgürleştirerek var etmesi gibi...
Yağmur damlası olmak ve kendinden
kopup toprağa düşmek ister...
Ateş olup yanmak ister İmralı sularının
ortasındaki Ocakta...
Ve yakmak!
Faşizmin soluk aldığı her toprak
parçasını!
Denizleri yakmak ister tutuşmuş
bedenlerle...
Ekim olmak ister...
'Güneşimizi karartamazsınız'
diyenler gibi...
Halit gibi... Aynur gibi...
Özgürlük sevdalısı olanlar bilir,
bu seveda yürek ister,
direniş ister,
inanç ister...
Bir kere sevdalandı mı yürek,
uçmak ister özgür yarınlara...
Teyrê Baz olmak ve düşmanın şah
damarına geçirmek ister çelikten iradeyle
dövülmüş demir pençelerini
Boğazına kadar Kürt kanına batmış
soysuzlardan intikam ister!
Sara gibi... Rûken gibi...
'Vurdukça yaşayacak' olan fedailiği
yaşamak ister...
Sara gibi... Rûken gibi...

Yoldaşlarının kollarında son nefesini
vermek üzereyken bile hakikate
ulaşmanın kahkahalarını ve sevinçlerini
yaşamak ister...
Helbest gibi... Baz gibi...
Bir kere sevdalandı mı yürek,
kendin olmaktan çıkıp
hakikat olmak ister...
Yani Yoldaşım,
biz öyle bir yolun yolcusu olmuşuz ki,
Bir an bile olsun durmamacasına
koşmayı ve her nefesinde 'unutma!',
'unutma!' diye sayıklamayı ister...
Bedel ister,
kan ister,
savaş ister,
mücadele ister,
inanç ister,
irade ister,
bağlılık ister,
sevgi ister,
ülke aşkı ister,
sonsuz sevdalılıkla adanmak ister...
Ağzından kan akıtan bu düşmandan
hesap sormamı ister!...
Zınar ve Doğa gibi...
Sara ve Rûken gibi...
İntikam ister!...
Nuri Dersimî'nin vasiyeti gibi...
İNTİKAM! İNTİKAM! İNTİKAM!

Dicle Sara Rûken